C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Effinger_George-Marid_Audran_01-Kdyz_pritazlivost_selze.PDB

PDB Name: Effinger-Marid Audran1-Kdyz pri
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 19.5.2007
Modification Date: 19.5.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Marid Audran Efinger
Když přitažlivost selže
(WHEN GRAVITY FAILS)

Tato kniha je věnována památce Amber.
„A jsou i tací, co pomník nemají."

...Musí to být ten nejlepší muž ve svém světě a musí být dost dobrý pro všechny ostatní světy... Je vlk samotář a jeho hrdost tkví v tom, že s ním jednáte jako s hrdým člověkem, neboť víte, že by vás jinak mrzelo, že jste se s ním kdy setkali. Mluví jako člověk své doby - s drsným humorem, s živým smyslem pro komiku, s odporem k přetvářce a s pohrdáním malichernostmi.
—Raymond Chandler Prosté uměni vraždy

Když bloudíš v dešti Juarezem
a je čas velikonoční
a tvá přitažlivost selže a negativismus
ti není k ničemu,
nevytahuj se, když jsi tam na Rue
Morgue Avenue.
Ženské jsou tam divoké a pořádně
tě zřídí.

—Bob Dylan - Just Like Tom Thumb 's Blues

1
Chirin noční klub byl přímo uprostřed Budajínu, osm bloků od východní brány, osm bloků od hřbitova. Bylo šikovné mít hřbitov takhle po ruce. Budajín bylo nebezpečné místo a všichni to věděli. Také proto byla kolem něho ze tři stran zeď. Turisté byli před Budajínem varováni, ale stejně sem chodili. Vždyť o něm celý život slýchali, to by tak hrálo, aby se vrátili domů a neviděli ho na vlastní oči. Většina přicházela východní branou a hned se zvědavě vydala po Hlavní. Po dvou třech blocích začali být trochu nervózní a hledali místo, kde by si dali skleničku či spolkli nějakou pilulku. Pak se rozběhli stejnou cestou zpět a byli šťastní, když byli zase v hotelu. Někteří to štěstí neměli a zůstali na hřbitově. Jak už jsem řekl, byl to velice šikovně položený hřbitov a ušetřil spoustu času a starosti.
Vešel jsem do Chirina baru a byl jsem rád, že jsem unikl horké a lepkavé noci na ulici. U stolu blízko dveří seděly dvě ženy, turistky, středního věku. Měly plné tašky suvenýrů a dárků pro příbuzné a přátele. Jedna měla fotoaparát a dělala hologramové momentky lidí v klubu. Pravidelní hosté to obvykle nemají rádi, ale turistky ignorovali. Muž by takové snímky nezískal, aniž by za ně zaplatil. Ignorovali je všichni, až na vysokého, velice hubeného muže v tmavém evropském obleku a kravatě. Byl to ten nejvýstřednější kostým, jaký jsem ten večer viděl. Zajímalo mě, koho představuje, a proto jsem si sedl na moment k baru a poslouchal.
„Jmenuji se Bond," řekl ten chlap. „James Bond." Jako by o tom někdo chtěl pochybovat.
Ty dvě se zatvářily vyděšeně. „Proboha," zašeptala jedna.
Byla řada na mně. Přistoupil jsem k moďákovi a chytil ho za zápěstí. Palcem jsem mu stiskl nehet na jeho palci a vmáčkl mu jej do dlaně. Zaskučel bolestí. „Klídek, nula nula sedmičko," zamručel jsem mu do ucha. „Radši to sbal a běž jinam."
Doprovodil jsem ho ke dveřím a vyhodil ho do zablácené, deštěm vonící temnoty.
Obě ženy se na mě dívaly, jako bych byl Mesiáš vracející se se zapečetěnými obálkami s potvrzením o jejich spasení.
„Děkujeme," řekla ta s fotoaparátem. Mluvila francouzsky. „Nevím, co víc říct. Mnohokrát děkujeme."
„Není zač," mávl jsem rukou. „Nerad vidím, když tihle lidé s osobnostními moduly obtěžují někoho jiného než moďáky."
Druhá turistka vypadala zmateně. „Moďáky, mladíku?" Jako by je tam, odkud přišla, neměli.
„Jo. Má zapnutý modul Jamese Bonda. Myslí si, že je Bond. Předvádí se celou noc, dokud ho někdo neprašti a nevyrazí mu moďák z hlavy. Dobře mu tak. Nejspíš má na sobě i kdejaké doďáky." Opět jsem viděl ten zmatený pohled, a proto jsem pokračoval: „Doďák říkáme dodatku. Doďák vám dá dočasnou znalost. Tak třeba si zasunete doďák se znalostí

švédštiny - pak budete rozumět švédsky, dokud si ho nevyndáte. Prodavači, právníci a další profíci, ti všichni používají doťáky."
Obě na mě zíraly, jako by se rozhodovaly, jestli něco takového může být pravda. „To se zapíná přímo do mozku?" hlesla ta druhá. „To je děsné."
„Odkud jste?" zeptal jsem se.
Pohlédly na sebe. „Lorrainská lidová republika," odpověděla ta první.
To potvrdilo mé podezření: nejspíš skutečně nikdy neviděly moťákem řízeného cvoka. „Dámy, nechci vám radit, ale opravdu si myslím, že jste na nevhodném místě. Rozhodně v nevhodném baru."
„Děkujeme vám, pane," řekla ta druhá. Zmateně začaly sbírat své tašky a balíčky, které jim padaly z rukou. Nechaly za sebou nedopité sklenice a spěchaly ze dveří. Doufám, že se v pořádku dostaly z Budajínu.
Chiri byla ten večer u baru sama. Měl jsem ji rád. Byli jsme přáteli už dlouhá léta. Byla to vysoká, mohutná žena, černou kůži měla tetovanou vzorci jizev, jaké nosívali její dávní předkové.
Když se usmála - což nebylo nijak často - zablýskly se jí výhružné bílé zuby. Výhružně, protože měla špičáky opilované do ostrých hrotů. U kanibalů je to tradice, víte. Když do baru přišel někdo cizí, byly její oči černé a pronikavé a prozrazovaly asi tolik zájmu jako dvě díry po kulkách ve zdi. Když ale zahlédla mne, poslala mi vstříc široký úsměv.
„Jambo!" křikla. Naklonil jsem se přes úzký bar a krátce ji políbil na vzorovanou tvář.
„Co nového, Chiri?" zeptal jsem se.
„Njema," řekla svahilsky, jen ze zdvořilosti. Potřásla hlavou. „Nic, vůbec nic. Zatracená nudná práce."
Přikývl jsem. Na Hlavni se toho moc neměnilo, snad jen tváře. V klubu bylo dvanáct zákazníků a šest děvčat. Čtyři děvčata jsem znal, ty další dvě byly nové. Třeba zůstanou na Hlavní celé roky, jako Chiri, třeba utečou. „Kdo je tamta?" ukázal jsem na tu novou na jevišti.
„Chce, aby se jí říkalo Pualani. Líbí se ti to? Prý to znamená 'Nebeský květ'. Odkud je, nevím. Je to opravdová dívka."
„Takže si budeš mít s kým povídat," zvedl jsem obočí.
Chiri na mne pochybovačně pohlédla. „Jo, to jo," řekla. „Zkus si s ni chvilku povídat. Uvidíš."
„To je to tak zlé?"
„Uvidíš. Stejně se tomu nevyhneš. Tak co, přišels mě okrádat o čas, nebo si něco dáš?"
Podíval jsem se na digitální hodiny blikající na pokladně za barem. „Asi za půl hodiny mám s někým schůzku."
Teď zvedla obočí Chiri. „Obchod? My pracujeme, no né?"
„Do háje, Chiri, tohle je už druhý kšeft tenhle měsíc."
„Tak si něco kup."
Snažím se nebrat drogy, když vím, že se mám setkat s klientem, takže jsem si dal svůj tradiční střik z ginu, bingary s ledem a citrónové šťávy. Zůstal jsem u baru, i když měl přijít klient. Kdybych si sedl ke stolu, ty dvě nové dívky by se mi snažily vnutit. Zkoušely by to, i kdyby je Chiri varovala. Dost času hledat stůl, až se pan Bogatyrev dostaví.
Usrkával jsem piti a sledoval dívku na pódiu. Byla hezká, ale hezké tam byly všechny, patřilo to k jejich zaměstnání. Měla perfektní tělo, drobné a mrštné a tak něžné, že vás až ruka bolela touhou přejet po té dokonalé kůži, lesklé potem. Všechno vás bolelo, ale to byl účel. Proto tady dívky byly. proto jste tu byli vy, proto tady byla Chiri a její pokladna. Vy jste kupovali dívkám drinky a hleděli jste na jejich úžasná těla a představovali jste, že se jim líbíte. A ony to představovaly také. A když jste přestali utrácet peníze, zvedly se a představovaly, že se jim líbí někdo jiný.
Nemohl jsem si vzpomenout, jak se ta dívka u Chiri jmenovala. Zjevně na ni doktoři dost zapracovali: lícní kosti měla zvýrazněné silikonem, nos zmenšený a narovnaný, hranatou bradu roztomile zakulacenou, obrovské implantáty v prsou, silikonem zaoblený zadek... žádný ze zákazníků by si toho nevšiml, ale já jsem v posledních deseti letech viděl spousty žen různého věku, na různých pódiích. Všechny vypadají stejně.
Chiri obsloužila zákazníky na druhem konci bani a vrátila se ke mně. Pohledli jsme na sebe. „Vrazila nějaký prachy i do mozkovny?" zeptal jsem se.
„Myslím, že jen něco na doťáky," odpověděla Chiri. „Nic víc."
„Když utratila tolik peněz za tělo, čekal bych, že půjde ještě dal."
„Je mladší, než vypadá, brouku. Přijď za půl roku, bude mít i slot na moťáky. Dej ji čas a budeš si moct vybrat osobnost, která se ti líbí nejvíc, tvrdou děvku, tragickou zneuctěnou holubičku, nebo cokoliv mezi tím."
Chiri měla pravdu. Ale stejně bylo příjemné vidět v klubu někoho, kdo používá vlastni mozek. Uvažoval jsem, jestli tahle dívka bude mít výdrž dělat tu pořad, nebo jestli se vrátí, odkud přišla, spokojená se svým perfektně modifikovaným tělem a částečně modifikovanou myslí. Vydělávat si na živobytí v baru pro moťáky a doťáky byla pěkná dřina. Mohli jste mít nejskvělejší tělo na světě, ale když byli zákaznici nahaknutí a všímali si víc svých nitrolebečních radovánek, bylo lepší zůstat doma a taky si něco šoupnout.
U ucha mi zazněl chladný nevzrušený hlas. „Vy jste Marid Audran?"
Pomalu jsem se otočil a pohlédl na toho muže. Předpokládal jsem, že tohle je Bogatyrev. Byl malý, s řidnoucími vlasy, měl naslouchátko - tak tenhle nemá žádné modifikace. Rozhodně ne nějaké viditelné. Což neznamenalo, že nemůže být nacpaný moduly a dodatky, které jsem vidět nemohl. Za ta léta jsem narazil i na takové. Jsou to ti nebezpečni. „Ano," řekl jsem. „Pan Bogatyrev?"
„Těší mě, že vás poznávám."
„Nápodobně," odpověděl jsem. „Budete si muset koupit něco k piti, jinak začne tahle barmanka nahřívat svou velikou železnou pánev." Chiri nám věnovala svůj kanibalský úsměv.
„Omlouvám se, ale já nepožívám alkohol."
„To je v pořádku." Obrátil jsem se na Chiri: „Dej mu tohle." Zvedl jsem svůj drink.
„Ale—" protestoval Bogatyrev.

„Nedělejte si starosti," řekl jsem. „Je to na mě, zaplatím to. Je to jen fér - když to budu pít já."
Bogatyrev přikývl: žádný výraz. Nevyzpytatelný, chápete? Prý na to máji monopol orientálci, ale tihle hoši z Rekonstruovaného Ruska také nejsou špatni. Trénuji to. Chiri udělala piti a já jsem zaplatil. Pak jsem odvedl mužíka k jednomu za zadních stolů. Nepodíval se napravo ani nalevo, skoro nahým ženám nevěnoval ani okamžik pozornosti. I s takovými muži už jsem se setkal.
Chiri dávala v klubu přednost temnotě. Dívky vypadaly v přítmí líp. Méně masožravé, méně dravé. Měkké stíny jako by je odívaly tajemném. Turistům to tak nejspíš připadalo. Ale Chiri vlastně jen tmou zakrývala soukromé transakce, které probíhaly v lóžích a u stolů. Jasná světla na pódiu temnotu nijak nerušila. Mohli jste vidět obličeje lidi u baru, zírající, snící či halucinující. Všechno ostatní v bani bylo temné a nezřetelné. Měl jsem to tak rád.
Dopil jsem první drink a odsunul sklenici. Uchopil jsem druhou. „Co pro vás mohu udělat, pane Bogatyreve?"
„Proč jste se se mnou chtěl setkat tady?"
Pokrčil jsem rameny. „Tenhle měsíc nemám kancelář," řekl jsem. „Tihle lide jsou moji přátelé. Já dávám pozor na ně, oni dávají pozor na mne. Jsme jako jedna velká rodina."
„Máte pocit, že potřebujete jejich ochranu?" Odhadoval mě. A věděl jsem, že jsem ho dosud nepřesvědčil. Ne úplně. Choval se při tom velice zdvořile. To oni také trénuji.
„Ne, to není proto."
„To nemáte zbraň?"
Usmál jsem se. „Já nenosím zbraň, pane Bogatyreve. Obvykle ne. Ještě nikdy jsem nebyl v situaci, kdy bych ji potřeboval. Bud má zbraň ten druhý a já dělám, co mi řekne, nebo ji nemá, a pak ho přiměju, aby dělal, co řeknu já."
„Kdybyste měl zbraň a ukázal ji první, možná byste se vyhnul zbytečnému riziku."
„A ušetřil drahocenný čas. Ale já mám spoustu času, pane Bogatyreve, a riskuji svou kůži. Všichni si potřebujeme nějak rozproudit adrenalin. Kromě toho, tady v Budajínu pracujeme na jakémsi systému cti. Oni vědí, že já nemám zbraň, já vím, že oni nemají zbraň. Každý, kdo jde proti tomuto pravidlu, narazí. Jsme jedna velká šťastná rodina."
Nevěděl jsem. nakolik tomu Bogatyrev věří, ale to nebylo důležité. Jen jsem ho popichoval, snažil se zjistit, jak reaguje. Zatvářil se trochu kysele. Bylo mi jasné, že uvažuje, že se na to vykašle. V inzertních seznamech byly spousty soukromých goril. Velkých, silných, ověšených zbraněmi, aby zapůsobili na lidi, jako je Bogatyrev. Agenti s nablýskanými paralyzačními pistolemi pod sakem, s luxusními a pohodlnými byty v přepychových čtvrtích, se sekretářkami a počítačovými terminály napojenými na všechny databáze světa a se zarámovanými fotografiemi, na nichž si potřásají rukama s lidmi, o nichž si myslíte, že byste je měli poznat. Tak to jsem já nebyl. Je mi lito.
Ušetřil jsem Bogatyrevovi otázku: „Asi uvažujete, proč nadporučík Okking doporučil mne a ne některého z příslušníků městské policie."
Ani mrknuti. „Ano," řekl.
„Nadporučík Okking je jeden z rodiny," vysvětlil jsem. „On přihrává kšefty mně, já přihrávám kšefty jemu. Podívejte, když půjdete za jedním z těch pochromovaných agentů, udělá, co potřebujete. Ale bude vás to stát pětkrát víc než u mě a ručím za to, že to bude trvat déle. A pak, tihle rychli hoši mají tendenci hnát se všude s kupou drahého vybavení a nápadných zbrani. Já dělám tuhle práci s menším rozruchem. Takže skýtám menši pravděpodobnost, že vaše zájmy, ať je to cokoliv, skonči opálené laserem."
„Rozumím. Když už jste se zmínil o placeni, smím se zeptat, kolik požadujete?"
„Záleží na tom, co po mně chcete. Jsou jisté práce, které nedělám. Každý jsme nějaký. Když to bude něco, co nechci dělat, můžu vám doporučit někoho dobrého, kdo to udělá. Proč prosté nezačnete od začátku?"
„Chci, abyste našel mého syna."
Čekal jsem, ale Bogatyrev nepokračoval. „Dobře," řekl jsem.
„Budete potřebovat jeho fotografii." Konstatování.
„Pochopitelně. A veškeré informace, které mi můžete dát: jak dlouho je nezvěstný, kdy jste ho naposled viděl, co řekl, zda si myslíte, že utekl, nebo že byl unesen. Tohle je velké město, pane Bogatyreve, a je velice snadné se tu ukrýt, když chcete. Musím vědět, kde mám začít hledat."
„Váš honorář?"
„Chcete smlouvat?" Začínalo mě to otravovat. S těmi Novými Rusy jsem měl vždycky potíže. Narodil jsem se v roce 1550 - podle kalendáře nevěřících to bylo 2172. Asi třicet let před mým narozením komunismus i demokracie zahynuly ve spánku na vyčerpání zdrojů, zuřící hladomor a bídu. Sovětský svaz a Spojené státy americké se rozpadly na desítky malých monarchii a policejních států. Všechny ostatní národy světa je brzy následovaly. Morava teď byla nezávislá země, stejně jako Toskánsko a Společenství západní Rezervace: samostatné a vyděšené země. Nevěděl jsem, z kterého Rekonstruovaného státu Ruska Bogatyrev přišel. Asi v tom nebyl valný rozdíl.
Hleděl na mne a já jsem si uvědomil, že neřekne nic, dokud nenavrhnu cenu. „Dostávám tisíc kiamů denně plus výdaje," řekl jsem. „Zaplatíte mi na tři dny předem. Až vašeho syna najdu, dám vám vyúčtováni, inšalláh." Tedy, je-li to vůle Alláhova. Řekl jsem mu částku desetkrát převyšující můj obvyklý honorář. Čekal jsem, že bude smlouvat.
„To je naprosto uspokojivé." Vytáhl koženkovou aktovku a vyndal malý baliček. „Uvnitř jsou holografické pásky a kompletní dokumentace o mém synovi: všechny jeho zájmy, nectnosti, vlohy, celý jeho psychologický profil, vše, co budete potřebovat."
Pohlédl jsem na něho přes stůl. Bylo zvláštní, že to všechno měl. Pásky byly docela přirozené: co mi smrdělo, byl ten zbytek, psychologický profil. Pokud nebyl Bogatyrev chorobně metodický - a navíc paranoidní - nechápal jsem, proč by měl mít ten materiál pro mne připravený. Pak mi to došlo. „Jak dlouho je váš syn nezvěstný?"
„Tři roky." Překvapeně jsem zamrkal. Nebylo na místě se ptát, proč tak dlouho čekal. Nejspíš už byl za městskými frajery a ti mu nedokázali pomoci.

Vzal jsem od něho balíček. „Po třech letech stopa dost vychladne, pane Bogatyreve," řekl jsem.
„Velice bych ocenil, kdybyste věci věnoval velkou pozornost," pravil. „Jsem si vědom vašich potíží a jsem ochoten vám platit, dokud neuspějete nebo dokud nedojdete k závěru, že není naděje na úspěch."
Usmál jsem se. „Vždycky je naděje, pane Bogatyreve."
„Někdy není. Dovolte, abych vám připomněl jedno vaše arabské přísloví: „Štěstěna je při tobě hodinu, a proti tobě deset.'" Vytáhl z kapsy tlustý svazek bankovek a oddělil tři. Peníze rychle zase schoval, dřív, než je žraloci v Chirině klubu mohli ucítit, a ty tři bankovky mi podal. „Tady je na tři dny dopředu."
Někdo zaječel.
Vzal jsem peníze a otočil se, abych viděl, co se děje. Dvě z dívek sebou mrskly na podlahu. Začal jsem se zvedat ze židle. Uviděl jsem Jamese Bonda se starou pistolí v ruce. Byl jsem ochoten se vsadit, že je to originál stará beretta nebo walther PPK. Ozval se jediný výstřel, v malém klubu hlasitý jako detonace dělostřeleckého granátu. Běžel jsem úzkou uličkou mezi boxy a stoly, ale po několika krocích jsem si uvědomil, že se k němu nedostanu. James Bond se otočil a vynucoval si cestu z klubu. Za nim se tlačili zákaznici a dívky, ječeli a odstrkávali se, všichni chtěli do bezpečí. Nemohl jsem se tou panikou protlačit. Ten zatracený moďák své představy vážně přehnal - střílet v místnosti plné lidí! Nejspíš si tu scénu bude v paměti přehrávat celá léta. Bude se muset spokojit se vzpomínkami, protože kdyby někdy ukázal svůj ksicht na Hlavní, měl by ho tak zvalchovaný, že by mu ho museli přemodulovat třikrát dokola, aby se zase podobal člověku.
Klub se pomalu uklidňoval. Dnes večer bude o čem mluvit. Dívky budou potřebovat spoustu pití na utišení nervů a spoustu něhy. Budou plakat kořenům na rameni a ti jim budou kupovat drinky.
Chiri mě přivolala pohledem. „Bwana Maríd," zašeptala, „dej si peníze do kapsy a pak se vrať ke svému stolu."
Uvědomil jsem si, že mávám svými třemi tisícovkami kiamů jako vlajkami. Nacpal jsem bankovky do kapsy džin a vrátil se k Bogatyrevovi. Za celou tu dobu se nepohnul ani o centimetr. Tyhle chlapy s ocelovými nervy jen tak nějaký cvok s nabitou pistolí nerozhází. Posadil jsem se. „Promiňte to vyrušení," řekl jsem.
Vzal jsem sklenici a pohlédl na Bogatyreva. Neodpověděl mi. Po hrudníku jeho bílé hedvábné rubášky se pomalu šířila tmavá skvrna. Dlouho jsem na něho hleděl, usrkával svůj koktejl a přemýšlel o tom, že příštích několik dní pro mne bude noční můrou. Konečně jsem se zvedl a zamířil k baru, ale Chiri už stála vedle mne s telefonem v ruce. Vzal jsem jí ho beze slova a zamumlal do něj kód nadporučíka Okkinga.

2

Příštího dne ráno, odporně brzy, mě probudil telefon. Cítil jsem se jako omráčený a bylo mi zle od žaludku. Poslouchal jsem vyzvánění a čekal, až přestane. Nepřestalo. Obrátil jsem se a snažil se ho ignorovat. Telefon zvonil a zvonil. Deset, dvacet, třicet -tiše jsem zaklel, natáhl se přes spící Jasmínu a hmatal po telefonu v hromadě oblečení. „Jo," zavrčel jsem, když jsem ho konečně vyhrabal. Vůbec jsem se necítil přátelsky.
„Já jsem musel vstávat dřív než ty, Audrane," ozval se nadporučík Okking. „Teď už sedím za svým psacím stolem."
„Všem se nám líp spí, když víme, že jste na svém místě." Pořád jsem byl naštvaný kvůli tomu, co mi provedl minulou noc. Po předběžném výslechu jsem musel odevzdat balíček, který mi Rus dal před svou smrtí. Ani jsem se vlastně nestačil podívat, co v něm je. „Příště se zasměju dvakrát, připomeň mi to," řekl Okking. „Poslyš, něco ti dlužím za to, že jsi tak hezky spolupracoval."
Držel jsem sluchátko v jedné ruce a druhou jsem sáhl po krabičce s pilulkami. Podařilo se mi ji otevřít a vzal jsem si dva modré trojúhelníčky. Ty by mě měly probrat. Polkl jsem je nasucho a čekal na informaci, kterou mi Okking sliboval. „Tak co je to?"
„Tvůj přítel Bogatyrev měl přijít k nám. Trvalo jen pár minut, než jsme porovnali jeho pásky s našimi záznamy. Jeho ztracený syn byl náhodně zabit skoro před třemi lety. Nikdy se nám nepodařilo tělo identifikovat."
Několik minut bylo ticho. Přemýšlel jsem o jeho informaci. „Takže ten chudák za mnou vůbec nemusel chodit a nemusel skončit s rudou dírou v košili."
„Život tropí hlouposti, co?"
„Jo. Připomeň mi, ať se příště zasměju dvakrát. Pověz mi, co o něm víš."
„O kom? O Bogatyrevovi nebo o jeho synovi?"
„To je jedno, nejlíp o obou. Já vím jen to, že po mně nějaký mužík chtěl službu. Chtěl, abych mu našel syna. Ráno se vzbudím a on i ten kluk jsou mrtví."
„Měl přijít k nám," trval na svém Okking.
„Tam, odkud přišel, na policii nechodí. Alespoň ne dobrovolně."
Okking si to přežvýkal a nevěděl, jestli se mu to líbí nebo ne. Pak se na to vykašlal. „Takže tvůj výdělek je v háji," pravil s předstíraným soucitem. „Bogatyrev byl jakýmsi politickým prostředníkem Vjačeslava, krále Bělorusi a Ukrajiny. Bogatyrevův syn představoval vážný problém běloruského zákonodárství. Všichni obyčejní Rusové se štvou, aby si zajistili důvěryhodnost, a Bogatyrevův hošík šel ze skandálu do skandálu. Tatík ho měl zavřít doma a dnes by byli oba naživu."
„Možná. Jak ten hoch zemřel?"
Okking se odmlčel, asi hledal informace v počítači. „Tady se jen píše, že byl zabit při automobilové nehodě. Zahnul, kam neměl, a z boku do něho narazil náklaďák. Druhý řidič nebyl stíhán. Ten kluk neměl žádný průkaz, auto bylo kradené. Tělo skladovali v márnici celý rok, ale nikdo se nepřihlásil. Potom—"
„Pak ho prodali na krmnou moučku."
„Předpokládám, že to bereš jako svůj případ, Maríde, ale zapomeň na to. Najít toho maniaka s ksichtem Jamese Bonda je

práce pro policii."
„Jo, já vím." Zašklebil jsem se. V ústech jsem měl jako po výprasku.
„Ozvu se ti," slyšel jsem Okkinga. „Možná pro tebe budu mít nějakou práci."
„Jestli na toho moďáka narazím první, zabalím ho do papíru a nechám ti ho v kanceláři."
„Jistě, hošánku." Praštil sluchátkem.
Jsme jedna velká šťastná rodina. „Jo, opravdu," mručel jsem sám k sobě. Položil jsem hlavu na polštář, ale věděl jsem, že už neusnu. Díval jsem se na opadávající barvu na stropě a doufal, že přežiju příští týden, aniž by na mne spadl.
„Kdo to byl? Okking?" zamumlala Jasmína. Pořád ještě ležela zády ke mně, stočená do klubíčka, ruce mezi koleny.
„Jo. Spi dál." Už spala. Chvíli jsem se škrábal na hlavě a doufal, že trojúhelníčky zaberou dřív, než začnu zvracet. Skutálel jsem se z matrace, postavil se a v hlavě jsem cítil bušení, které tam před okamžikem nebylo. Včera večer, po tom přátelském podrazu od Okkinga, jsem vyrazil na Hlavní a házel do sebe drinky v jednom klubu za druhým. Kdesi cestou jsem musel narazit na Jasmínu, když je teď tady. Důkaz byl nepochybný.
Dovlekl jsem se do koupelny a tam stál pod sprchou, dokud nedošla horká voda. Drogy pořád ještě neúčinkovaly. Utíral jsem se osuškou a uvažoval, jestli si mám vzít ještě jeden modrý trojúhelníček, nebo se na všecko vykašlat a vlézt zpátky do postele. Podíval jsem se na sebe do zrcadla. Vypadal jsem příšerně, ale já vždycky vypadám v zrcadle příšerně. Udržuju se v přesvědčení, že můj skutečný obličej vypadá mnohem lip. Vyčistil jsem si zuby a tím se zbavil té hnusné chuti v ústech. Začal jsem se česat, ale to už byla přílišná námaha, takže jsem šel do ložnice a natáhl si čistou košili a džíny.
Deset minut mi trvalo, než jsem našel boty. Z nějakého důvodu byly úplně dole, pod Jasmíniným oblečením. Konečně jsem byl oblečený. Kéž by ty zatracené pilulky zabraly, abych se mohl postavit světu. O jídle přede mnou nemluvte. Jedl jsem předevčírem.
Odešel jsem a Jasmíne jsem tam nechal lístek, aby zamkla dveře, až půjde ven. Jasmína byla jedním z mála lidí, které bych nechal ve svém bytě samotné. Vždycky nám spolu bylo dobře a řekl bych, že jsme si byli jakýmsi nevysloveným, křehkým způsobem blízcí. Oba jsme se báli to uhánět, ale věděli jsme, že to tak je. Myslím, že to tak je proto, že Jasmína se nenarodila jako děvče. Možná když strávíte půl života v jednom pohlaví a půl v druhém, udělá to něco s vaším vnímáním. Samozřejmě jsem znal spoustu jiných takových, se kterými jsem nedokázal vyjít. Nemá cenu zevšeobecňovat. Ani když chcete být laskaví.
Jasmína byla kompletně modifikovaná, uvnitř i zevně, tělo i myšleni. Měla jedno z těch dokonalých těl, jaké si objednáte v katalogu. To si sednete s tím chlápkem na klinice a on vám ukáže takovou knihu. Vy řeknete: „Co třeba tyhle kozy?" a on vám řekne, za kolik. „Tenhle pas?" a on vám udělá odhad, kolik by stálo polámat vaši pánev a znovu ji zformovat, a ostrouhají vám ohryzek a vyberete si obličejové rysy a zadek a nohy. Někdy dokonce i novou barvu očí. Pomůžou vám s vlasy a s vousy, to je otázka drog a jedné zázračné klinické procedury. Skončíte s konfekčním já, asi jako když restaurujete starý auťák na benzín.
Podíval jsem se přes pokoj na Jasmínu. Její dlouhé rovné černé vlasy - vždycky jsem je považoval za její největší přednost - s těmi se narodila. Ty byly její odjakživa. Jinak už mnoho původního vybavení neměla - i když si napojila svou vlastní osobnost - ale všecko dohromady to fungovalo a vypadalo moc dobře. Na změněncích ale vždycky bylo něco, co je prozradilo. Ruce a nohy, například: kliniky se s nimi nechtěly dělat, protože tam bylo příliš mnoho kostí. Ženští změněnci vždycky měli velké nohy, mužské nohy. A z nějakého důvodu vždycky měli takový mírně nosový hlas. Vždycky jsem je poznal, i když je nic jiného neprozradilo.
Myslel jsem si o sobě, že jsem expert na odhadování lidí. Ale co jsem vlastně věděl? Proto jsem se dostával do malérů a strkal jsem do ruky sekeru každému, kdo měl chuť si praštit.
V předsíni trojúhelníčky konečně zabodovaly. Bylo to, jako by se celý svět najednou nadechl a roztáhl se jako balon. Musel jsem se chytit zábradlí, abych neztratil rovnováhu, a pak jsem seběhl po schodech. Vlastně jsem ani nevěděl, co budu dělat, ale bylo načase začít shánět nějaké peníze. Brzy jsem měl platit nájemné a nechtěl jsem si jít za Velkým půjčovat. Strčil jsem ruce do kapes a nahmatal jsem bankovky. Samozřejmě. Ten Rus mi dal včera tři papíry. Vyndal jsem je a spočítal: ještě tam byly asi dva tisíce osm set kiamů. Za ty dvě stovky jsme museli mít s Jasmínou pěkně divoký flám. Škoda, že jsem si nic nepamatoval.
Když jsem vyšel na chodník, skoro mě oslepilo slunce. Za denního světla na tom nejsem nic moc. Zastínil jsem si rukou oči a rozhlédl se po ulici. Nikdo jiný tam nebyl: obyvatelé Budajínu se před světlem schovávají. Zamířil jsem k Hlavni s matnou představou, že vyřídím nějaké pochůzky. Mohl jsem si to dovolit, měl jsem peníze. Usmíval jsem se: drogy mi zvedaly náladu pěkně vysoko a zbytek dokázalo těch dva tisíce osm set kiamů. Stačily na nájemné a živobytí nejméně na tři měsíce. Bylo načase udělat zásoby, doplnit krabičku s pilulkami, možná si i dopřát několik luxusních kousků, zaplatit nějaké dluhy, koupit trochu jídla. Peníze se u mne nikdy dlouho neudrží. Nejlíp by bylo je ulit, proměnit je na elektronický úvěr. Nikdy nenosím úvěrovou platební kartu - aspoň se nemůžu přivést na mizinu, když jsem někdy v noci tak narvaný, že nevím, co dělám. Utrácím hotové, nebo neutrácím vůbec. Elektronické impulzy neutratíte, to bez karty nejde.
Když jsem dorazil k Hlavní, zahnul jsem k východní bráně. Čím blíž jsem byl ke zdi, tím víc lidí jsem viděl - moji sousedé mířili do města jako já, turisté si šli prohlédnout Budajín v bezpečné době. Obelhávali sami sebe. V Budajínu jste se mohli dostat do pořádného maléru i za bílého dne.
Na rohu Čtvrté ulice byla malá barikáda, opravovali tam kousek cesty. Opřel jsem se o sloupek a poslouchal rozhovor zákazníka a štětky, která si vyrazila na ranní rito - nebo možná nevydělala dost v noci, takže to táhla dál. Slyšel jsem ty řeči už tisíckrát, ale James Bond mě přivedl k úvahám o moďácích, a tak to dohadování mělo jaksi nový význam.
„Ahoj," pravil ten malý hubený. Byl oblečený do evropských šatů a mluvil arabsky jako někdo, kdo tenhle jazyk studoval tři měsíce ve škole, kde se nikdo, ani učitel, ani žáci, v životě nepřiblížil na deset tisíc kilometrů k datlové

palmě.
Ta kočka byla snad o půl metru vyšší než on, ale nějaký ten centimetr dělaly i její černé boty na jehlovém podpatku. Asi to nebyla skutečná ženská, nejspíš změněnec nebo předoperační debutant, ale ten chlap to buď nepoznal, nebo mu to bylo jedno. Vypadala velkolepé. Šlapky v Budajínu musí vypadat velkolepé, aby si jich někdo všiml. U nás nemáme na ulicích spousty obyčejných, utahaných hospodyněk. Měla na sobě jakýsi černý kanýrkový ohoz, krátkou sukni, holá záda bez rukávů, hodně výhledů vpředu a kolem pasu těžký stříbrný řetěz s římskokatolickým křížem. Namalovaná byla výraznými fialovými a růžovými odstíny, na hlavě měla krásnou hřívu kaštanových vlasů umělecky naaranžovaných kolem obličeje, zcela v rozporu se všemi přírodními zákony. „Co takhle projít se?" zeptala se. Když promluvila, odhadoval jsem, že pořád ještě má sadu mužských chromozomů v každé buňce svého rekonstruovaného těla, ať už má pod sukní cokoliv.
„Možná," řekl chlápek. Hrál to při zdi.
„Hledáš někoho konkrétního?"
Mužik si nervózně olízl rty. „Doufal jsem, že najdu Ashalu."
„Uh, uh, bejby, je mi líto. Doutník, ruka nebo klasika, ale Ashalu nedělám." Na okamžik se odvrátila a odplivla si. „Zajdi si za tamtou holkou, myslím, že ta Ashalu má." Ukázala na debutantku, kterou jsem znal. Zákazník poděkoval kývnutím a přešel přes ulici. První děvka se na mne náhodou podívala. „Odprejskni, frajere," řekla a krátce se zasmála. Pak se zase vydala po Hlavni a vyhlížela peníze na oběd. O několik minut později k ní přistoupil další muž a rozhovor se opakoval.
„Hledáš někoho konkrétního?"
Nový chlapík, trochu vyšší než ten první a o hodně těžší, se zeptal: „Brigitte?" Znělo to skoro omluvně.
Hrábla do své černé kabelky a vytáhla krabičku moďáků. Moďák je mnohem větší než doďák, který se obvykle zacvakne přímo do slotu na boku moďáku, který zrovna užíváte. Můžete ho také napojit na temenní slot v lebce, pokud nemáte voperované dráty na moďáky nebo zrovna máte chuť být sami sebou. Dívka držela růžový moďák z umělé hmoty v jedné ruce a schovala krabičku s ostatními zpět do kabelky. „Tady je, tvá nejmilejší. Brigitte je fakt populární, hodně letí. Vysolíš víc."
„Já vím," řekl zákazník. „Kolik?"
„Ty navrhni," odpověděla. Asi myslela, že by mohl být policajt, co ji chce nachytat. Takové věci se pořád stávaly, když církevním úřadům došli nevěřící a neměli koho pronásledovat. „Kolik můžeš utratit?"
„Padesát?"
„Za Brigitte?"
„Stovku?"
„A patnáct za pokoj. Tak pojď, zlatíčko." Odkráčeli po Čtvrté ulici. Není nad lásku.
Věděl jsem, kdo je Ashala i kdo je Brigitte, ale zajímalo by mě, kdo asi byly ty ostatní moďáky v její krabičce. Za sto kiamů mi to ale nestálo. Plus patnáct za pokoj. Tahle tizianová šlapka prostě odkráčí se svým kunčoftem, zapne si Brigitte a stane se Brigitte. Je všechno, co on o ni ví, a vždycky to bude stejné, ať už použije Brigittin moďák kdokoliv - žena, debutant nebo změněnec.
Prošel jsem východní bránou a byl jsem na půl cestě k bance, když jsem se zarazil před klenotnictvím. Něco mi vrtalo hlavou. Jakási myšlenka se chystala prorazit do mého vědomí. Byl to nepříjemný, lechtivý pocit a nijak se před ním nedalo utéct. Možná to byly jen ty trojúhelníčky, které jsem si vzal. Když jsem takhle nažhavený, nechávám se unést nesmyslnými nápady. Ale ne, tohle bylo víc než jen drogová inspirace. Na Bogatyrevově vraždě nebo na mém rozhovoru s Okkingem bylo něco divného. Něco nehrálo.
Přemýšlel jsem o všem, co jsem si o té záležitosti pamatoval. Nic mi nepřipadalo mimořádné. Okking mě odpálkoval, to jsem si uvědomoval, ale bylo to normální policejní odpálkování: „Koukej, tohle je záležitost policie, nechceme, abys do toho strkal nos. Včera jsi měl kšeft, ale vybouchl ti, takže se kliď." Tenhle projev jsem od Okkinga slyšel už stokrát. Tak proč se mi to dnes zdálo podezřelé?
Zakroutil jsem hlavou. Jestli je na tom něco, přijdu na to. Uložil jsem to dozadu do mozku, bude se to tam dusit, a buď se to rozplyne v nic, nebo vyvaří do chladného hmatatelného faktu, který budu moci použít. Do té doby jsem se tím nehodlal trápit. Chtěl jsem si užít tepla a síly a sebedůvěry, kterou jsem dostával z drog. Až se sesypu, bude mi zle, takže jsem si chtěl za ty prachy užít.
O deset minut později, zrovna, když jsem se blížil k venkovním pokladnám banky, zase zazvonil můj telefon. Sundal jsem si ho z opasku. „Ano?" řekl jsem.
„Maríd? Tady je Nikki." Nikki byla střelený změněnec, pracovala jako děvka pro jednoho z šakalů Friedlander beje. Asi tak před rokem jsem se s ní dost kamarádil, ale byly s ní jen maléry, Když jste byli s ní, pořád jste museli hlídat prášky a drinky, které měla. Jeden přes míru a Nikki začala být agresivní a totálně nezvladatelná. Pokaždé, když jsme si vyrazili, skončilo to rvačkou. Hádám, že před svou modifikací byla Nikki vysoký svalnatý muž - silnější než já. I po sexuální změně byla v zápase nad mé síly. Odvést ji pryč, když měla pocit, že ji někdo uráží, to byl zážitek. A uklidnit ji a odvést domů byl nadlidský výkon. Nakonec jsem došel k závěru, že ji mám rád, když je střízlivá, ale na to ostatní nemám nervy. Občas jsem se s ní sešel, poklábosili jsme, ale do jejích opileckých hysterických sporů jsem se zaplést nehodlal.
„Nazdar, Nikki, jak se vede?"
„Maríde, miláčku, měl bys dnes na mě čas? Fakt potřebuju, abys pro mě něco udělal."
A je to tady. „Samo. Aspoň myslím. Co se děje?"
Chvilku bylo ticho. Asi přemýšlela, jak to formulovat. „Já už nechci dělat pro Abdulláha." Tak se jmenoval sekundant Friedlander beje. Abdulláh pásl asi tucet děvčat a chlapců po celém Budajínu.
„To je maličkost," řekl jsem. Už jsem to dělal mockrát, čas od času jsem si tak přivydělal nějaký ten kiam. S bejem jsem vycházel dobře - v naší čtvrti jsme mu říkali Papá: Budajín mu prakticky patřil a zbytek města měl taky pod palcem.

Vždycky jsem držel slovo, což bej velice oceňoval. Byl ze staré školy. Povídalo se, že je mu dvě stě let, a občas jsem tomu i věřil. Jeho názory na to, co je čest a obchod a věrnost, byly opravdu archaické. Uděloval milosti a tresty jako prastarý bůh. Patřila mu spousta klubů, nevěstinců a jídelen v Budajínu, ale podporoval konkurenci. Nevadilo mu, když si nějaký nezávislý otevřel kšeft na stejné straně ulice. Jeho heslem bylo: dám ti pokoj, když dáš pokoj ty mně. Na druhé straně vždycky přišel s lákavou nabídkou. Spousta samostatných agentů nakonec skončila u něho, protože výhody, jaké on nabízel, sami nemohli získat. Nedá se říct, že měl konexe, Papá byl konexe.
Mottem Budajínu bylo 'byznys je byznys'. Cokoliv poškodilo samostatné agenty, nakonec poškodilo i Friedlander beje. Obchodů bylo dost pro všechny. Možná by to bylo jiné, kdyby byl Papá chamtivý. Kdosi mi řekl, že takový býval, ale po sto padesátce či šedesátce přestanete něco chtít. Bylo to asi to nejsmutnější, co jsem kdy slyšel.
Slyšel jsem, jak se Nikki nadechla. „Dík, Maríde. Víš, kde bydlím?"
Nevěděl jsem, její osudy už jsem dávno nesledoval. „Ne. Kde?"
„Teď bydlím nějakou dobu u Tamiko."
Perfektní, pomyslel jsem si, opravdu perfektní. Tamiko byla jedna z Černých vdov. „Na Třinácté ulici?"
„Jo."
„Znám to tam. Co kdybych k tobě zaskočil, řekněme ve dvě?"
Nikki zaváhala. „Šlo by to v jednu? Mám pak ještě něco."
Troufala si, ale byl jsem štědrý, muselo to být těmi modrými trojúhelníčky. Ze staré známosti jsem řekl: „Tak jo, budu tam kolem jedné, inšalláh."
„Jsi poklad, Maríde. Zatím nashle. Sallám." Přerušila spojení.
Zavěsil jsem si telefon na opasek. V té chvíli jsem netušil, že jsem skočil rovnýma nohama do něčeho, co se mi vůbec nebude líbit. Nikdy to netušíte, dokud nedopadnete.

3

Když jsem našel ten činžák na Třinácté ulici, bylo tři čtvrtě na jednu. Byl to starý dvoupatrový dům rozdělený na byty. Pohlédl jsem na balkon bytu Tamiko. Ze tří stran měl železné zábradlí a v rozích ozdobné železné sloupky porostlé břečťanem, které podpíraly balkónovou stříšku. Z otevřeného okna se ozývaly zvuky kóto hudby. Elektronické zvuky kóto, ze syntetizéru. Z toho ječeni a kvílení, které je doprovázely a kterým ona říkala zpěv, mi naskakovala husí kůže. Mohl to být syntetizérový hlas, nebo to mohla být Tami. Už jsem se zmínil, že Nikki je trochu střelená? Ovšem vedle Tami je Nikki jen něžný bílý králíček. Tamiko si nechala místo jedné slinné žlázy voperovat váček plný nějakého prudkého jedu. Plastikovou trubičkou tekl jed do umělého zubu. Při spolknutí byl naprosto neškodný, ale když se dostal do krve, následovala hrozná, bolestivá smrt. Tamiko mohla svůj zub aktivovat kdykoliv potřebovala - nebo chtěla. Proto jsme jí a jejím přítelkyním říkali Černé vdovy.
Zmáčkl jsem zvonek u jejího jména, ale nic se nedělo. Zaklepal jsem na tabulku z plexiskla ve dveřích do bytu. Nakonec jsem se vrátil na ulici a zakřičel. Z okna se vyklonila Nikki. „Hned jsem dole," zavolala. V tom rámusu z hudby nemohla nic slyšet. Ještě nikdy jsem nepotkal člověka, který by dokázal vystát hraní na kóto. Tamiko byla totální cvok.
Dveře se pootevřely a Nikki vyhlédla. „Poslyš," řekla ustaraně, „Tami má nějakou špatnou náladu. Taky je kapku zdrogovaná. Prosím tě, nedělej ani neříkej nic, čím bys ji naštval."
Ptal jsem se v duchu, jestli s tímhle chci vůbec něco mít. Těch sto kiamů od Nikki jsem zase tak moc nepotřeboval. Na druhé straně jsem jí to slíbil, takže jsem kývl a pustil se po schodech za ní.
Tami ležela na hromadě divoce vzorovaných polštářů a opírala se hlavou o jeden ze svých holoreproduktorů. Jestli ta hudba zněla hlučně v ulici, teď teprve jsem začal chápat, co to znamená hlučný. Muselo jí to mlátit v lebce jak nejděsnější migréna, ale jí to snad nevadilo. Asi to mlátilo do taktu s tou drogou, co v sobě měla. Oči měla přivřené a pomalu pokyvovala hlavou. Obličej měla namalovaný bíle, jako mívají gejši, ale rty a víčka měla černé. Vypadala jako mstivý přízrak zavražděného kabuki.
„Nikki," řekl jsem. Neslyšela mě. Musel jsem dojít až k ní a křičet jí do ucha. „Pojďme někam, kde si budeme moct promluvit." Tamiko měla zapálenou nějakou vonnou tyčinku a místnost byla plná dusivé sladké vůně. Opravdu jsem potřeboval na čerstvý vzduch.
Nikki zavrtěla hlavou a ukázala na Tami. „Ona mě nepustí."
„Proč ne?"
„Myslí si, že mne chrání."
„Před čím?"
Pokrčila rameny. „Zeptej se jí."
Jak jsme hleděli na Tamiko, nebezpečně se naklonila a pomalu přepadávala bílým obličejem na černě natřenou podlahu.
„Ještě štěstí, že se umíš ochránit sama, Nikki."
Slabě se zasmála. „Jo, asi máš pravdu. Poslyš, Maríde, dík, žes přišel."
„Žádný problém," řekl jsem. Posadil jsem se do křesla a díval se na ni. Nikki vypadala exoticky i v tomhle městě exotů: dlouhé světlé vlasy jí sahaly až do pasu, její pleť měla barvu mladé slonoviny, skoro tak bílé jako make-up na obličeji Tamiko. Až nepřirozeně modré oči se třpytily náznakem šílenství. Jemnost obličeje výrazně kontrastovala s velikostí a silou její postavy. Dopustila se obecné chyby: lidé si vybírají chirurgické modifikace podle toho, co obdivují na druhých, a neuvědomují si, že změny mohou vypadat divně ve spojení s jejich tělem. Pohlédl jsem na nehybnou Tami. Měla znak Černých vdov - obrovská implantovaná ňadra. Tami musela mít kolem hrudi nejmíň sto padesát centimetrů. Bylo legrační vidět šokovaný obličej turisty, který náhodně narazil na některou z Vdov. Legrační, pokud jste nemysleli na to, co se asi stane.

„Já už prostě nechci pracovat pro Abdulláha," řekla Nikki a soustředěně si natáčela kolem prstu kadeř vlasů.
„To chápu. Zatelefonuju Hassanovi a domluvím schůzku. Znáš šiitu Hassana? Je mluvčím Papá. S ním budeme muset jednat."
Nikki zakroutila hlavou. Jasný pohled těkal po místnosti. Vypadala ustaraně. „Bude to nebezpečné nebo tak něco?"
Usmál jsem se. „Ani v nejmenším. Bude tam stůl, my dva budeme sedět na jedné straně a Abdulláh bude sedět na druhé straně. Hassan mezi námi. Vysvětlím, oč ti jde, Abdulláh řekne svůj názor a Hassan nad tím zauvažuje. Potom vynese verdikt. Obvykle musíš Abdulláhovi něco zaplatit. Hassan rozhodne, kolik. Budeš muset Hassanovi něco podstrčit, až budeme odcházet. A taky nesmíme zapomenout na dárek pro Papá. To pomáhá."
Nikki nevypadala, že by ji to uklidnilo. Vstala a zastrčila si černé tričko do těsných černých džin. „Neznáš Abdulláha," řekla.
„Můžeš vsadit svoje boty, že znám." Nejspíš jsem ho znal lip než ona. Zvedl jsem se a zamířil k holověži. Ztuhlým prstem jsem zarazil ty pekelné zvuky kóto. Prostor zaplavilo ticho. Svět mi děkoval. Tamiko ze spaní zamumlala.
„Co když nedodrží dohodu? Co když za mnou přijde a přinutí mě, abych pro něho dál pracovala? On rád děvčata bije, Maríde. Moc rád."
„To vím, ale má stejný respekt před vlivem Friedlander beje jako každý druhý. Neodváží se porušit Hassanovo rozhodnuti. A tobě to taky neradím. Jestli zdrhneš bez zaplacení, Papá za tebou pošle svoje gorily. A pak pro něj budeš muset pracovat až do konce života. Tedy, až se uzdravíš."
Nikki se otřásla. „Zdrhl někdy někdo tobě?" zeptala se.
Zamračil jsem se. Stalo se to jen jednou. Pamatoval jsem si to až příliš dobře. To bylo naposledy, kdy jsem byl zamilovaný. „Jo," odpověděl jsem.
„Co udělali Hassan a Papá?"
Byla to nepříjemná vzpomínka a nechtělo se mi ji vyvolávat. „No, protože jsem ji zastupoval, byl jsem zodpovědný za placení. Musel jsem přinést tři tisíce dvě stě kiamů. Byl jsem tenkrát na mizině, ale věř mi, ty prachy jsem sehnal. Musel jsem udělat spoustu šílených a nebezpečných věcí, ale sehnal jsem je, protože jsem to bejovi dlužil. Za to, co ta holka udělala. Papá je rád, když má své peníze brzy. V takových situacích neoplývá trpělivostí."
„Já vím," řekla Nikki. „Co se stalo tomu děvčeti?"
Trvalo několik sekund, než jsem to dokázal říct. „Zjistili, kde se schovává. Bylo to snadné. Přinesli ji zpátky - nohy měla zlámané na třech místech a obličej k nepoznání. Donutili ji pracovat v jednom z nejhnusnějších nevěstinců. Za týden se tam dají vydělat s bídou dvě stovky kiamů, a z toho jí nechávají tak deset, patnáct. Dodnes šetří, aby si mohla dát spravit tvář."
Dlouhou chvíli nebyla schopna slova. Nechal jsem ji, ať si to probere. Bylo to pro její dobro.
„Mohl bys zavolat a domluvit tu schůzku?" zeptala se nakonec.
„Jasně," kývl jsem. „Stačí ti to v pondělí?"
Vytřeštila oči: „Nemůžeme to udělat dnes? Potřebuju to skoncovat dnes."
„Nač ten spěch, Nikki? Někam jedeš?"
Blýskla po mně pohledem. Otevřela ústa a zase je zavřela. „Ne," řekla a hlas se jí třásl.
„S Hassanem si nemůžeš domluvit schůzku, kdy se ti to hodí."
„Zkus to, Maríde. Nemohl bys to aspoň zkusit?"
Zvedl jsem ruce, že to vzdávám. „Zavolám tam. Zeptám se. Ale Hassan nás přijme, až se to bude hodit jemu."
Nikki přikývla: „Jistě."
Odepnul jsem telefon a rozevřel ho. Ani jsem nemusel volat informace kvůli Hassanovu kódu. Telefon začal vyzvánět a hned se ozval jeden z Hassanových poskoků. Vysvětlil jsem mu, kdo jsem a co chci, a bylo mi řečeno, že mám čekat. Vždycky vám řeknou, že máte čekat, a vy čekáte. Seděl jsem, sledoval Nikki, jak si nervózně hraje s vlasy, sledoval jsem Tamiko, jak pomalu dýchá a tiše chrápe na podlaze. Tamiko na sobě měla tenké kimono z černé bavlněné látky. Nikdy nenosila žádné šperky ani ozdoby. V tom kimonu, s černými vlasy ve složitém účesu, s chirurgicky upravenými víčky a namalovaným obličejem vypadala jako vražedná gejša, což také nejspíš byla. Na někoho, kdo se nenarodil v Orientu, vypadala Tamiko ve svém impozantním hávu velice orientálně.
O čtvrt hodiny později jsem uslyšel poskokův hlas ve sluchátku. Měli jsme přijít ten večer, hned po modlitbách při západu slunce. Nenamáhal jsem se mu poděkovat, koneckonců mám svou důstojnost. Zacvakl jsem si telefon na opasek. „Zastavím se pro tebe asi v půl osmé."
Zase ten nervózni pohled. „Nemůžeme se sejít tam?"
Pokrčil jsem rameny. „Proč ne? Víš kde?"
„Hassanův obchod?"
„Projdi závěsem přímo dozadu. Je tam skladiště. Přejdi to skladiště a vyjdi zadními dveřmi do uličky. V protější zdi uvidíš železné dveře. Budou zamčené, ale oni už tě budou čekat. Ani nebudeš muset klepat. Buď tam včas, Nikki."
„Budu. A díky, Maríde."
„Kašlu ti na díky. Chci svých sto kiamů. Teď."
Vypadala vyplašené. Možná to znělo příliš tvrdě. Má smůlu. „Nemohla bych ti to dát až potom— „
„Teď, Nikki."
Vytáhla z kapsy peníze a odpočítala sto kiamů. „Tu máš." Cítil jsem chlad.
„Dej mi ještě dvacet na dáreček pro Papá. A taky pamatuj na Hassanův bakšiš. Sejdeme se večer." Vypadl jsem odtamtud, abych ještě nezcvokl jako ony.
Šel jsem domů. Byl jsem nevyspaný, příšerně mě bolela hlava a rozjaření z trojúhelníčků se během odpoledne někam vypařilo. Jasmína ještě pořád spala. Lehl jsem si na matraci vedle ní. Drogy mi sice nedovolí usnout, ale potřeboval

jsem chvíli ticha a klidu se zavřenýma očima. Měl jsem to vědět - sotva jsem se uvolnil, začaly mi trifetaminy v hlavě bušit hlasitěji než kdy předtím. Za zavřenými víčky mi začala pulzovat červená tma, jako stroboskopická lampa. Točila se mi hlava. Pak se mi zjevily modré a zelené vzorce, míhaly se jako nějaká mikroskopická stvoření v kapce vody. Opět jsem otevřel oči, abych se těch mžitek zbavil. Cítil jsem, jak mi cukají svaly v hýždích, v ruce, v obličeji. Byl jsem vyhecovanější, než jsem myslel. Hříšníci klidu nedojdou.
Vstal jsem a zmačkal vzkaz, který jsem ráno Jasmíne nechal. „Myslela jsem, že dnes chceš jít ven," řekla ospale.
Otočil jsem se. „Taky jsem šel. Dávno."
„Kolik je hodin?"
„Asi tři."
„Já sallám! Ve tři mám být v práci!"
Vzdychl jsem. Jasmína byla po celém Budajínu proslavená tím, že všude přišla pozdě. Frenchy Benoit, majitel klubu, ve kterém pracovala, jí dával pokutu padesát kiamů, když se opozdila třeba jen o minutu. Ani to nepřimělo Jasmínu, aby hodila svým hezkým zadečkem. Klidně si dala načas, zaplatila skoro každý den padesátku a během první hodiny v práci si ji vydělala na tuzérech a pití. V životě jsem nepotkal nikoho, kdo by tak rychle dokázal připravit kořena o prachy. Jasmína dělala poctivě, nebyla líná. Prostě jen ráda spala. Byla by z ni dokonalá ještěrka, mohla by se celé dny slunit na skále.
Trvalo jí pět minut, než vyskočila z postele a oblékla se. Poslala mi abstraktní polibek, který skončil kdesi mimo terč, a už byla ve dveřích a přehrabovala se v kabelce "hledajíc modul, který bude v klubu používat. Přes rameno na mne cosi zavolala svým barbarským levantským dialektem.
Osaměl jsem. Měl jsem radost z toho, jak mi věci vycházejí. Takhle při penězích jsem nebyl celé měsíce. Přemýšlel jsem o něčem, co bych si koupil, do čeho bych vrazil své nenadálé bohatství. Najednou jsem před očima viděl krví zalitou Bogatyrevovu košili, která zakryla skoupé a omšelé vybavení mého bytu. Cítil jsem se provinile? Já? Člověk, který kráčel světem nedotčený jeho korupcí a pokušením. Po ničem jsem netoužil a ničeho jsem se nebál. Byl jsem katalyzátor, lidský prvek změny. Katalyzátory způsobuji změnu, ale zůstávají samy neměnné. Pomáhal jsem těm, kteří pomoc potřebovali a neměli jiné přátele. Účastnil jsem se děje, ale nikdy jsem jím nebyl zasažen. Pozoroval jsem, ale zachovával jsem svá tajemství. Tak jsem se vždycky viděl. Tak se mi také stalo, že jsem byl sám postižen.
V Budajínu - blbost, nejspíš všude - jsou jen dva typy lidí: podvodníci a jejich oběti. Jste buď jedno nebo druhé. Nemůžete být hodný, usmívat se a říkat každému, že se budete jen koukat. Podvodník nebo podvedený, nebo někdy trochu z obojího. Když projdete východní bránou, stačíte udělat sotva deset kroků, a už jste navždy odhadnuti jako jedno nebo druhé. Podvodník nebo podvedený. Není jiná možnost, ale to jsem měl pochopit až později a ne bez bolesti. Jako obvykle.
Neměl jsem hlad, ale přinutil jsem se udělat si pár vajíček. Měl bych se rozumněji stravovat, vím, ale jsem líný. Někdy jsou jediným mým zdrojem vitamínů plátky citronů v koktejlu. Ale věděl jsem, že mne čeká dlouhá a těžká noc a že budu potřebovat energii. Ty tři trojúhelníčky přestanou účinkovat, než se setkám s Hassanem a Abdulláhem. Vlastně to vycházelo tak, že budu absolutné dole: v depresi, vyčerpaný, totálně neschopný Nikki zastupovat. Odpověď byla zcela jednoznačná - další modré trojúhelníčky. Ty mě zvednou. Budu fungovat s nadlidskou silou, počítačovou přesností a jasnozřivou znalostí správnosti věcí. Synchronnost, člověče. Všechno do jediného Momentu, Teď, splynutí času a prostoru a života a celého všivého posvátného toku lidských záležitostí. Aspoň mně to tak bude připadat. A když sedíte za stolem proti Abdulláhovi, věrohodné divadlo bylo stejně dobré jako skutečnost. Budu mentálně na výši a morálně v právu a ten hajzl Abdulláh bude vědět, že jsem se nepřišel nechat odbýt.
S těmito přesvědčovacími argumenty jsem se vydal hledat svou krabičku s pilulkami.
Ještě dva trifetaminy? Tři, pro jistotu? Nevytočí mě to příliš? Nechtěl jsem sebou švihnout o zeď jak prasklá struna na kytaře. Spolkl jsem dva a třetí si vstrčil pro jistotu do kapsy.
Bože, zítra mě čekal hnusný a zkurvený den. Lepší Život s Chemií mi otevřeně nabízel energii navíc, ve formě pěkných barevných pilulek. Ale, abych použil jedno z oblíbených úsloví Chiri, vyrovnávání účtů je svinstvo. Kdyby se mi podařilo bez pohromy přežít ten děsivý pád, který nutně nastane, až drogy přestanou fungovat, byla by to příležitost pro všeobecné radování kolem svatyně Alláhovy.
Během půl hodiny jsem už zase šrouboval. Osprchoval jsem se, umyl jsem si hlavu, přistřihl vousy, oholil ta místa na obličeji a na krku, kde bradku nechci, vyčistil jsem si zuby, umyl vanu a umyvadlo, chodil nahý po bytě a hledal, co bych ještě mohl umýt, přeorganizovat nebo uklidit - a pak jsem se zarazil. „Zadrž, hochu," zamumlal jsem. Dobře, že jsem si vzal ty dva životabudiče tak brzy, aspoň se trochu zklidním, než vyrazím za Nikki.
Čas se vlekl. Napadlo mě zavolat Nikki a připomenout jí, aby se začala chystat, ale nemělo to smysl. Uvažoval jsem, že zavolám Jasmíne nebo Chiri, ale stejně měly obě práci. Sedl jsem si na zem, opřel se o zeď a roztřásl se téměř v slzách: Ježíši, já opravdu nemám žádné přátele. Kdybych aspoň měl holosystém jako Tamiko, ukrátil bych si čas. Viděl jsem holografická porna, vedle nichž skutečnost vypadala smradlavě a choře.
O půl osmé jsem se oblékl: starou vybledlou modrou košili, džíny, vysoké boty. Hassanovi se určitě líbit nebudu, i kdybych chtěl. Vycházel jsem z budovy, když v reproduktorech zapraskalo a zesílený hlas muezzina volal „Lá iláha illa 'lláhi" - je to krásný zvuk, tahle výzva k modlitbě, dojemná i pro takového bezbožného nevěřícího psa, jako jsem já.
Spěchal jsem prázdnými ulicemi. Podvodnici nechali kvůli modlitbě kšeftů a jejich zákaznici se také věnovali modleni.
Mé kroky se po starých kočičích hlavách rozléhaly, jako by mne obviňovaly. Než jsem dorazil k Hassanovu obchodu, bylo zase všechno v pořádku. Až do závěrečného večerního volání se obchodníci i zákaznici budou věnovat své houpačce podnikání a vzájemného vykořisťování.
Hassanův obchod tou dobou hlídal štíhlý mladý americký chlapec, kterému všichni říkali Abdulhassan. Abdul znamená 'Syn koho' a je obvykle spojeno s jedním z devadesáti devíti jmen božích. V tomto případě byla ironie v tom,

že chlapec byl Hassanův ve všech ohledech, snad s výjimkou genetiky. Na Hlavni se říkalo, že Abdulhassan se nenarodil jako chlapec, stejně jako Jasmína se nenarodila jako dívka. Ale nikdo neměl čas ani chuť zjistit, co je na tom pravdy.
Abdulhassan se mě něco zeptal anglicky. Pro lidi, kteří jen tak hledali, co koupit, bylo záhadou, co Hassan vlastně prodává.
Jeho obchod byl totiž doslova prázdný. Hassan obchodoval se vším, proto bylo zbytečné cokoliv vystavovat.
Nerozumím anglicky, takže jsem jen ukázal prstem na špinavý barevný závěs. Chlapec přikývl a vrátil se ke svému snění.
Prošel jsem závěsem, skladištěm a uličkou. Blížil jsem se k železným dveřím, když se téměř nehlučně otevřely. „Sezame, otevři se," zašeptal jsem. Pak jsem vešel do spoře osvětlené místnosti a rozhlédl se. Drogy způsobily, že jsem zapomněl na strach. Způsobily, že jsem zapomněl také na opatrnost. Ale mé instinkty jsou mým živobytím, ty hlídají od rána do večera, drogy nedrogy. Hassan zpola ležel na hromadě polštářů a kouřil vodní dýmku. Zachytil jsem vůni hašiše.
Bublání vody v dýmce bylo jediným zvukem v místnosti. Nikki ztuhle seděla na okraji koberce, zjevně vyděšená, s šálkem čaje před zkříženýma nohama. Abdulláh spočíval na několika polštářích a něco Hassanovi šeptal. Hassanův výraz byl prázdný jako hrst větru. Tohle byl jeho dýchánek. Zůstal jsem stát a čekal, až promluví.
„Ahlan wa sahlan!" pravil a krátce se usmál. Bylo to formální přivítání, něco jako 'přišel jsi ke svým lidem a k sobě rovným.' Tím měl být dán charakter celého jednání. Odpověděl jsem náležitě a byl jsem pozván, abych usedl. Posadil jsem se vedle Nikki. Všiml jsem si, že má ve světlých vlasech zapojený jednoduchý dodatek. Nejspíš to byl doďák pro arabštinu, vím, že bez něho nerozumí ani slovo. Přijal jsem šálek kávy silně vonící kardamomem. Pozvedl jsem šálek k Hassanovi a řekl: „Kéž tvůj stůl trvá věčné."
Hassan pokynul rukou a řekl: „Nechť Alláh prodlouží tvůj život!" Pak jsem dostal další šálek kávy. Šťouchl jsem do Nikki, která svůj čaj nevypila. Nemůžete začít hned jednat, ne dokud nevypijete aspoň tři šálky kávy. Kdybyste odmítli dřív, riskujete, že se hostitel urazí. Zatímco probíhalo pití kávy a čaje, vyměňovali jsme si s Hassanem dotazy na zdraví svých rodin a přátel, volali Alláha, aby tomu či onomu požehnal a ochraňoval nás a celý muslimský svět před násilnostmi nevěřících.
Zašeptal jsem Nikki, aby nepřestávala pít ten divně chutnající čaj. Hassana její přítomnost otravovala ze dvou důvodů: byla prostitutka a nebyla skutečná žena. Muslimové v tom nikdy neměli příliš jasno. Ke svým ženám se chovali jako k podřadným bytostem, ale nevěděli jistě, kam zařadit muže, kteří se ženami stali. Korán se evidentně o takových věcech nezmiňuje. Skutečnost, že já nejsem zrovna oddán Knize, ve které není pochyb, věci nijak nepomáhala. A tak jsme s Hassanem pili a pokyvovali hlavami a chválili Alláha a vyměňovali si vzájemně poklony jako míčky v tenise. Nejčastější výraz v muslimském světě je inšalláh, Alláh to chtěl. Odstraňuje to vinu: vina padá na Alláha. Když vyschne oáza a zavane ji vítr, Alláh to chtěl. Chytí vás v posteli s bratrovou ženou, Alláh to chtěl. Někdo vám ze msty usekne ruku, ptáka nebo hlavu, Alláh to chtěl. V Budajínu se toho nepřihodí mnoho, při čem by se nedebatovalo o Alláhově názoru na věc.
Už uplynula skoro hodina a viděl jsem, že Nikki i Abdulláh začínají být jako na jehlách. Mně bylo fajn. Hassanův úsměv byl s každou minutou širší, pokuřoval hašiš v hrdinských dávkách.
Konečně už to Abdulláh nemohl vydržet. Chtěl začít mluvit o penězích. Konkrétně o tom, kolik mu bude Nikki muset zaplatit za svou svobodu.
Hassana ta netrpělivost nepotěšila. Zvedl ruce a unaveně se podíval k nebi. Citoval přitom jedno arabské přísloví, které říká: 'Nenasytnost zmenšuje, co získáme.' Z jeho úst to znělo směšně. Pohlédl na Abdulláha. „Tys byl ochráncem této mladé ženy?" zeptal se. V téhle řeči je mnoho způsobů, jak vyjádřit 'mladá žena', a každý má svůj vlastní významový odstín a podtext. Hassanův opatrný výběr byl al- mahrúza, tvá dcera. Doslovný překlad al- mahrúza je 'ta, kterou chráníš'. Zdálo se, že dokonale vystihuje situaci. Právě tahle Hassanova schopnost neomylně najít cestu mezi požadavky kultury a nutností okamžiku z něj učinila eso mezi muži kolem Papá.
„Ano, ó, moudrý," odpověděl Abdulláh. „Víc než dva roky."
„A jsou s ní problémy?"
Abdulláh svraštil čelo. „Ne, ó, moudrý."
„A nijak tě nepoškodila?"
„Ne."
Hassan se obrátil ke mně. Nikki byla pod jeho úroveň. „Hlídaná si přeje žít v míra? Neosnuje žádné zlo proti Abdulláhovi Abú Zajdovi?"
„Přísahám, že má jen dobré úmysly," řekl jsem.
Hassanovy oči se zúžily. „Tvá přísaha tady nic neznamená, nevěřící. Musíš pominout čest mužů a učinit dohodu mezi slovy a stříbrem."
„Ti, kteří slyší slova, žijí," řekl jsem.
Hassan přikývl. Když už nic jiného, mé způsoby se mu líbily. „Ve jménu Alláha, Milosrdného a Slitovného," prohlásil Hassan s rukama zvednutýma a dlaněmi k nebi: „Sděluji vám nyní své rozhodnutí. Nechť všichni přítomní vyslechnou a uposlechnou. Hlídaná vrátí všechny šperky a ozdoby, které jí Abdulláh daroval. Vrátí všechny cenné dary. Vrátí všechno nákladné oblečení a ponechá si jen oděvy vhodné pro denní nošení. Na druhé straně Abdulláh Abú Zajd musí slíbit, že nechá hlídanou jít její cestou bez překážek. Pokud v této věci dojde ke sporu, já rozhodnu." Pohlédl výhružně z jednoho na druhého, aby bylo jasné, že k žádnému sporu nedojde. Abdulláh přikývl, Nikki se tvářila nešťastně. „Konečně, hlídaná zaplatí Abdulláhovi Abú Zajdovi sumu tří tisíc kiamů do zítřejší polední modlitby. To je mé slovo. Alláh je Velký."
Abdulláh se usmíval: „Nechť jsi zdráv a šťasten!"

Hassan si povzdechl. Zamumlal: „Inšalláh" a znovu si zasunul náustek vodní dýmky mezi zuby.
Konvence mne nutila Hassanovi poděkovat, i když Nikki pěkně oškubal. „Jsem ti velice zavázán," řekl jsem, postavil se a zvedl Nikki na nohy. Hassan mávl rukou, jako by odháněl bzučící mouchu. Když jsme procházeli železnými dveřmi, Nikki se otočila a odplivla si.
Vykřikovala ty nejsprostší nadávky, jaké byl její doďák schopen dodat: „Himár u ibnu 'l -himár! Ibn wašak!" Chytil jsem ji pevněji a utíkali jsme. Za námi se ozýval smích Abdulláha a Hassana. Dnes večer vydělali a cítili se štědře, proto prošly Nikki její sprostoty beztrestně.
Když jsme se dostali na Hlavní, zpomalil jsem, úplně bez dechu. „Potřebuju se napít," supěl jsem a zavedl ji do Stříbrné palmy.
„Parchanti," kvílela Nikki.
„Copak nemáš ty tři tisíce?"
„To víš, že mám. Jen jim je nechci dát, to je všecko. Měla jsem s nimi jiné plány."
Pokrčil jsem rameny. „Jestli si to chceš od Abdulláha schytat..."
„Jo, já vím." Ale netvářila se nadšeně.
„Všechno dobře dopadne," utěšoval jsem ji a strkal ji do chladivého, temného baru.
Nikki otevřela doširoka oči a rozpřáhla ruce: „Všechno dobře dopadne," vykřikovala se smíchem. „Inšalláh." Její výsměch Hassanovi vyzněl prázdně. Vyrvala si arabský doďák. To je to poslední, co si z té noci pamatuju.

4

Určitě víte, co je to opice. Znáte to bušení v hlavě, ten prázdný zvedající se žaludek, ten pocit, že byste nejraději počkali v bezvědomí, než se opice ztratí. Ale víte, jak vypadá pořádná opice po práškách na spaní? Připadáte si, jako byste byli v něčím snu, jako byste nebyli doopravdy. Říkáte si: „Ve skutečnosti to teď vůbec neprožívám. Tohle se mi přihodilo před mnoha lety a já si na to jen vzpomínám." Každou chvíli si uvědomíte, že to prožíváte, že jste teď a tady, a ten nesoulad zahájí cyklus rozčilení a pocitu ještě větší nereálnosti. Někdy si nejste ani jisti, kde máte ruce a nohy. Máte pocit, že vás někdo během noci vyřezal z kusu dřeva a jednou, budete-li hodní, bude z vás opravdový kluk. 'Myšlení' a 'pohyb' jsou vám zcela cizí, to jsou atributy žijících lidí. Přidejte tohle všechno k opici z chlastu a přihoďte propastnou depresi, vražednou únavu, další nevolnost, rozčilení, třes a křeče pramenící z trifetaminů, které jste spolykali den předtím. Tak jsem se cítil, když mě za svítání vzbudili. Oživlá mrtvola - haha! Vůbec jsem se necítil oživlý. Svítání, už. Hlasité bušení na dveře začalo, zrovna když muezzin volal: „Pojďte k modlitbě, pojďte k modlitbě. Modlitba je lepší než spánek. Alláh je největší!" Byl bych se zasmál tomu 'modlitba je lepší než spánek', kdybych byl schopen se zasmát. Obrátil jsem se a hleděl na popraskanou zelenou stěnu. Okamžitě jsem toho jednoduchého činu litoval, připadalo mi to jako zpomalený film, ve kterém chybí každé druhé okénko. Vesmír kolem mne se začal zadrhávat. Bouchání do dveří ne a ne přestat. Po chvilce jsem si uvědomil, že se ke mně snaží promlátit několik pěsti. „Jo, počkejte chvíli," zavolal jsem. Pomalu jsem se vyplazil z postele a snažil se přitom neublížit žádné části těla, která by snad byla živá. Klekl jsem si na podlahu a velice pomalu jsem se postavil. Stál jsem tam, potácel se trochu a čekal, až budu cítit, že opravdu existuju. Když se to nestalo, rozhodl jsem se jít ke dveřím i tak. Byl jsem v půlce cesty, když jsem si všiml, že jsem nahý. Zastavil jsem se. Všechno tohle rozhodování mi šlo na nervy. Mám se vrátit k posteli a hodit na sebe nějaké oblečení? K bušení se přidaly rozzlobené výkřiky. Čert vem oblečení, pomyslel jsem si.
Otevřel jsem dveře a naskytl se mi pohled, jakému naposled čelil hrdina Perseus, když stál tváří v tvář Medúze a dvěma ostatním Gorgonám. Proti mně totiž stály tři Černé vdovy, Tamiko, Dévi a Selima. Všechny měly svá obří ňadra nacpaná do tenkých černých svetříků, na sobě měly těsné černé kožené sukně a černé boty s jehlovými podpatky. Můj zatmělý mozek uvažoval, proč jsou oblečené v pracovním tak brzy ráno. Svítání. Já nikdy nevidím svítání, pokud k němu nepřistupuji z druhé strany - nejdu spát s východem slunce. Sestry Vdovy nejspíš taky ještě—
Dévi, utečenec z Kalkaty, mě strčila zpět do pokoje. Ty druhé dvě následovaly a zabouchly dveře. Selima - arabsky to znamená 'mír' - se obrátila, zvedla pravou ruku, vycenila zuby a vrazila mi špičku lokte do břicha těsně pod hrudní kost. Z plic mi vyletěl všechen vzduch a já jsem klesl na kolena a lapal po dechu. Něčí bota zuřivě nakopla mou bradu a já jsem padl na záda. Pak mě jedna zvedla a ty druhé do mne pečlivě a systematicky tloukly, nevynechaly jediné měkké a nechráněné místo. Zpočátku jsem byl omámený. Po několika rázných trestných úderech jsem úplně ztratil přehled o tom, co se děje. Bezvládně jsem visel v něčím-sevřeni a cítil téměř vděčnost, že se mi tohle všechno neděje ve skutečnosti, že je to jen noční můra, na kterou vzpomínám, v bezpečné budoucnosti.
Nevím, jak dlouho mne bily. Když jsem se probral, bylo jedenáct hodin. Ležel jsem na podlaze a dýchal. Několik žeber muselo být prasklých, neboť i to dýchání způsobovalo agónii. Snažil jsem se porovnat myšlenky - aspoň že ta opice po drogách trochu ustoupila. Má krabička s prášky. Musím najít krabičku s prášky. Proč nikdy nemůžu najít tu zatracenou krabičku s prášky? Pomalu jsem se dovlékl k posteli. Černé vdovy byly důkladné a výkonné, přesvědčoval jsem se o tom s každým pohybem. Modřiny jsem měl snad všude, ale neprolily ani kapku krve. Kdyby mě chtěly zabít, bylo by stačilo jediné laškovné kousnutí, napadlo mě. Tohle všechno přece musí mít nějaký důvod. Až je příště potkám, budu se jich na to muset zeptat.
Vytáhl jsem se na postel a přes matraci k šatům. Krabička s prášky byla v kapse kalhot, kde ji obvykle mívám. Otevřel jsem ji, věděl jsem, že tam mám nějaké super účinné prášky proti bolesti. Celá moje zásoba vzpružováků - butaqualidu HC1 - byla pryč. Byly ďábelsky nelegální a nedaly se sehnat. Měl jsem jich aspoň osm. Nejspíš jsem si jich hrst vzal na spaní po těch trifetaminech. Nikki určitě sebrala ten zbytek. Momentálně mi to bylo jedno. Co jsem potřeboval, byly opiáty, jakékoliv a všechny. Rychle. Měl jsem sedm tabletek sonneinu. Když je spolknu, bude to, jako když slunce prolomí těžké černé mraky, budu si lebedit v blouznivém, teplém snění, do každé zraněné a zmlácené částečky mého těla

se bude šířit iluze zdraví a síly. Představa, že se plížím do koupelny pro sklenku vody, byla zrůdná. Sebral jsem sliny a odvahu a spolykal všechna sluníčka, jedno po druhém. Bude trvat asi dvacet minut, než zaberou, ale už samo čekání pomáhalo trochu utišit tu mučivou bolest.
Ještě než prášky zabraly, ozvalo se klepání na dveře. Unikl mi tichý nechtěný výkřik. Nepohnul jsem se. Klepání, zdvořilé, ale rozhodné, se ozvalo znovu. ‚Já šabb," někdo zavolal. Byl to Hassan. Zavřel jsem oči a přál si věřit v něco tak hodně, abych se k tomu mohl modlit.
„Okamžik," zašeptal jsem. Křičet jsem nemohl. „Jen se obleču." Hassan použil víceméně přátelský pozdrav, ale to neznamenalo vůbec nic. Dotáhl jsem se ke dveřím, jak to šlo nejrychleji. Na sobě jsem měl jen džíny. Otevřel jsem a zjistil, že Abdulláh je s ním. To bylo zlé. Pozval jsem je dál. „Bismilláhi" vyzval jsem je, aby vstoupili ve jménu božím. Byla to jen formalita a Hassan to ignoroval.
„Abdulláh Abú Zajd nedostal dluh tři tisíce kiamů", sdělil mi Hassan a rozpřáhl ruce.
„Dluží mu je Nikki. Běžte otravovat ji. Nemám náladu na vaše usmolené kecy."
Asi jsem to neměl říkat. Hassanův obličej se zachmuřil jako západní nebe při samumu. „Hlídaná utekla," řekl bezvýrazně. „Ty jsi jednal jejím jménem. Jsi zodpovědný za zaplacení."
Nikki? Nemohl jsem uvěřit, že by mi Nikki tohle udělala. „Ještě není poledne," řekl jsem. Byl to ubohý manévr, ale nic jiného mne nenapadlo.
Hassan kývl. „Uděláme si pohodlí." Posadili se na moji matraci a hleděli na mne zlýma a divokýma očima. Vůbec se mi to nelíbilo.
Co budu dělat? Napadlo mne zavolat Nikki, ale to nemělo smysl, Hassan a Abdulláh už v domě na Třinácté ulici určitě byli. Pak mi došlo, že zmizení Nikki a nakládačka, kterou jsem dostal od Černých vdov, spolu nejspíš nějak souvisely. Byla jejich miláček. Začalo to do sebe zapadat, ale jak vypadala celá skládačka, jsem zatím nevěděl, ještě ne. Dobrá, vypadá to, že budu muset Abdulláhovi ty peníze navalit a vyždímat si je z Nikki, až ji chytím. „Poslouchej, Hassane," navlhčil jsem si opuchlé rozbité rty. „Můžu ti teď dát asi dva a půl tisíce kiamů. To je všechno, co mám momentálně v bance. Ten zbytek ti zaplatím zítra. Víc udělat nemůžu."
Hassan a Abdulláh si vyměnili pohled. „Zaplatíš mi dva tisíce pět set dnes," řekl Abdulláh, „a další tisíc zítra." Další výměna pohledů. „Opravuju se: dalších patnáct set zítra." Pochopil jsem. Pět set doplatek Abdulláhovi, pět set jako odškodnění a pět set Hassanovi.
Otráveně jsem přikývl. Neměl jsem na vybranou. Najednou se všechna moje bolest a zlost obrátily proti Nikki. Nemohl jsem se dočkat, až na ni narazím. Bylo mi fuk, jestli to bude před Severní mešitou, splatím jí to peklo, co mi způsobila, do posledního halíře. Černé vdovy i tyhle dva tlusté parchanty.
„Zdá se, že se necítíš nejlíp," ozval se Hassan vlídně. „Doprovodíme tě k bankomatu. Pojedeme mým autem."
Dlouho jsem se na něho díval. Kéž bych mohl vymazat z jeho obličeje ten blahosklonný úsměv. Nakonec jsem řekl jen: „Nedovedu ani vyjádřit své díky."
Hassan jen mávl rukou. „Netřeba díků, když člověk koná svou povinnost. Alláh je Velký."
„Alláh buď pochválen," dodal Abdulláh.
„Jo, máte pravdu," souhlasil jsem. Opustili jsme byt, Hassan nalepený na mé levé rameno, Abdulláh na mé pravé rameno.
Abdulláh seděl vpředu, vedle Hassanova řidiče. Já vzadu s Hassanem. Oči jsem měl zavřené, hlavu zabořenou do sedaček z pravé kůže. Nikdy předtím jsem v podobném autě neseděl, ale v té chvíli mi to mohlo být ukradené. Bolest rostla, připadal jsem si jako v mlýnských kamenech. Cítil jsem, jak mi po čele zvolna stékají kapky potu. Asi jsem zasténal. „Až dokončíme tu transakci, musíme se postarat o tvé zdraví," zabručel Hassan.
Zbytek cesty do banky jsem mlčel a snažil se nepřemýšlet. Někde uprostřed konečně naskočily tabletky a najednou jsem byl schopen pohodlně dýchat a dokonce si líp sednout. Zpočátku byl nával tak silný, že jsem málem omdlel, ale pak se srovnal do nádherné rozzářené aury slibu. Téměř jsem neslyšel Hassana, když jsme přijeli k bankomatu. Vložil jsem kartu, zkontroloval stav účtu a vyzvedl dvacet pět stovek a ještě padesát kiamů. Na účtu mi zbylo celých šest kiamů. Podal jsem velké bankovky Abdulláhovi.
„Zítra dalších patnáct set," připomněl.
„Inšalláh," řekl jsem posměšně.
Abdulláh zvedl ruku k ráně, ale Hassan ji chytil. Zamumlal několik slov k Abdulláhovi, ale nerozuměl jsem. Nacpal jsem zbylých padesát do kapsy a uvědomil si, že v ní nemám žádné jiné peníze. Nějaké tam přece měly být - zbytek ze včerejška plus stovka od Nikki, minus to, co jsem v noci utratil. Možná to štípla Nikki nebo jedna z Černých vdov. Bylo to stejně jedno. Hassan a Abdulláh se šeptem o čemsi radili. Konečně si Abdulláh sáhl na čelo, na rty a na hruď a odkráčel. Snažil jsem se promluvit, moc mi to nešlo. „Kam?" zeptal jsem se. Můj hlas zněl divně, nakřáplé, jako bych ho desetiletí nepoužíval.
„Zavezu tě do nemocnice," řekl Hassan. „Doufám, že mi promineš, když tě tam nechám. Mám naléhavé povinnosti. Byznys je byznys."
„Boj je boj," řekl jsem.
Hassan se usmál. Myslím, že ke mně nechoval žádné osobní nepřátelství. „Sallám allajkum," pravil. Přál mi klid.
„ Wa allajkum as-sallám," odpověděl jsem. Vylezl jsem z auta u dobročinné nemocnice a šel na pohotovost. Musel jsem ukázat průkaz a počkat, až si vyvolají z paměti mé záznamy. Posadil jsem se na šedou železnou skládací židli s kopií záznamů v klíně a čekal, až zavolají mé jméno. Čekal jsem jedenáct hodin. Prášky přestaly účinkovat po devadesáti minutách. Zbytek času byl peklo. Seděl jsem v obrovské místnosti plné nemocných a zraněných lidí. Všichni byli chudí, všichni trpěli. Kvílení bolestí a křik nemluvňat nepřestaly ani na okamžik. Vzduch smrděl tabákovým kouřem, pachem těl, krví, zvratky a močí. Uštvaný doktor mě konečně prohlédl, něco si přitom mumlal, na nic se mě neptal,

proklepal mi žebra, vypsal recept a poslal mě pryč.
Na lékárnu už bylo příliš pozdě, ale věděl jsem, že na Hlavní bych mohl sehnat drahé drogy. Bylo kolem druhé ráno, to tam bude nejrušněji. Musel jsem se dovléct zpátky do Budajínu, ale poháněl mne vztek na Nikki. Také jsem měl nevyrovnané účty s Tami a jejími kamarádkami.
Když jsem se dostal do klubu k Chirigo, byl poloprázdný a podivné tichý. Děvčata i debutanti nervózně posedávali, zákazníci hleděli do piva. Hudba pochopitelně vyřvávala jako jindy a Chiri ji svým ostrým svahilským dialektem překřikovala. Ale chyběl smích, který jindy podbarvoval dvojznačné konverzace. Bylo tam mrtvo. Bar páchl starým potem, rozlitým pivem, whisky a hašišem.
„Maríde," řekla Chiri, když mě uviděla. Vypadala unaveně. Zřejmé to byla dlouhá, vleklá noc a nikdo moc nevydělal.
„Pojď, koupím ti skleničku," nabídl jsem. „Vypadáš, že ji potřebuješ."
Podařil se jí unavený úsměv. „Kdy jsem já něco takového odmítla?"
„Co já pamatuju, nikdy."
„A nikdy neodmítnu." Otočila se a nalila si ze speciální láhve, kterou měla pod barem.
„Co je to?" zeptal jsem se.
„Tende. Východoafrická specialita."
Zaváhal jsem. „Dej mi taky jednu."
Chiri nahodila hraně vážný výraz. „Tende ne dobrý pro bílý bwana. Srazí bílý bwana na jeho mgongo."
„Měl jsem dlouhý, zlý den, Chiri. Podal jsem jí desetikiamovou bankovku.
Vypadala soucitně. Nalila mi trochu tende a zvedla sklenku k přípitku. „Kwa siha yako," řekla svahilsky.
Zvedl jsem svou. „Sahtajn," odpověděl jsem arabsky. Ochutnal jsem tende. Vytáhl jsem obočí. Pálilo jako oheň a chutnalo nepříjemně. Ale věděl jsem, že při troše tréninku by mi začalo chutnat. Vyprázdnil jsem sklenici.
Chiri kroutila hlavou. „Ta černá děvče strach o bílá bwana. Bílá bwana brzo blít po její pěkný čistý bar."
„Ještě jednu, Chiri. Nebuď lakomá."
„To byl ten den tak zlý? Pojď blíž ke světlu, zlato."
Obešel jsem bar, aby mne lip viděla. Můj obličej musel vypadat příšerně. Něžné se dotkla modřin na čele, kolem očí, mých fialových opuchlých rtů a nosu. „Musím se rychle opít," vysvětlil jsem, „a taky jsem švorc."
„Neříkal jsi, že jsi z toho Rusa vyždímal tri tisíce? Nebo jsem to slyšela od někoho jiného? Možná od Jasmíny. Po tom, co ten Rus dostal tu kulku, obě nová děvčata odešla. A Džamíla taky." Nalila mi ještě tende.
„Džamíla není velká ztráta." Byla debutantka, transsexuál před operací, který operaci vůbec nehodlal podstoupit. Pustil jsem se do druhého drinku. Vypadalo to, že je gratis.
„To se ti snadno řekne. Zkus sem nalákat turisty, když jim nemůžeš ukázat natřásající se nahé kozy na pódiu. Chceš mi říct, co se stalo tobě?"
Něžně jsem kýval sklenkou s lihovinou. „Někdy jindy."
„Hledáš někoho konkrétního?"
„Nikki."
Chiri se krátce zasmála. „Tím se vysvětluje aspoň něco, ale Nikki by tě takhle zvalchovat nedokázala."
„Vdovy."
„Všechny tři?“
Zašklebil jsem se. „Jednotlivě i ve sboru."
Chiri obrátila oči. „Proč? Cos jim udělal?"
Zavrčel jsem : „To jsem ještě nezjistil."
Chiri naklonila hlavu a chvíli na mě hleděla. „Víš," řekla tiše, „já jsem dnes Nikki viděla. Přišla sem asi v deset ráno. Chtěla, abych ti vyřídila poděkování. Neřekla, za co, ale předpokládám, že to víš. Pak šla hledat Jasmínu."
Cítil jsem, jak zase začínám vřít hněvem. „Řekla, kam jde?"
„Ne.-Uklidnil jsem se. Pokud někdo v Budajínu ví, kde je Nikki, je to Tamiko. Nelíbila se mi myšlenka, že se zase musím setkat s tou bláznivou čubkou, ale udělám to. „Nevíš, kde bych sehnal nějaké zboží?"
„Co potřebuješ, baby?"
„Tak půl tuctu sluníček, půl tuctu trifetů, půl tuctu vzpružováků."
„Neříkal jsi, že jsi švorc?" Sáhla zase pod bar a našla svou tašku. Chvíli se v ní hrabala a pak vyndala černý plastikový váleček. „Vezmi si to na pánské záchody a nacpi si do kapsy, co potřebuješ. Dám ti to na dluh. Něco pak vymyslíme - třeba tě s sebou jednou vezmu domů."
Byla to vzrušující, i když hrozivá představa. Nebylo mnoho žen, změněnců, debíků či chlapců, kterých bych se v těch dobách zalekl. Nejsem sice žádná nadlidská mašina na sex, ale jde to. Chiri, to bylo silné kafe. Ty pekelné tetované jizvy a zpilované nehty... „Hned jsem zpátky," řekl jsem a schoval černý váleček v dlani.
„Zrovna jsem dostala nový modul - Honey Pílar," volala za mnou Chiri. „Děsně ráda bych ho vyzkoušela. Nechceš si to rozdat s Honey Pílar?"
Byl to lákavý návrh, ale na příštích několik hodin jsem už měl jiné plány. Potom... s modulem osobnosti Honey Pílar se Chiri stane Honey Pílar. Bude to s vámi dělat, jako to dělala Honey Pílar, když ten modul nahrávali. Zavřete oči a jste v posteli s nejpřitažlivější ženou na světě a jste jediný muž, po kterém touží, kterého prosí...
Vzal jsem si několik tabletek a kapslí a vrátil se do klubu. Chiri se nenápadně rozhlédla po baru a já jsem jí dal pouzdro do ruky. „Nikdo dnes nic nevydělává," posteskla si. „Ještě skleničku?"
„Musím běžet, Práce nepočká."
„Byznys je byznys," řekla Chiri. „Když je to byznys. Byl by, kdyby tihle zatracení lakomci trochu víc utráceli. Nezapomeň, co jsem ti říkala o tom novém moďáku, Maríde."

„Poslyš, Chiri, jestli tady ještě budeš, až to dodělám, zaběhneme ho spolu. Inšalláh."
Hodila po mně tím úsměvem, co se mi na ní líbil. „Kwa heri, Maríd," řekla.
„As-sallám allajkum," rozloučil jsem se. Pak jsem vyběhl do teplé mrholivé noci a nadechl se sladké vůně jakéhosi rozkvetlého stromu.
Tende mi zvedlo náladu a kromě toho jsem polkl jeden trifet a jedno sluníčko. Až vrazím do toho krysího hnízda falešných gejš, budou se všichni divit. Skoro jsem utíkal po Hlavní k Třinácté, jenže brzy jsem zjistil, že to nedokážu. Kdysi jsem uměl běhat mnohem dál. Pak jsem rozhodl, že to není věk, co mě zpomalilo, je to ta nakládačka, kterou jsem ráno dostal. Určité.
Půl třetí nebo tři ráno a z Tamiina okna vyřvává kóto. Bušil jsem do dveří, až mě začala bolet ruka.
Nejspíš mě neslyšela. Buďto bylo tou hudbou, nebo byla zase zdrogovaná. Pokusil jsem se vyrazit dveře a zjistil jsem, že není zamčeno. Pomalu a tiše jsem vyšel po schodech. Téměř všichni kolem mne tady v Budajínu byli nějak modifikovaní, měli osobnostní moduly a dodatky zapojené hluboko do mozku. Dodávalo jim to dovednosti a vlohy a informace nebo dokonce, jako třeba s moďákem Honey Pílar, úplně novou osobnost. Já jediný jsem mezi nimi chodil nezměněný, spoléhal na vlastni nervy, nenápadnost a vtip. Podváděl jsem podvodníky, můj vlastní mozek proti jejich počítačové chytrosti.
Teď právě na mne můj vlastní rozum ječel, že něco není v pořádku. Tami by nenechala otevřené dveře. Pokud by to nebylo kvůli Nikki, která si zapomněla klíče...
Z posledního schodu jsem ji uviděl, v pozici skoro stejné jako den předtím. Obličej měla namalovaný stejnou bílou barvou se stejnými úděsnými černými doplňky. Byla ale nahá a její nepřirozené, chirurgicky vylepšené tělo bylo proti černé podlaze bledé. Její kůže měla zašlou nezdravou barvu, s výjimkou temných spálených skvrn a modřin kolem zápěstí a krku. Mezi pravou a levou krkavicí zela široká díra a na podlahu se vylila kaluž krve, ve které se zvolna rozpouštěl make-up. Tahle Černá vdova už nikdy nikoho nekousne.
Sedl jsem si na polštáře, hleděl na ni a snažil se tomu porozumět. Možná Tami jen sebrala nesprávného zákazníka a ten vytáhl svou zbraň dřív, než ona stačila použít svou. Spáleniny a modřiny ale mluvily o mučení, dlouhém, pomalém a bolestném mučeni. Tami mnohonásobně zaplatila za to, co mi ráno udělala. Kadá wa kadar - soud boží a osud.
Chystal jsem se zavolat kancelář nadporučíka Okkinga, když mi na opasku zazvonil telefon. Byl jsem tak zamyšlený a zahleděný na mrtvé tělo, že mě to zvonění až vylekalo. Sedět v místnosti, kde na vás upírá zrak mrtvá žena, je samo o sobě strašidelné. Vzal jsem telefon: „Ano?"
„Maríd? Musíš—" A pak linka ohluchla. Nebyl jsem si ani jist, čí to byl hlas, ale myslel jsem, že jsem ho poznal. Znělo to jako Nikki.
Seděl jsem tam ještě chvíli a uvažoval, jestli mě Nikki chtěla o něco požádat, nebo mě varovat. Bylo mi zima a nedokázal jsem se pohnout. Drogy sice působily, ale tentokrát jsem si toho sotva všímal. Dvakrát jsem se zhluboka nadechl a ohlásil do telefonu Okkingův spojovací kód. Dnes nebude žádná Honey Pílar.

5

Pochopil jsem jeden zajímavý fakt.
Nevymazalo to ten výjimečně odporný den, který jsem zažil, ale byla to informace, kterou jsem mohl uložit do svého vysoce ceněného mozku: policejní nadporučíci jsou málokdy nadšení, když jim hlásíte vraždu méně než půl hodiny před koncem služby. „Tvoje druhá mrtvola ani ne za týden," poznamenal Okking, když dorazil do bytu na Třinácté ulici. „Jestli čekáš, že ti budeme platit provizi, zapomeň. Popravdě řečeno, snažíme se tyhle věci pokud možno omezit."
Pohlédl jsem do Okkingova unaveného brunátného obličeje a hádal, že to mám tady uprostřed noci chápat jako suchý policejní humor. Nevím, odkud Okking pocházel - pravděpodobně z jedné z těch zpustošených zkrachovaných evropských zemí nebo z jedné ze severoamerických federací - ale měl vrozený dar vyjít se všemi nespočitatelnými rozhádanými klikami ve svém obvodu. Jeho arabština byla snad nejhorší, jakou jsem kdy slyšel - my dva jsme spolu obvykle vedli zatrpklé rozhovory ve francouzštině - ale přesto byl schopen zvládat příslušníky hned několika muslimských sekt, od těch ultraortodoxních po vlažné, arabských i nearabských, bohatých i chudých, čestných i pokřivených, všechno s jakýmsi elegantním náznakem lidskosti a nezaujatosti. Věřte mi, nenávidím policajty. Spousta lidí v Budajínu se policajtů bojí nebojím nedůvěřuje nebo prosté nemá policajty ráda. Já policajty nenávidím. Když jsem byl malý, musela moje matka dělat prostitutku, abychom měli co jíst a kde bydlet. Pamatuju si velice přesně ty hry, které s ní policajti hráli. To bylo v Alžírsku před mnoha lety, ale poldové jsou pro mne pořád poldové. S výjimkou nadporučíka Okkinga.
Obvykle stoický výraz soudního lékaře při pohledu na Tamiko vyjadřoval znechucení. Podle něho byla mrtvá asi čtyři hodiny. Ano, mohl získat obecný popis vraha z otisků na jejím krku a z dalších náznaků. Vrah měl prsty tlusté a široké, já je mám dlouhé a špičaté. A také jsem měl alibi: na mém potvrzení z nemocnice bylo razítko s časem ošetření, a k tomu jsem měl i recept. „OK, kamaráde," řekl Okking, pořád ještě bodrý tím svým nakyslým způsobem, „myslím, že tě klidně můžeme pustit zpátky do ulic."
„Co si o tom myslíte?" zeptal jsem se a ukázal na tělo Tamiko.
Okking pokrčil rameny. „Vypadá to, že tu máme nějakého maniaka. Tyhle šlapky tak občas končí. Patří to k jejich image jako barvy na obličeji nebo tetracyklin. Ale měly by si dát bacha, protože ten, kdo to udělal, to nejspíš udělá znovu, podle mé zkušenosti. Mohli bychom skončit se dvěma nebo třemi nebo pěti nebo deseti mrtvými lidmi, než ho chytíme. Můžeš říct přátelům, cos tady viděl. Pověz jim to tak, aby tě poslouchali. Pusť to mezi lidi. Rozšiř to mezi těch pět nebo osm pohlaví, co tady máme, ať nepřijímají pozvání od chlapů kolem metru šedesát, podsaditých, s krátkými tlustými prsty a nepotlačitelnou touhou po sadismu při souloži. Jo, a taky: doktor zjistil, že vrah s Tami podnikl cestu kolem

světa, zatímco ji tloukl, pálil její nahou kůži a škrtil ji. Stopy spermatu byly nalezeny ve všech třech otvorech."
Snažil jsem se tu zprávu rozšířit. Všichni souhlasili s mým tajným názorem: kdokoliv zabil Tami, měl by si především dávat bacha na svůj zadek. Každý, kdo si podá Černou vdovu, to slízne sám, už teď je mrtvola. Děví a Selima teď sbalí každého chlápka, co odpovídá popisu, s nadějí, že je to ten pravý. A měl jsem pocit, že nebudou dlouho čekat, než do něho pustí jed. Věděl jsem, jak je baví dělat to, co ony považovaly za předehru.
Další den měla Jasmína volno. Kolem druhé jsem jí zavolal. Předchozí noc nebyla doma. Nic mi po tom nebylo, kde byla. Trochu měl pobavilo i poplašilo, když jsem si uvědomil, že přesto cítím záchvěv žárlivosti. Domluvili jsme si schůzku v pět v naší oblíbené kavárně. Můžete tam sedět na terase a pozorovat ruch na Hlavní. Je to jen dva bloky od brány a Hlavní tady není tak nevkusná. V té restauraci se příjemně odpočívalo. O svých trablech z předchozího dne jsem s Jasmínou v telefonu nemluvil.
Byla by na něm visela celé odpoledne a ty tři hodiny potřebovala na to, aby na naši večeři přišla včas.
Než přišla, vypil jsem dva drinky. Objevila se kolem tři čtvrtě na sedm. Pětačtyřicet minut, to je pro Jasmínu tak průměr, ve skutečnosti jsem ji nečekal před šestou. Chtěl jsem mít nějakou tu skleničku náskok. Spal jsem jen čtyři hodiny a celou tu dobu jsem zápasil s nočními můrami. Chtěl jsem do sebe dostat nějaký alkohol a pořádné jídlo a chtěl jsem, aby mě Jasmína držela za ruku, až jí o svém utrpení budu vyprávět.
„Marhaban!" volala vesele a proplétala se mezi železnými stolky a židlemi.
Mávl jsem na Ahmada, našeho číšníka, a Jasmína si objednala pití. Ahmad nám přinesl i jídelní lístky. Jasmína svůj hned začala studovat. Díval jsem se na ni. Měla na sobě lehké bavlněné šaty evropského stylu. Žlutý podklad s bílými motýly. Lesklé černé vlasy měla hladce sčesané. Na opáleném krku se třpytil stříbrný řetízek se srpkem měsíce. Vypadala nádherně. Nechtělo se mi ji teď trápit svými zprávami. Rozhodl jsem se to odložit, jak dlouho to půjde.
„Tak co," usmála se na mne, „jaký jsi měl den?"
„Tamiko je mrtvá," řekl jsem. Připadal jsem si jako cvok. Přece musel existovat jiný způsob, jak začít. Vskočil jsem do toho jako slon.
Vytřeštila na mne oči. Zamumlala nějaké arabské zaříkadlo, které mělo odhánět zlo.
Nadechl jsem se, pak vydechl. Pak jsem začal včerejším úsvitem a radostným budíčkem Černých vdov. Vylíčil jsem jí celý den a skončil jsem tím, jak mne Okking propustil a jak jsem šel unaveně a osaměle domů.
Po pečlivě nalíčené tváři jí pomalu stékala slza. Několik sekund nebyla schopna promluvit. Nevěděl jsem, že ji to tak sebere. Vyčítal jsem si svou neomalenost.
„Mrzí mě, že jsem s tebou včera v noci nebyla," řekla konečně. Neuvědomovala si, jak mi mačká ruku. „Měla jsem schůzku, Maríde. S jedním chlápkem z klubu. Chodí za mnou už celé týdny a včera mi konečně nabídl dvě stě kiamů, když s ním půjdu ven. Je to celkem příjemný člověk, ale—"
Zvedl jsem ruku. Nemusela mi nic vysvětlovat. Bylo mi jedno, z čeho platí nájem. Také bych ji byl rád měl včera v noci u sebe. Byl bych ji rád držel v náruči mezi jednotlivými nočními můrami. „Myslím, že už je to za námi," řekl jsem. „Víš co, utratím svých zbývajících padesát kiamů za večeři a pak se půjdeme projít."
„Opravdu si myslíš, že už to skončilo?"
Kousal jsem se do rtu. „Kromě Nikki. Škoda, že nevím, co ten telefonát znamenal. Prostě nechápu, jak takhle mohla utéct a nechat ty Abdulláhovy tři tisíce na mně. Já vím, v Budajínu si nikdy nemůžeš být jist, že tě přátelé nepodrazí, ale já jsem přece Nikki už několikrát vytáhl z malérů. Myslel jsem, že to pro ni něco znamená."
Jasmína otevřela oči doširoka, pak se rozesmála. Nechápal jsem, co ji připadá k smíchu. Můj obličej byl pořád ještě opuchlý a plný modřin a žebra pořád bolela jak čert. Včerejšek nebyl ani trochu legrační. „Včera ráno jsem s Nikki mluvila," řekla, když se uklidnila.
„Opravdu?" Pak jsem si vzpomněl, že Nikki odešla od Chirigo kolem desáté s tím, že jde hledat Jasmínu. Nespojoval jsem její návštěvu v klubu a následné zmizení.
„Vypadala velice nervózní a řekla mi, že odešla ze zaměstnání a musí se odstěhovat od Tami. Nechtěla mi říct proč. Taky říkala, že se ti pořád snaží dovolat, ale nikdo to nebere." Samozřejmě, když se mi Nikki pokoušela volat, ležel jsem v bezvědomí na podlaze. „Dala mi tuhle obálku a prosila mě, abych ti to určitě doručila."
„Proč to prostě nenechala u Chiri?" Bylo by mi to ušetřilo spoustu fyzických i duševních muk.
„Nevzpomínáš? Nikki přece dělala u Chiri v klubu, asi tak před rokem, možná dřív. Chiri ji chytila, že šidí zákazníky a krade děvčatům z hrníčků spropitné."
Přikývl jsem. Vzpomněl jsem si, že Nikki a Chiri se jedna druhé raději vyhnuly. „Takže Nikki šla do klubu jen kvůli tvé adrese?"
„Vyptávala jsem se jí, ale nechtěla nic říct. Pořád jen opakovala: 'Určitě to dej Marídovi.' Nic víc."
Doufal jsem, že je to dopis, možná omluva. A adresa, kde ji najdu. Chtěl jsem zpátky peníze. Roztrhl jsem obálku. Uvnitř byly moje tři tisíce a dopis psaný francouzsky.

Nejdražší Maríde,
strašně jsem ti chtěla dát ty peníze osobně. Mockrát jsem ti volala, ale nebral jsi to. Nechávám ti to u Jasmíny, ale jestli ti to nedá, stejně se to nedozvíš. Budeš mě nadosmrti nenávidět. A až se zase setkáme, já nebudu vědět proč. Nevím, co mám dělat.
Budu teď žít se starým přítelem naší rodiny. Je to bohatý obchodník z Německa. Vždycky mi vozil dárky. To bylo ještě, když jsem byla plachý uzavřený hošík. Teď, když jsem., no, to, co jsem, zjistil ten obchodník, že má ještě větší chuť dávat mi dárky. Vždycky mi byl sympatický, i když milovat ho nedokážu. Ale u něho to bude mnohem lepší než bydlet s Tamiko.
Ten pán se jmenuje Lutz Seipolt. Žije v obrovském domě na druhé straně města. Musíš říct taxikáři, aby tě zavezl k

(musím ti to pečlivě popsat) bajtu 'l-simsári 'l-almání Seipolt. Tak se dostaneš k té vile.
Moc pozdravuj Jasmínu a vůbec všechny. Až budu moct, přijdu se podívat do Budajínu, ale myslím, že mě bude chvíli bavit hrát si na paní takového domu. Vím, že to pochopíš, Maríde. Ty určitě. Byznys je byznys. (Vsadím se, že sis myslel, že neumím ani slovo arabsky!)
Zdraví a líbá Nikki

Když jsem dočetl, povzdechl jsem si a podal jsem dopis Jasmíně. Zapomněl jsem, že vůbec neumí francouzsky. Musel jsem jí to přeložit.
„Doufám, že bude šťastná," řekla, když jsem dopis složil.
„Když si ji bude vydržovat nějaký německý kořen? Nikki? Jako bys ji neznala, Potřebuje změnu stejně jako já. Vrátí se. I když zrovna teď si hraje na sladkou princeznu."
Jasmína se usmála: „Vrátí se, to vím taky, ale až bude chtít. A donutí toho kořena, aby jí dobře zaplatil za každou minutu." Oba jsme se zasmáli a pak číšník přinesl Jasmíne pití a oba jsme si objednali večeři.
Po jídle jsme zvolna dopíjeli poslední sklenku šampaňského. „Když si vzpomenu na včerejšek," řekl jsem zasněně, „ale i tak, dnes už je všecko v pořádku. Mám zpátky peníze, akorát budu dlužit tisíc kiamů úroků. Až odsud odejdem, musím najít Abdulláha a zaplatit mu."
„Jistě," kývla Jasmína, „ale ani tak všechno není, jak bylo. Tami je pořád mrtvá."
Zamračil jsem se. „Ale to je Okkingův problém. Když bude stát o mou radu, ví, kde mě najít."
„A půjdeš opravdu za Dévi a Selimou, aby ti řekly, proč tě ztloukly?"
„Na to vsaď svý krásný umělý kozy. A doufám, že mi sdělí nějaký zatraceně dobrý důvod."
„Muselo to mít něco společného s Nikki."
Souhlasil jsem, i když mě nenapadalo co. „Jo," řekl jsem, „a zastavme se u Chirigo. Dlužím jí za to zboží, co mi včera dala."
Jasmína na mne hleděla přes okraj své skleničky. „To vypadá, že se hned tak domů nedostaneme," řekla tiše.
„A až se tam dostaneme, budeme mít kliku, když najdeme postel."
Jasmína doširoka rozmáchla ruce. „Kašlu na postel." Šampaňské už účinkovalo.
„To ne," odporoval jsem, „já mám daleko hodnotnější záměry-"
Jasmína se trochu stydlivě zasmála, jako by náš vztah začínal zase znovu od té první noci, co jsme spolu strávili. „Který moďák si mám dnes zapnout?" zeptala se.
Vydechl jsem, unesen její krásou a klidným, přirozeným kouzlem. Bylo mi, jako bych i já ji viděl poprvé. „Nechci, aby sis zapínala nějaký moďák," řekl jsem tiše. „Chci se milovat s tebou."
„Ach, Maríde," zašeptala. Stiskla mi ruku a dlouhou dobu jsme seděli, hleděli si do očí, vdechovali vůni kvetoucích oliv, poslouchali zpěv drozdů a slavíků... Ta chvíle trvala snad věčnost... a pak... pak jsem si vzpomněl, že Abdulláh čeká. Nesmím zapomenout na Abdulláha. Arabské přísloví říká, že chyba moudrého muže odpovídá chybám tisíce hlupáků.
Než jsme odešli z kavárny, rozhodla se Jasmína, že se nejdřív podívá do knihy. Tvrdil jsem jí, že v Koránu se pro mě moc útěchy nenajde. „Ne do Knihy božích moudrostí," řekla. Do Knihy." Vytáhla zařízení velikosti asi krabičky cigaret. Byl to elektronický I ťing. „Tu máš," podala mi to, „zapni to a zmáčkni H."
Moc jsem I ťing nevěřil, ale Jasmínu fascinoval osud, onen svět, Okamžik a všecky ty hlouposti. Udělal jsem, co mi řekla, a když jsem zmáčkl čtvereček označený H, maličký počítač zahrál slaboučkou cinkavou melodii a ozval se tenký ženský hlas. „Hexagram osmnáct. Ku. Zkaženost. Změny v páté a šesté řadě."
„A teď zmáčkni V, jako Výrok," řekla Jasmína.
Poslechl jsem a počítač zase zapípal tu pitomoučkou písničku a řekl: „Výrok:

Veliká naděje.
Je dobré přejít velkou řeku.
Tři dny před započetím,
tři dny po započetí.

Ve jménu naděje na nápravu věcí je třeba podstoupit riziko a vydat se přes řeku, neboť nic jiného ani nezbývá. Druhá věta podle komentářů poukazuje k jistým vhodným či nevhodným časům oběti, kterých je třeba, aby se dílo zdařilo a jeho plody zůstaly zdravé. Berme to jako výzvu, že je třeba brát věci s největší vážností, neboť jinak by bylo lépe nepodnikat nic a do ničeho se nepouštět. Zkaženost byla plodem lhostejnosti a lenosti, její náprava si žádá vlastností právě opačných."
Podíval jsem se na Jasmínu. „Doufám, že víš, co chce říct. Protože pro mě je to španělská vesnice."
„Ale samozřejmě," zašeptala Jasmína. „Teď zmáčkni Č, jako čáry."
Udělal jsem to. Duchařská mašinka pokračovala: „Pátá šestka znamená:

Napravuj otcovu zkaženost,
tvé počínání bude schváleno.

Vrchní devítka značí:

Neslouž králi ani knížeti,

měj ve vysoké úctě své dílo."

„O kom to mluví, Jasmíno?" zeptal jsem se.
„O tobě, miláčku, o kom jiném?"
„A co dál?"
„Zjistíš, co udělají měnící se linie s hexagramem. Jiný hexagram. Zmáčkni Z jako změna."
„Hexagram čtyřicet sedm. Kchun. Tíseň."
Zmáčkl jsem V.
„Výrok:

Naděje. Vytrvalost.
Štěstí velkého člověka.
Žádná chyba.
Jeho slovům nebudou věřit.

Tento hexagram je plný nebezpečí, představuje zkoušku vůle a charakteru. Jeho dominantní čáry jsou silné (druhá a pátá), ale jsou obklíčeny a tísněny ze všech stran malostí a nevraživostí. Je třeba přijmout tuto výzvu a vzít na sebe zkoušku. Možná přijde vítězství. Narození v pátém měsíci budou šťastnější."
Ticho. Věštba skončila.
„Můžeme jít?" žadonil jsem.
Jasmína zasněně hleděla do nějakých čínských dimenzí. „Jsi předurčen k velkým věcem, Maríde," zašeptala.
„Fajn," souhlasil jsem, „Ale důležité je, jestli tahle mluvící skříňka dokáže uhodnout, kolik vážím. K čemu je to dobré?"
Neměl jsem ani tolik rozumu, abych si uvědomil, že mě kniha odpočítala.
„Musíš si najit něco, v co bys věřil," řekla vážně.
„Podívej, Jasmíno, já se snažím. Fakt se snažím. Bylo to něco jako věštba? Četlo to v mé budoucnosti?"
Svraštila obočí. „Ve skutečnosti to není věštba, Maríde. Je to něco jako ozvěna Času, jehož jsme součástí. Protože ty jsi ty, něco si myslíš a něco cítíš, něco jsi udělal a něco hodláš udělat, musel pro tebe počítač nakreslit hexagram osmnáct, žádný jiný, se změnami právě v těch dvou liniích. Kdybys to opakoval, třeba hned teď, napsal by ti něco jiného, jiný hexagram, protože ten první už změnil Čas, a vzorec je jiný. Chápeš?"
„Je to synchronicita, chápu to správně?"
Zatvářila se zmateně: „Něco takového."
Poslal jsem Ahmada pryč s účtem a hromádkou kiamových bankovek Byl teplý, svěží, bezmračný večer a dala se čekat krásná noc. Vstal jsem a protáhl se. „Pojďme najít Abdulláha. Byznys je byznys, do háje."
„A potom?" Usmála se.
„Boj je boj." Vzal jsem ji za ruku a vydali jsme se po Hlavní k Hassanovu obchodu.
Ten hezký americký hošík pořád ještě seděl na stoličce a pořád hleděl do prázdna. Uvažoval jsem, jestli vůbec o něčem přemýšlí, nebo jestli je jen pouhá elektronicky oživovaná figurka, která se probudí, když se někdo přiblíží nebo když se ozve cinkot kiamů. Pohlédl na nás a usmál se a zase se na cosi ptal anglicky. Možná chodilo do Hassanova krámku hodně zákazníků, kteří mluvili anglicky, ale pochyboval jsem o tom. Nebylo to místo pro turisty, neprodávali tu suvenýry. Ten hoch musel být úplně bezmocný. Arabsky neuměl ani slovo a doďák také neměl. Určitě byl bezmocný a to znamená závislý. Na Hassanovi. A to v mnoha ohledech.
Umím základy jednoduché angličtiny. Když se na mě mluví pomalu, dokážu trochu rozumět. Umím říct 'Kde je tady záchod?' a 'Velký hamburger a hranolky' a 'Jdi se bodnout', ale to je asi tak celá má slovní zásoba. Hleděl jsem na toho hocha a on hleděl na mě. Pomalu se začal usmívat. Asi jsem mu byl sympatický.
„Kde je Abdulláh?" zeptal jsem se anglicky. Klučina zamrkal a vychrlil na mě nějakou nesrozumitelnou odpověď. Zakroutil jsem hlavou, aby viděl, že jsem nerozuměl ani slovo. Zesmutněl. Zkusil jinou řeč. Myslím, že to byla španělština. Zase jsem zakroutil hlavou.
„Kde je sáhib Hassan?" zeptal jsem se.
Chlapec se radostně usmál a opět vychrlil chřestivý řetězec slov, ale tentokrát ukázal na závěs. Úžasné: dorozumívali jsme se.
„Šukran," řekl jsem a vedl Jasmínu dozadu.
„Rádo se stalo," odpověděl chlapec. To mě podrž. Věděl, jak se arabsky řekne 'děkuju', ale nevěděl, jak se řekne 'rádo se stalo'. Pěkný hlupák. Nadporučík Okking ho nejspíš jedné noci najde někde v zastrčené uličce. Nebo já, při mé smůle.
Hassan byl ve skladu a kontroloval nějaké bedny podle faktury. Jeho adresa na nich byla arabským písmem, ale ostatní slova byla v nějakém evropském jazyce. Uvnitř mohlo být cokoliv od statických pistolí až po vysušené hlavy. Hassanovi bylo jedno, co prodává a kupuje, jen když na tom vydělá. Byl platónským ideálem protřelého obchodníka.
Slyšel nás přicházet a uvítal mě jako ztraceného syna. Objal mě a zeptal se: „Dnes se cítíš lépe?"
„Pochválen budiž Alláh." odpověděl jsem.
Šlehl pohledem po Jasmíne. Myslím, že se mu zdála z Hlavní povědomá, ale asi ji osobně neznal. Neviděl jsem důvod mu ji představovat. Bylo to porušeni etikety, ale v jistých situacích se to tolerovalo. Pevně jsem se rozhodl, že tohle je jedna z nich. Hassan mi pokynul: „Pojď dál, dáme si kávu!"
„Nechť je tvůj stůl stále plný, Hassane, ale my jsme právě večeřeli. A já musím rychle najít Abdulláha. Nezapomeň, že mám u něho dluh."

„Ano, ano, máš pravdu." Hassan svraštil obočí. „Maríde můj milý, chytrý, neviděl jsem Abdulláha celé hodiny. Asi se někde baví." Tón hlasu naznačoval, že Abdulláhova zábava je nejspíš pěkně neřestná.
„Ale já mám ty peníze u sebe a chci svůj závazek rychle vyrovnat."
Hassan předstíral, že nad problémem hluboce přemýšlí. „Jistě víš, že část té sumy má být nepřímo vyplacena mně."
„Ano, ó, moudrý."
„Tak nechej ty peníze u mne a já dám Abdulláhovi jeho podíl, až ho uvidím."
„To je vynikající nápad, strýce, ale já bych chtěl od Abdulláha písemné potvrzení. Tvá poctivost je nade vší pochybnost, ale mezi mnou a Abdulláhem není takové pouto lásky jako mezi námi dvěma."
Nebyl nadšený, ale nemohl nic namítat. „Myslím, že Abdulláha najdeš za železnými dveřmi." Pak se nezdvořile otočil zády a pokračoval v práci. Aniž na nás pohlédl, znovu promluvil: „Tvá společnice musí zůstat tady."
Pohlédl jsem na Jasmínu. Pokrčila rameny. Rychle jsem prošel skladem, přes uličku a zaklepal na železné dveře. Čekal jsem několik sekund, než mě odněkud identifikovali. Pak se dveře otevřely. Stál v nich vysoký vyzáblý stařec s plnovousem. Jmenoval se Karím. „Co tady chceš?" zeptal se mě rozmrzele.
„Mír s tebou, ó, šejchu, přišel jsem zaplatit svůj dluh Abdulláhovi Abú Zajdovi."
Dveře se zavřely. O chviličku později je otevřel sám Abdulláh. „Dej je sem. Potřebuju je." Za jeho zády jsem zahlédl několik mužů zaujatých nějakou hazardní hrou.
„Mám celou sumu, Abdulláhu, řekl jsem, ,ale musíš mi napsat stvrzenku. Nechci, abys mi někdy tvrdil, že jsem ti ještě nezaplatil."
Vypadal rozzuřeně. „Odvažuješ se naznačit, že bych něco takového udělal?"
Hleděl jsem mu do očí: „Tu stvrzenku. Pak dostaneš peníze."
Zanadával, ale pak couvl do místnosti. Naškrábal stvrzenku a ukázal mi ji. „Dej mi patnáct set kiamů," zavrčel. „Nejdřív papír."
„Dej sem ty zatracené peníze, ty fízle!"
Na okamžik jsem měl chuť ho pořádně praštit hranou ruky přes nos a rozštípnout mu ksicht. Byla to nádherná představa. „Kristepane, Abdulláhu! Zavolej Karíma. Karime!" zakřičel jsem. Když se vousatý stařec objevil, vysvětlil jsem mu: „Já ti teď dám nějaké peníze, Karime, a Abdulláh ti dá ten kousek papíru, co drží. Dáš mu ty peníze a ten papír dáš mně."
Karím zaváhal, jako by ta transakce byla pro jeho chápání příliš složitá. Pak přikývl. Obchod byl proveden v tichu. Otočil jsem se a šel zpátky. „Ty čubčí synu!" křičel za mnou Abdulláh. Usmál jsem se. V muslimském světě to byla zatraceně těžká urážka, ale jelikož to byla pravda, nikdy mě to příliš neurážela. Navíc tam byla Jasmína a naše plány na večer. I když to Abdulláh tentokrát opravdu přehnal, slíbil jsem si jen, že i tento účet spolu brzy vyrovnáme. V Budajínu není dobré, když si o vás lidi myslí, že se necháte urážet a zastrašovat.
Prošel jsem skladem k Jasmíne a prohodil: „Můžeš si od Abdulláha vyzvednout svůj podíl, Hassane. A raději to udělej hned, myslím, že prohrává ve velkém." Hassan přikývl, ale neřekl nic.
„Jsem ráda, že je to vyřízeno," řekla Jasmína.
„O nic víc než já." Složil jsem potvrzení a vstrčil ho do kapsy džin.
Šli jsme k Chiri. Chvíli jsem musel počkat, než obsloužila tři mladíky v kalabrijských námořnických uniformách. „Chiri," řekl jsem, „nemůžeme se dlouho zdržet, ale chtěl jsem ti dát tohle." Odpočítal jsem sedmdesát pět kiamů a položil je na pult. Chiri je nechala ležet.
„Jasmíno, tobě to dnes sluší, drahoušku. Za co to je, Maríde? Za to zboží včera?" Přikývl jsem. „Já vím, že si potrpíš na placení dluhů a jsi posedlý dodržováním slibů a takovými pitomostmi. Ale přece ti to nebudu prodávat za cenu, jaká je na Hlavní. Vezmi si něco z toho zpátky."
Usmál jsem se na ni. „Chiri, riskuješ, že urazíš muslima."
Rozesmála se. „Ty a muslim, při mém černém zadku. Tak si na mě dejte skleničku. Dnes je tady živo, kunčofti jsou při penězích. Děvčata mají dobrou náladu a já nakonec taky."
„My dnes slavíme, Chiri," řekla Jasmína. Vyměnily si jakýsi tajný signál - možná jde o nějaký okultní přenos informací, který je příznačný pro jejich rod a souvisí se sexuálním transferem. Chiri každopádně pochopila. Vypili jsme darované nápoje a zvedli jsme se.
„Přeji vám oběma hezkou noc," loučila se Chiri. Těch sedmdesát pět kiamů už na pultu nebylo, ani jsem si nevšiml, kdy se ztratily.
„Kwa heri" řekl jsem na odchodu.
„Kwa herinija kuanana" odpověděla. Pak se otočila: „Která z vás líných prdelatých děvek má být na pódiu a tancovat? Kandy? Tak si sundej hadry a dělej něco!" Bylo zřejmé, že je šťastná. Svět byl, jak má být.
„Mohli bychom to vzít kolem Jo-Mamy," navrhla Jasmína. „Už jsem ji strašně dávno neviděla." Jo-Mama byla obrovská ženská, skoro metr osmdesát, kolem stopadesáti kilo čisté váhy. Vlasy se jí měnily podle nějakého esoterického cyklu: blond, zrzavé, hnědé, černé jak uhel. Pak zase začaly dorůstat popelavé, a když byly dost dlouhé, nějakým kouzlem se přeměnily zase na blond. Byla to tvrdá a silná ženská a v jejím baru si nikdo netroufl tropit nepřístojnosti. Hlavními zákazníky byli řečtí námořníci z obchodních lodí. Jo-Mama je zvládala bez problémů: vytáhla svou jehlovku nebo probíječ Solingen a nastolila všeobecný mír v krvavých hromadách kolem sebe. Myslím, že Jo-Mama by klidně zvládla dvě Chirigy zároveň a ještě by přitom s ledovým klidem namíchala zákazníkovi Krvavou Mary. Jo-Mama vás buď měla ráda, nebo vás z duše nenáviděla. A člověk doopravdy stál o to, aby ho měla ráda. Zastavili jsme se tam. Pozdravila nás svým obvyklým hlučným, rychlým a zmateným přívalem slov. „Maríde! Jasmíno!" Cosi na nás chrlila v řečtině, úplně zapomněla, že řecky neumíme. Já osobně toho řecky zvládnu ještě míň než anglicky. To, co znám, jsem pochytil právě tady, v baru u Jo-Mamy. Umím si objednat ouzo a retsinu. Umím říct kalimero (nazdar) a dovedu někomu říct, že

je maláka, což je jejich nejpopulárnější nadávka (pokud tomu správně rozumím, znamená to onanista).
Objal jsem Jo-Mamu, co mi ruce stačily. Je jí takový kus, že bychom na její obvod nestačili ani oba s Jasmínou. Vtáhla nás do příběhu, který právě vyprávěla zákazníkovi.
„...no a Fu'ád přiběhne ke mně a povídá: 'Ta černá mrcha mě okradla! Haha, všichni tady víme, že Fu'áda nic nerozohní víc, než když ho okrade nějaká černá děvka." Jo-Mama na mne tázavě pohlédla a já jsem přikývl. Fu'ád byl takový neuvěřitelně hubený chlapík, kterého fascinovaly černé prostitutky, čím odpornější a nebezpečnější, tím líp. Fu'áda nikdo neměl rád, ale využívali ho na všelijaké pochůzky a on se tak snažil, aby ho lidi měli rádi, že byl ochotný vyřizovat cokoliv a kdykoliv - pokud nenarazil na dívku, do které byl právě ten týden zamilovaný.
„Tak jsem se ho zeptala, jak se mu podařilo nechat se okrást tentokrát, protože jsem si myslela, že doteď už přece musí všecky finty znát, proboha, ani Fu'ád přece nemůže být tak blbý jako Fu'ád, jestli mi rozumíte. On na to: 'Ona dělá servírku tamhle u Velkýho Ala ve Starým Chicagu. Platil jsem pití, ona mi přinesla drobný, ale předtím, mrcha, utřela podnos houbou a držela ho hodně vysoko, abych na něj neviděl, chápete? Musel jsem se natáhnout a shrábnout drobný z podnosu a spodní bankovka se přilepila na mokrý tác' Tak jsem ho chytla za uši a kroutila jsem mu hlavou. 'Fu'áde, Fu'áde,' řekla jsem mu, to je přece ten nejstarší trik v zlodějský knize. Tos musel už miliónkrát vidět. Pamatuju si, že ti totéž provedla loni Zajnab.' A ten pitomý kostlivec pokyvuje hlavou a ohryzek mu poskakuje nahoru a dolů, a povídá mi, prý: 'Jo, ale když oni to vždycky dělali s jednokiamovkou. Nikdo mi to nikdy neproved s desítkou!' Jako by to nebylo stejné! Jo-Mama se začala smát, jako když začne před výbuchem rachotit sopka, a když její smích opravdu propukl v plné síle, roztřásl se bar, sklenice a láhve cinkaly a my jsme cítili vibrace až na druhé straně pultu. Jo-Mama mohla smíchem nadělat větší škodu než pořádná rvačka menších lidí. „Tak co chceš, Maríde? Ouzo, a retsinu pro mladou dámu? Nebo jen pivo? Rozhodni se, nemám čas čekat celou noc, mám tu kupu Řeků, co zrovna přijeli ze Skorpia, jejich loď veze bedny plný výbušnin pro revolucionáře v Holandsku a musí s tím ještě daleko plout a jsou všichni nervózni jak zlatý rybky na kočičí konferenci a nejspíš mi vypijou sklep. Tak co k čertu budete pít, zatracená práce! Z vás dostat odpověď je stejná dřina jako vyrazit spropitné z Číňana."
Nadechla se a mně se podařilo do té pauzy vklínit několik slov. Dostal jsem svůj gin a bingaru a Jasmína Jacka Danielse s kolou. Pak se Jo-Mama pustila do dalšího příběhu a já jsem ji hlídal jako ostříž, protože ona někdy schválně povídá, abyste poslouchali a zapomněli, že máte dostat nazpět. Já nezapomínám nikdy. „Dej mi nazpět v jednokiamovkách, Jo," přerušil jsem její vyprávění a připomněl jí obchod, kdyby snad hodlala zapomenout. Pobaveně se usmála a napočítala mi peníze. Nechal jsem jí celý kiam. Nacpala si ho do podprsenky. Bylo tam místo na všechny peníze, které kdy v životě uvidím. Než jsme dopili, poslechli jsme si ještě dva nebo tři příběhy, políbili jsme ji na rozloučenou a bloumali po Hlavní k dalšímu baru. Zastavili jsme se u Frenchyho a na několika dalších místech a domů jsme přišli úspěšně zlinkovaní. Neřekli jsme si ani slovo, nezdržovali jsme se ani rozsvěcením ani nějakou koupelnou. Rovnou jsme se svlékli a skočili na matraci. Přejížděl jsem Jasmíne nehty po stehnech - to ona miluje. Ona mě škrábala po zádech a hrudníku, to mám rád já. Špičkami prstů jsem se zlehka dotýkal její kůže, velice zlehka, od podpaží až k zápěstí, a pak jsem ji šimral na dlani a na prstech. Přejížděl jsem jí prsty po bocích a po jejím sexy zadečku. Pak jsem ji začal stejným způsobem hladit na citlivých místech slabin. Slyšel jsem, jak začala vydávat tiché zvuky. Pak se začala dotýkat svých ňader. Natáhl jsem se, uchopil ji za zápěstí a přišpendlil jsem jí ruce k posteli. Otevřela překvapeně oči. Tiše jsem zavrčel a odkopl ji pravou nohu, trochu hrubě, pak jsem jí kolenem odsunul levé stehno. Zachvěla se a začala sténat. Snažila se sáhnout dolů a dotknout se mě, ale já jsem její zápěstí nepustil. Nemohla se pohnout a já jsem měl nádherný, skoro krutý pocit, že ji ovládám, ale byl jsem něžný a ohleduplný. Zni to jako protimluv, pokud někdy něco podobného necítíte, těžko vám to vysvětlím. Jasmína se mi dávala beze slov, absolutně a já jsem si ji bral a ona chtěla, abych si ji vzal. Líbilo se jí, když jsem se občas choval trochu divoce. To mírné násilí, které jsem si dovolil, ji ještě víc vzrušovalo. Pak jsem do ní vstoupil a oba jsme blaženě vydechli. Začali jsme se pomalu pohybovat. Objala mě nohama kolem boků, zvedla se ke mně a snažila se držet mě u sebe co nejtěsněji a já jsme se snažil dostat se v ní co nejhlouběji. Pomalu jsme se blížili k vrcholu, prodlužovali jsme každý něžný dotek, každý překvapivý moment drsnosti... Pak jsme leželi propletení, srdce nám bušila a dech jsme měli prudký a rychlý. Tiskli jsme se k sobě, dokud se naše těla nezklidnila, a drželi jsme se dál, oba uspokojení, oba šťastní z tohoto potvrzení naší vzájemné potřeby a vzájemné důvěry a především vzájemné lásky. Předpokládám, že někdy potom jsme se pustili a také jsme usnuli, ale když jsem se pozdě ráno probudil, měli jsme nohy dosud propletené a Jasmína měla hlavu na mém rameni.
Všechno bylo vyřízeno, všechno se vrátilo do správných kolejí. Měl jsem Jasmínu, měl jsem peníze na několik měsíců, a kdybych chtěl, práce bylo dost. Spokojeně jsem se usmál a usnul spánkem plným klidných snů.

6

Byla to jedna z těch vzácných chvil sdíleného štěstí, chvil dokonalé spokojenosti. Měli jsme pocit očekávání, zdálo se nám, že to, co je teď nádherné, bude ještě lepší. Tyto okamžiky patří k těm nejvzácnějším, nejkřehčím věcem v životě. Musíte jich využít, musíte si vzpomenout na všechno zlé a nepříjemné, co jste museli překonat, abyste si je zasloužili. Musíte se těšit z každé minuty, z každé hodiny, protože i když vy cítíte, že to bude trvat věčně, svět má jiné plány. Chcete být vděční za každou vzácnou sekundu, ale nějak to nedokážete. Člověk není schopen prožívat život naplno. Všimli jste si někdy, že stejné dávky radosti a bolesti ve skutečnosti netrvají stejně dlouho? Bolest se táhne, až přestáváte věřit, že život bude ještě někdy snesitelný. Ale radost rychle dosáhne vrcholu a pak vadne jako zašlápnutá gardenie a vaše paměť marně hledá její sladkou vůni.
Ráno jsme se probudili pozdě a znovu jsme se pomilovali, pro změnu na boku, Jasmína obrácená zády ke mně. Znovu jsme pak leželi v objetí, ale tentokrát jen několik chvil, protože Jasmína už zase chtěla žít na plné obrátky. Připomínal jsem jí, že ani tohle není v lidské podstatě - aspoň co mě se týká. Chtěl jsem ještě chvíli vychutnávat vůni své gardenie,

pořád ještě čerstvé v mé duši. Jasmína už toužila po nové. Přemlouval jsem ji, ať ještě chvíli počká.
„Jistě," protáhla se, „zítra, s meruňkami." To je levantský ekvivalent našeho 'až naprší a uschne'.
Byl bych si to s ni s chutí rozdal hned ještě jednou, až by prosila o slitování, ale tělo bylo dosud slabé. „Tomuhle se říká doznívání," vysvětloval jsem jí. „Citliví, smyslní lidé, jako jsem já, si ho cení stejně jako samotné soulože."
„Kecy, hochu, prostě stárneš." Věděl jsem, že to nemyslela vážně, že mě jen vytáčela - nebo se snažila. Ve skutečnosti už jsem začínal cítit, jak se mé mužství znovu probouzí, a byl jsem rozhodnut jí dokázat své mládí, když se ozvalo klepání na dveře.
„A máš po překvapení," povzdechl jsem si. Na samotáře jsem měl v poslední době pěknou řádku hostů.
„Kdo by to mohl být? Peníze už přece nikomu nedlužíš."
Chytil jsem džíny a navlékl se do nich. „Tak si asi někdo chce vypůjčit," řekl jsem a zamířil ke kukátku.
„Od tebe? Ty bys nedal pěťák ani žebrákovi, který zná tajemství všehomíra."
Ohlédl jsem se na ni ode dveří. „Ve všehomíru není tajemství," poznamenal jsem cynicky„ jen lži a podvody." Má radostná nálada zmizela ve zlomku sekundy, když jsem nakoukl ven. „Do prdele," zaklel jsem tiše. Vrátil jsem se k posteli. „Jasmíno," zašeptal jsem, „podej mi svou kabelku."
„Proč? Kdo je to?" Našla kabelku a podala mi ji.
Věděl jsem, že s sebou vždycky nosí paralyzační pistoli na obranu. Já zbraně nenosím, vždycky jsem se procházel mezi budajínskými hrdlořezy sám a neozbrojený, protože jsem byl výjimečný, nedotknutelný, pyšný a hloupý. Měl jsem o sobě takové představy a žil jsem v jakémsi romantickém klamu. I když na druhé straně, nebyl jsem o nic vyšinutější než každý průměrný cvok. Vzal jsem pistoli a šel ke dveřím. Jasmína mě sledovala tiše a napjatě.
Otevřel jsem dveře. Byla to Selima. Držel jsem pistoli namířenou mezi její oči. „Pěkně vítám, pojď dál. Moc bych se tě chtěl na něco zeptat."
„Tu zbraň nebudeš potřebovat, Maríde," řekla Selima. Prošla kolem mě dovnitř, znechuceně vzala na vědomí Jasmínu a marně se rozhlížela, kam by se posadila. Všiml jsem si, že je nervózní, a připadala mi nešťastná.
„Tak co," pokračoval jsem krutě, „chceš ještě někomu namlátit, než tě někdo odkrágluje jako Tami?"
V očích se ji zablýsklo, rozpřáhla se a vlepila mi pořádnou facku. Zasloužil jsem si ji.
„Posaď se na postel, Selimo. Jasmína se posune. Když jsme u té pistole, škoda, že jsem ji neměl, když jste se tu onehdy zastavily a připravily mi takové probuzení. Nebo si nevzpomínáš?"
„Maríde," navlhčila si lesklé červené rty, „je mi to líto, byl to omyl."
„No, hned to míň bolí." Sledoval jsem, jak se Jasmína balí do prostěradla a posunuje se co nejdál od Selimy. Kolena měla přikrčená k tělu a záda opřená v rohu. Selima měla obrovská ňadra, jako všechny Černé vdovy, ale jinak byla téměř nemodifikovaná. Byla přirozeně hezčí než většina změněnců. Tamiko ze sebe udělala karikaturu skromné a ostýchavé gejši. Dévi zdůraznila svůj východoindický původ, včetně kastovní značky na čele, která jí nepatřila, a když zrovna nepracovala, nosívala barevné hedvábné sárí vyšívané zlatem. Selima chodila v dlouhém plášti, obličej si zahalovala závojem, jemně voněla a chovala se jako muslimská manželka nějakého obchodníka. Nevím to jistě, ale myslím si, že byla věřící. Nedovedu si představit, jak srovnala své krádeže a násilnosti s učením Prorokovým, nechť modlitby a mír stojí při něm. Nejsem v Budajínu jediný blázen, který trpí sebeklamem.
„Maríde, prosím tě, počkej, já ti to vysvětlím." Nikdy předtím jsem neviděl Selimu - nebo jinou z jejích sester - tak blízko panice. „Víš přece, že Nikki odešla od Tami." Přikývl jsem. „Myslím, že nechtěla odejít. Myslím, že ji někdo donutil."
„Já jsem slyšel něco jiného. Napsala mi dopis o nějakém Němci a o nádherném životě, který ji u něho čeká. Považuje ho za kapitální úlovek a hodlá z něho dostat všechno, co to dá."
„My jsme dostaly stejný dopis, Maríde. Nevšiml sis na něm ničeho podezřelého? Možná neznáš její rukopis tak dobře jako já. Možná jsi nezkoumal výběr slov. V té zprávě byly náznaky, které nás přivedly k myšlence, že se snažila nám něco sdělit mezi řádky. Myslím si, že někdo stál nad ní a přinutil ji napsat ten dopis, aby nikdo nepátral, proč zmizela. Nikki byla pravák, a ty dopisy byly psány levou rukou. Písmo bylo hrozné, vůbec se nepodobalo jejímu. Napsala nám francouzsky, i když ví, že ani jedna z nás tu řeč nezná. Uměla anglicky a jak Tami tak Dévi by si anglický dopis mohly přečíst, tímhle jazykem s ní vždycky mluvily. Nikdy se nezmínila o starém rodinném příteli, který by byl Němec. Možná někdo takový existoval, když byla mladší, ale když o sobě začala mluvit jako o 'plachém uzavřeném chlapci', víš, to jen podtrhlo náš pocit, že něco není v pořádku. Nikki nám vyprávěla spoustu historek ze svého života před operací. Nikdy toho moc nepověděla o tom, odkud je a o takových věcech, ale vždycky se smíchem vzpomínala na to, jakým postrachem byla - teda - byl. Chtěla se nám podobat, a proto ve svém životopise vždycky zdůrazňovala své divoké mládí. Nikdy nebyla plachá a uzavřená. Maríde, ten dopis smrděl od začátku až do konce."
Spustil jsem ruku s pistolí. Všechno, co Selima řekla, dávalo smysl. „Proto jsi tak vyplašená," uvažoval jsem. „Myslíš si, že Nikki má nějaké potíže."
„Myslím, že Nikki má vážné potíže," kývla Selima, „ale kvůli tomu nejsem vyděšená. Maríde, Dévi je mrtvá. Ji taky zavraždili."
Zavřel jsem oči a zaúpěl. Jasmína hlasitě vyjekla a vyhrkla další zaříkáni - 'daleko od tebe' - aby nás všechny ochránila před zlem. Padla na mne únava, jako bych se předávkoval špatnými zprávami a nebyl schopen normálně reagovat.
„Neříkej nic, nech mě hádat: skončila stejně jako Tami. Stopy popálenin, modřiny kolem zápěstí, opíchaná ze všech stran, uškrcená a s podříznutým hrdlem. A ty si myslíš, že někdo je rozhodnutý dostat vás všechny tři a že jsi na řadě."
Překvapila mě její odpověď. „Ne, mýlíš se. Našla jsem ji v posteli, vypadala, jako by klidně spala. Zastřelili ji, Maríde, nějakou starou zbraní, takovou tou s kovovými náboji. Měla díru po kulce přímo uprostřed kastovní značky na čele. Žádné stopy po zápase nebo něco podobného. Žádný nepořádek v bytě. Jen Dévi s dírou v hlavě a spousta krve na povlečení a na stěnách. Pozvracela jsem se. V životě jsem něco takového neviděla. Ty staré zbraně byly odporně krvavé a brutální." Tohle řekne ženská, která už prořízla pěkných pár hrdel. „Vsadím se, že v posledních padesáti letech

nikoho kulkou nezabili." Selima zjevně nevěděla o mém Rusovi, ať už se jmenoval jakkoliv. Mrtvoly v Budajínu mnoho zájmu nevzbuzovaly. Nebyly tu žádnou vzácností. Byly spíš na obtíž. Vyčistit krvavé skvrny z hedvábí nebo kašmíru byla otravná práce.
„Už jsi zavolala Okkinga?" zeptal jsem se.
Selima kývla. „Neměl službu. Přišel poručík Hadždžár a na všechno se vyptával. Škoda, že tam nebyl Okking."
Věděl jsem, co tím míní. Hadždžár byl to, co si představíte, když se řekne polda. Nosil se, jako by měl v zadku špunt, a pořád čekal, že se každá drobná pouliční rvačka zvrhne ve válku gangů. Zvlášť si zasedl na Araby, kteří nedodržovali své náboženské povinnosti: lidi jako já a skoro každý v Budajínu.
Vrátil jsem pistoli Jasmíne do kabelky. Najednou, a poprvé, jsem cítil k Selimě sympatie. Jasmína položila Selimě ruku na rameno, jako by ji chtěla povzbudit. „Udělám kávu," nabídl jsem se. Podíval jsem se na poslední Černou vdovu. „Nebo bys chtěla čaj?"
Byla vděčná za naši laskavost i za naši společnost. „Čaj, jestli můžu." Pomalu se uklidňovala.
Zapnul jsem konvici. „Řekni mi jen jedno, prosím tě. Proč jste si tedy vy tři onehdy řešily své mindráky na mých kostech?"
„Ať je mi Alláh milostivý," nadechla se Selima. Vytáhla z kabelky složený kousek papíru a podala mi ho. „Tohle je normální rukopis Nikki, ale je vidět, že hrozně spěchala." Slova byla v angličtině, rychle naškrábaná na zadní straně obálky.
„Co tam je?" zeptal jsem se.
Selima se podívala na mne a rychle zpět na papír. „Píše: 'Pomoc. Rychle. Maríd.' Proto jsme udělaly, co jsme udělaly. Špatně jsme jí rozuměly. Myslely jsme si, že jsi zodpovědný za její malér. Teď vím, žes za ni vyjednával, aby se zbavila toho prasete Abdulláha, a že ti dlužila peníze. Chtěla, abychom ti daly vědět, že potřebuje pomoc, ale neměla čas napsat víc. Nejspíš měla štěstí, že mohla napsat aspoň tohle."
Pomyslel jsem na nakládačku, kterou mi daly, na hodiny v bezvědomí, na bolest, kterou jsem cítil a ještě cítím, na dlouhé děsivé čekání v nemocnici, na zlost, již jsem pociťoval vůči Nikki, na těch tisíc kiamů, které mě to stálo. Všechno jsem to sečetl a snažil se na to zapomenout. Nešlo to. Uvnitř jsem cítil neuvěřitelný vztek, ale vypadalo to, že si ho nemám na kom vylít. Pohlédl jsem na Selimu. „Zapomeň na to."
Selimu to nedojalo. Myslel jsem, že mi vyjde aspoň trochu vstříc, ale pak jsem si uvědomil, s kým jednám. „Mám starost. S Nikki to není v pořádku."
„Ten dopis, co napsala, by mohla být pravda, proč ne." Naléval jsem čaj do tří šálků. „Ty náznaky, o kterých jsi mluvila, by mohly mít nějaké úplně nevinné vysvětlení." Nevěřil jsem ani slovo z toho, co jsem říkal. Jen jsem se snažil Selimu potěšit.
Vzala si čaj a držela ho v ruce. „Opravdu nevím, co mám dělat."
„Třeba po vás třech jede nějaký magor z řad vašich zákazníků," poznamenala Jasmína. „Možná by ses měla na čas schovat."
„Uvažovala jsem o tom," řekla Selima. Jasmínina teorie mi připadala nepravděpodobná: Tamiko a Dévi byly zabity značně rozdílným způsobem. Pochopitelně to nevylučovalo možnost tvůrčího vraha. Navzdory všem starým policajtským pravdám o modu operandi zločinců neexistoval důvod, proč by vrah nemohl použít dvě neobvyklé techniky. Nechal jsem si své úvahy pro sebe.
„Mohla bys bydlet u mne. Já bych zůstala tady u Marída," navrhla Jasmína. Oba nás svou nabídkou překvapila.
„Jsi hodná, že mi to nabízíš," děkovala Selima. „Budu o tom uvažovat, drahoušku, ale chci ještě zkusit pár věcí. Dám ti vědět."
„Nic se ti nestane, když si budeš dávat pozor," souhlasil jsem. „Nechoď pár dní se zákazníky, nezačínej si nic s neznámými lidmi." Selima přikývla. Podala mi svůj čaj. Ani ho neochutnala.
„Musím jít. Doufám, že už se na mě nezlobíš."
„Zapomeň na to," mávl jsem rukou. „Víš, Selimo, nikdy jsme nebyli velcí kamarádi. I když je to trochu morbidní, mám pocit, že si teď rozumíme lip."
„Zaplatili jsme za to dost," povzdechla. Bylo to až příliš pravda. Selima chtěla ještě něco říct, pak se zarazila. Otočila se a šla ke dveřím, vyšla z bytu a tiše za sebou zavřela.
Stál jsem u sporáku s třemi hrnky čaje v ruce. „Chceš?" zeptal jsem se Jasmíny.
„Ne," zavrtěla hlavou.
„Já taky ne." Vylil jsem čaj do dřezu.
„Buď tam venku pobíhá jeden úchylný magor, nebo, a to by bylo horší, dva maniaci vraždí lidi v jedné ulici," uvažovala Jasmína. „Skoro se bojím jít do práce."
Seděl jsem vedle ní a hladil ji po voňavých vlasech. „V práci se ti nic nestane. Jen si pamatuj, co jsem říkal Selíme: nezačínej si s žádným zákazníkem, kterého ještě neznáš. Nechoď sama domů, zůstaň raději tady se mnou."
Pousmála se: „Sem bych si ale zákazníka přivést nemohla."
„Tos teda uhodla," zavrčel jsem. „Ať tě ani nenapadne někoho si někam vzít, dokud tohle neskončí a toho chlapa nechytí. Mám dost peněz, abych nás nějaký čas uživil oba."
Objala mě kolem pasu a položila mi hlavu na rameno. „Jsi bezva."
„Ty taky nejsi špatná, pokud nechrápeš jak drezína," ujistil jsem ji. Za trest mi zaryla do zad dlouhé, jasně červené nehty. Pak jsme se natáhli na postel a další půlhodinu se muchlovali.
Vytáhl jsem ji z postele kolem půl třetí. Než se osprchovala a oblékla, měl jsem připravené jídlo a popoháněl jsem ji, aby šla do práce včas. „Padesát kiamů je padesát kiamů." Mávla rukou: „Tak nač si dělat starosti? Jedna bankovka vypadá stejně jako druhá. Když nepřinesu jednu, přinesu jinou." Nebyl jsem schopen jí vysvětlit, že kdyby jen trochu mrskla

zadkem, mohla by je přinést obě.
Chtěla vědět, co budu odpoledne dělat. Trochu žárlila, protože já jsem měl vyděláno na několik týdnů, mohl jsem posedávat v kavárně a debatovat s přáteli ostatních tanečnic a děvčat z barů. Vysvětlil jsem jí, že mám nějaké zařizování a budu mít spoustu práce. „Musím zjistit, jak je to vlastně s Nikki."
„Tys Selimě nevěřil?"
„Znám Selimu už dlouho. Vím, že v takových situacích přehání. Jsem ochoten se vsadit, že Nikki je šťastná a spokojená se svým Seipoltem. Selima si prostě jen musela něco vymyslet, aby jí život připadal exotický a plný rizika."
Jasmína na mne pochybovačně pohlédla: „Selima si nepotřebuje vymýšlet. Její život je exotický a riskantní. Díra v čele není žádné přehánění. Mrtvola je mrtvola, Maríde."
V tom měla pravdu, ale nehodlal jsem to přiznat nahlas. „Běž do práce." Políbil jsem ji, objal a vystrčil z bytu. Byl jsem sám. 'Sám' znamenalo v ještě větším tichu než kdy jindy. Myslím, že bych měl raději hluk a lidi a zmatek. Pro poustevníka je to špatné znamení. A ještě horší je to pro osamoceného agenta, pro tvrdého chlapa, který žije pro nebezpečí a dobrodružství, odvážného a schopného, za jakého jsem se rád považoval. Když začnete být z ticha nervózní, zjistíte, že nakonec přece jen nejste hrdina. Jistě, znal jsem spousty skutečně nebezpečných lidí a udělal jsem mnoho nebezpečných věcí. Byl jsem tam, kde se věci děly, spíš jeden ze žraloků než nějaká bělice. A ostatní žraloci mě také respektovali. Potíž byla v tom, že jsem si příliš začínal zvykat na Jasmínu, a to se nehodilo k obrazu osamělého vlka.
Tohle všechno jsem povídal sám sobě, když jsem si holil krk a hleděl na sebe do zrcadla v koupelně. Snažil jsem se o něčem sám sebe přesvědčit, ale nějak mi to nešlo. Když se mi to konečně podařilo, nebyl jsem výsledkem zrovna nadšený: moc jsem toho v posledních dnech neudělal, ale třikrát někdo vedle mne umřel. Byli to lidé, které jsem znal, i lidé, jež jsem neznal. Má-li tento trend pokračovat, mohlo by to být pro Jasmínu nebezpečné.
Zatraceně, mohlo by to být nebezpečné pro mne.
Řekl jsem, že podle mne Selima panikaří kvůli ničemu. Byla to lež. Zatímco mi Selima vyprávěla svůj příběh, vzpomínal jsem na ten kratičký, vyděšený telefonát: 'Maríd? Musíš—' Nebyl jsem si předtím jistý, že byl od Nikki, ale teď jsem si jistý byl a cítil jsem se provinile, protože jsem na něj nereagoval. Jestli se Nikki něco stalo, budu s tou vinou muset žít celý zbytek života.
Oblékl jsem si bílou bavlněnou džallábiju. Na hlavu jsem si dal známou arabskou pokrývku, bílou káfiju, a připevnil jsem ji akalem. Obul jsem si sandály. Teď jsem vypadal jako každý druhý chudý, otrhaný Arab ve městě, jeden z feláhů nebo rolníků. Pochybuji, že jsem se takhle oblékl víc než desetkrát za celou dobu, co žiju v Budajínu. Vždycky jsem nosíval evropské oblečení. I v mládí, když jsem žil v Alžíru, a potom, když jsem se zatoulal víc na východ. Ani teď jsem nevypadal jako Alžířan -chtěl jsem, aby mě považovali za místního feláha. Moje rezavá bradka se k tomu příliš nehodila, ale to ten Němec určitě neví. Cestou po Hlavní k městské bráně nikdo nezavolal mě jméno, nikdo na mne nepohlédl jako na známého. Kráčel jsem mezi přáteli, a nikdo mě nepoznal, tak nezvyklé oblečení to bylo. Měl jsem pocit neviditelnosti, a s neviditelností je spojena jistá moc. Nejistota, která mne před chvílí zachvátila, zmizela, vrátila se mi obvyklá sebedůvěra. Zase jsem byl nebezpečný.
Hned za východní bránou byl široký Bulvár al-Džamíl s palmami po obou stranách. Proudy aut rozděloval prostorný středový pruh vysázený nejrůznějšími keři. Neustále v něm něco kvetlo a naplňovalo vzduch sladkou vůní. Oči projíždějících přitahovaly výrazné barvy květů: sladká růžová, žhavá karmínová, sytá fialová, šafránově žlutá, čistá bílá, modré všech odstínů moře a další a další. Ve větvích stromů a vysoko na střechách hnízdili skřivani, pěnice a holubi. Všechny ty krásy nutily člověka děkovat Alláhovi za tak štědré dary. Na chvíli jsem tam zůstal stát. Vyšel jsem z Budajínu oblečený jako ten, jímž jsem skutečně byl: Arab bez peněz, bez vzdělání a bez vyhlídek. Překvapilo mě, jak na mne všechno kolem působí - cítil jsem sounáležitost s ostatními spěchajícími feláhy kolem mě, sounáležitost, která se - na okamžik - rozšířila i na náboženskou stránku života. Dlouho jsem ji zanedbával a teď jsem si sliboval, že své povinnosti začnu plnit. Brzy, hned jak budu mít příležitost. Nejdřív ale musím najít Nikki.
Dva bloky severně od budajínské východní brány směrem k Severní mešitě jsem našel Billa. Věděl jsem, že bude někde poblíž. Vždycky sedí za volantem svého taxíku, sleduje lidi na chodníku s trpělivostí, láskou, zvědavostí a strachem. Byl velký asi tak jako já, ale svalnatější. Paže měl pokryté modrým tetováním, tak starým, že vybledlo a ztratilo tvary. Už jsem ani nepoznal, co mělo znázorňovat. Léta si nestříhal vlasy ani vousy, vypadal jako hebrejský patriarcha. Kůži měl opálenou dočervena, aspoň tam, kde byla vystavena slunci při jízdách městem. V červeném obličeji zářily bleděmodré oči, hleděly na svět s intenzitou šílence a já jsem vždycky rychle uhnul pohledem. Bill byl blázen a své bláznovství si vybral stejně pečlivě jako Jasmína své vysoké, sexy lícní kosti.
Poprvé jsem se setkal s Billem, hned když jsem přišel do města. On už tenkrát uměl žít mezi vyděděnci, ubožáky a násilníky Budajínu a pomohl mi rychle se zařadit do téhle nevalné společnosti. Narodil se ve Spojených státech amerických - aspoň vidíte, jak byl starý - v té části, která se teď jmenuje Nezávislá poušť. Když se severoamerická unie rozpadla do několika závistivých, rozhádaných národů, obrátil se Bill k domovině zády definitivně. Nevím, čím se živil, než se naučil žít tady. On sám si to nepamatuje. Nějak se mu podařilo našetřit peníze na jedinou chirurgickou modifikaci svého těla. Nenechal si předělat mozek, jak to dělá tolik ztracených duší v Budajínu. Bill se rozhodl pro dokonalejší, děsivější tělovou modifikaci: nechal si odstranit jednu plíci a nahradit ji velkou umělou žlázou, která neustále kapala do jeho krve přesně odměřené množství nějaké psychedelické drogy čtvrté generace. Bill si nebyl jist, o kterou drogu tehdy žádal, ale soudě podle jeho zmatené řeči a druhu halucinací, řekl bych, že to byl buď.-ribopropylmethionin - RPM - nebo acetylovaný neokorticin.
Ani jedno ani druhé jen tak na ulici nekoupíte. Není na ně odbyt, obě mají stejný dlouhodobý efekt: při opakovaném užívání začne nervový systém degenerovat. Zasahují v lidském mozku ty vazební částice, které jsou normálně využívány acetylcholinem, přenašečem vzruchů v neuronech. Tyto nové psychedelické drogy zaútočí na vazební části

jako vítězná armáda na poražené město a obsadí je. Není možné je odstranit, ani vlastními tělesnými procesy, ani žádnou formou lékařské terapie. Halucinační zážitky jsou nejvelkolepější, jaké farmakologické dějiny znají, ale cena, kterou platíte - trvalé poškození mozku -je příliš vysoká. Uživatel doslova a do písmene spálí svůj mozek, spoj po spoji. Výsledek je symptomaticky nerozlišitelný od pokročilé Parkinsonovy nebo Alzheimerovy choroby. Další užívání, když už drogy začnou zasahovat do autonomního nervového systému, bude pravděpodobné smrtelné.
Bill se do tohoto stadia ještě nedostal. Žil v nekonečném snu. Pamatuji si, jaké to někdy bylo, když jsem si vzal nějaké méně nebezpečné psychedelikum a posedl mě panický strach, že 'už se z toho nikdy nedostanu'. Je to běžná představa, kterou sami sebe týráte. Máte pocit, že tentokrát, při téhle konkrétní dávce, na rozdíl od všech předchozích příjemných zkušeností, tentokrát jste ve své hlavě něco pokazili. Chvějete se, jste zděšeni, slibujete si, že už nikdy, nikdy nevezmete ani pilulku, krčíte se pod náporem vlastních hrozivých snů. Nakonec se však vzpamatujete, droga přestane působit a dříve či později zapomenete, jak příšerné to bylo. A uděláte to zase. Možná tentokrát budete mít víc štěstí, možná ne.
U Billa neexistovalo žádné možná. Bill už se nikdy neprobere. Když podobné okamžiky zasáhly jeho, neměl šanci. Nemohl si říct, že to musí vydržet, že ráno bude líp, že bude zase normální. Bill už nikdy normální nebude. Tak to chtěl. Co se týkalo postupného odumírání mozkových buněk, jen krčil rameny: „Stejně jednou zhebnou, tak co."
„Máš pravdu," odpověděl jsem a křečovitě se držel zadního sedadla jeho taxíku, zatímco Bill divoce projížděl točitými uličkami.
„A když zhebnou všechny naráz, druzí si užívají na tvým pohřbu. A ty z toho máš kulový. Tebe zahrabou. Takhle se se svýma buňkama aspoň můžu rozloučit. Všecky odvedly kus práce. Takže sbohem, nashle, bylo nám spolu fajn. Každý tý malý mršce můžu pěkně zamávat. Když umřeš jak pořádný občan, bum! Jsi mrtvý, každá zatracená součástka v tobě naráz stojí, je to jak cukr v nádrži, jak voda v karburátoru - všecko se zadře - a ty máš sekundu, možná dvě, abys zařval na pánaboha, že už jdeš. Svinskej způsob, jak to skončit. Žij divoký život, umři divokou smrtí. To já, já se k tý bráně plížím neuron po neuronu. Když už mám usnout věčným spánkem, usínám zlehýnka. Do hajzlu s každým, kdo mi tvrdil, že na to nemám právo. On je teď mrtvý, kamaráde, tak co poznal? Ani odvahu svýho přesvědčení. Třeba, až budu mrtvěj a přidám se k němu, třeba nepozná ten ifrít ani mě, dyž budu držet hubu. Třeba mě nechaj na pokoji. Nechci, aby do mě někdo vrtal, až budu mrtvý, kámo. Jak se můžeš bránit, dyž seš mrtvej? Uvažuj o tom, kámo. Toho chlapa, co vynalezl démony, bych chtěl dostat do ruky, to ti povím. A oni mně budou říkat, že jsem blázen."
Raději jsem o tom dál nediskutoval.
Bill mě dovezl k Seipoltovi. Vždycky jsem se nechal od Billa vozit, když jsem se potřeboval dostat z nějakého důvodu do města. Jeho šílenství mě odvádělo od té normálnosti, která se tu všude plížila, od nedostatku chaosu, který tady vládl. Jezdit s Billem bylo jako nosit při sobě škapulíř s Budajínem proti nebezpečí. Bylo to jako láhev kyslíku, když se potápíte do temných neznámých hlubin.
Seipoltův dům byl daleko od středu města, na jihovýchodním okraji. Kousek za ním už byla vidět říše věčného písku, kde duny čekají, až přestaneme dávat pozor, aby nás mohly přikrýt jako popel, jako prach. Písek zahladí všechny konflikty, všechna díla, všechny naděje. Přivalí se na nás, vítězná armáda na poražené město, a my všichni budeme navěky ležet v temných hlubinách pohřbeni v písku. Ta noc přijde - ale ne hned. Ne. Ne teď a ne sem. Seipolt dohlížel na to, aby se poušť držela zpátky. Kolem vily rostly palmy a kvetla zahrada, protože donutil vodu protékat těmito nehostinnými místy. Právě rozkvétaly buganvilie a větřík roznášel příjemnou vůni. Železná brána byla pečlivě udržována, natřena a naolejována. Dlouhá zahnutá příjezdová cesta byla zametená a uhrabaná, zdi natřené na bílo. Byla to velkolepá rezidence, domov pro bohatého muže. Byl to úkryt před plížícím se piskem, před trpělivou plížící se nocí.
Seděl jsem na zadním sedadle Billova taxíku. Motor vrčel naprázdno a Bill si sám pro sebe něco mumlal a smál se.
Připadal jsem si malý a pošetilý - Seipoltovo sídlo mě děsilo. Co mám Seipoltovi říct? Ten člověk měl moc - já, já bych nedokázal zadržet ani hrstku písku, i kdybych se snažil sebevíc, a ještě přitom vzýval Alláha.
Řekl jsem Billovi, aby počkal, a pozoroval jsem ho, dokud jsem neviděl, že kdesi dole, ve zříceninách jeho mysli, svitlo pochopení. Vystoupil jsem z auta a prošel železnou branou, po bílé oblázkové cestě k přednímu vchodu vily. Věděl jsem, že Nikki je cvok. Věděl jsem, že Bill je cvok. Teď jsem začínal chápat, že ani já nejsem úplně v pořádku.
Když jsem tak poslouchal křupání svých kroků po oblázcích, uvažoval jsem, proč se všichni nesebereme a nevrátíme se tam, odkud jsme přišli. To bylo to největší bohatství, ten největší dar: být tam, kam skutečně patříte. Budu-li mít štěstí, jednoho dne to místo najdu. Inšalláh. Jestli je to Alláhova vůle.
Hlavní dveře byly masivní dílo, vyrobené z nějakého světlého dřeva, s velkými železnými panty a železnou mříží. Rozlétly se. když jsem sahal po mosazném klepadle. Shora na mne hleděl vysoký, štíhlý, světlovlasý Evropan. Měl modré oči (ne tak jako Bill, oči tohoto muže byly toho typu, který je popisován jako pronikavý, a při vousu Prorokově, cítil jsem, jak mnou pronikají), úzký rovný nos s širokými dírkami, hranatou bradu, ústa s tenkými rty a permanentním výrazem mírného znechucení. Promluvil na mne německy.
Zakroutil jsem hlavou. „Lá afhamu," řekl jsem a usmíval se jako hloupý arabský venkovan, za kterého mě považoval.
Muž se světlými vlasy vypadal netrpělivě. Zkusil angličtinu. Zase jsem zakroutil hlavou, culil se a omlouval a zahrnul ho přívalem arabštiny. Bylo zjevné, že nechápe ani slovo a že se nehodlá namáhat hledáním dalšího jazyka. Zrovna se chystal zabouchnout mi dveře před nosem, když zahlédl Billův taxík. Zarazil se. Vypadal jsem jako Arab. Pro tohoto člověka byli všichni Arabové stejní a jejich společným rysem byla chudoba. A přesto jsem si najal taxík, aby mě dovezl k rezidenci mocného a bohatého muže. Nemohl se v tom vyznat, takže mě nedokázal hned vyhodit. Ukázal na mne a cosi zavrčel. Předpokládal jsem, že to mělo být „Počkej tady". Usmál jsem se, dotkl se rukou čela a srdce a třikrát nebo čtyřikrát vzdal chválu Alláhovi.
Za minutku se Blonďák vrátil s nějakým stařík em, Arabem, který v domácnosti pracoval. Ti dva spolu krátce hovořili. Starý feláh se ke mně obrátil a usmál se. „Mír s tebou!" pravil.

„I s tebou," odpověděl jsem. „O, sousede, je tento muž ten ctěný a vynikající Lutz Seipolt paša?"
Starý muž se krátce zasmál. „Mýlíš se, synu můj. To je jen dveřník, stejný sluha, jako jsem já sám." Dost jsem o té rovnocennosti pochyboval. Ten světlovlasý muž zjevně patřil k Seipoltově skupině přivezené z Německa.
„Na mou věru, jsem já hlupák!" zvolal jsem. „Chtěl jsem se Jeho Excelence na něco důležitého zeptat." Arabské formy oslovení často užívají takových složitých a vznešených výrazů. Seipolt byl nějaký obchodník. Často jsem slyšel, že mu říkali paša (to je zastaralý výraz používaný ve městě, když se chcete zalichotit) a Vaše Excelence (jako by byl nějaký velvyslanec). Starý seschlý Arab dobře věděl, o co mi jde. Obrátil se k Němci a přeložil mu náš rozhovor.
Němec se tvářil ještě méně nadšeně. Odpověděl jedinou úsečnou větou. Arab se otočil ke mně. „Reinhardt chce vědět, na co se potřebuješ zeptat."
Usmál jsem se do Reinhardtových tvrdých očí. „Hledám svou sestru Nikki."
Arab pokrčil rameny a předal informaci. Viděl jsem, jak Reinhardt zamžikal a začal gestikulovat, pak se zarazil. Cosi řekl starému feláhovi. „Nikdo takového jména tady není," tlumočil mi Arab. „V domácnosti nejsou žádné ženy."
„Vím jistě, že má sestra je tady," tvrdil jsem. „Je to otázka rodinné cti." Znělo to výhružně. Arab vytřeštil oči.
Reinhardt zaváhal. Nemohl se rozhodnout, jestli mě má rovnou vyhodit, nebo vykopnout problém nahoru. Odhadl jsem ho na zbabělce. Odhadl jsem ho správně. Nechtěl být zodpovědný za rozhodnutí, takže mi pokynul někam dovnitř, do chladivého, bohatě vybaveného domu. Byl jsem rád, že jsem se dostal z toho vedra venku. Starý Arab zmizel za svými povinnostmi. Reinhardt se nenamáhal se mnou komunikovat, prostě kráčel někam dál do domu a já jsem šel za ním.
Přišli jsme k dalším těžkým dveřím, tentokrát z krásného tvrdého dřeva s jemným žilkováním. Reinhardt zaťukal, ozval se drsný hlas a Reinhardt odpověděl. Následovala krátká pauza, pak ten drsný hlas vydal rozkaz. Reinhardt zmáčkl kliku, pootevřel dveře a odešel. Nasadil jsem zase svůj obličej hloupého Araba a vešel. Mnul jsem si poníženě ruce a několikrát jsem se uklonil, abych zapůsobil. „To vy jste Excelence?" zeptal jsem se arabsky.
Hleděl jsem na zavalitého, plešatého muže hrubých rysů, kolem šedesátky, s moďákem a dvěma či třemi doďáky zapojenými na potem orosené lebce. Seděl za stolem plným papírů, v jedné ruce držel telefon a v druhé ocelovou jehlovou pistoli.
Usmál se na mne. „Prokažte mi tu čest a přistupte blíž," řekl dokonalou arabštinou. Pravděpodobně za něj mluvil jazykový doďák.
Znovu jsem se uklonil. Snažil jsem se myslet, ale mozek jsem měl jako čistý pergamen. Jehlové pistole mi tohle někdy dělávají. „Ó, Vaše Excelence," blekotal jsem, „prosím za odpuštění, že ruším."
„Jdi se vycpat s tím excelencováním. Řekni, proč jsi tady. Víš dobře, kdo jsem. Víš, že nemám čas na zbytečnosti."
Vytáhl jsem dopis od Nikki z tašky a podal mu ho. Čekal jsem, že všechno rychle pochopí.
Přečetl ho a položil sluchátko - pistoli držel dál. „Takže ty jsi Maríd?" zeptal se. Už se neusmíval.
„Mám tu čest."
„Nehraj na mne chytrého," zavrčel Seipolt. „Sedni si tamhle." Mávl pistolí směrem k židli. „Už jsem o tobě leccos slyšel."
„Od Nikki?"
Zakroutil hlavou. „Ve městě. Znáš Araby, rádi mluví."
Usmál jsem se. „Nevěděl jsem, že jsem tak slavný."
„Není proč se vzrušovat, hochu. Takže, proč myslíš, že ta Nikki, ať je to kdokoliv, je tady? Kvůli tomu dopisu?"
„Váš dům mi připadal jako dobré místo, kde začít pátrat. Jestli tady není, proč tak zdůrazňuje ve svých plánech vaše jméno?"
Seipolt vypadal opravdu zmatený. „Nemám nejmenší tušení, věřte mi. Nikdy jsem o vaší Nikki neslyšel a v nejmenším mě nezajímá. Jak vám moji zaměstnanci dosvědčí, ženy mě už dlouhá léta nezajímají."
„Nikki není ledajaká žena. Je to simulovaná žena vystavěná na chlapeckém základu. Třeba vás v posledních letech zajímalo tohle."
Seipoltův výraz prozrazoval netrpělivost. „Budu mluvit otevřeně, Audrane. Nemám už nástroj, abych mohl mít sexuální zájem o kohokoliv a o cokoliv. A nemám už ani zájem tuto situaci měnit. Zjistil jsem, že mě mnohem víc zajímá obchod. Versteh'?"
Přikývl jsem. „Asi bych nemohl doufat, že mi dovolíte prohledat váš krásný dům? Nebudu vás při práci rušit, vůbec si mě nevšímejte, budu tichý jako tarbík."
„Ne," řekl, „Arabové kradou." Jeho úsměv se pomalu rozšiřoval do ďábelského šklebu.
Nedám se snadno vyvést z míry, takže se mě to nedotklo. „Můžu dostat zpět svůj dopis?" Seipolt pokrčil rameny. Šel jsem ke stolu, sebral dopis a nacpal ho zpátky do tašky. „Export-import?" zeptal jsem se.
Seipolta to překvapilo. „Ano." Pohlédl na hromádku nákladních listů.
„Něco speciálního, nebo obvyklé zboží?"
„Co je vám k čertu po tom, s čím—" Počkal jsem, až se dostane do poloviny své rozzuřené odpovědi, pak jsem ho prudce praštil levačkou do pravého předloktí a odsunul ústí jehlové pistole. Pravou rukou jsem ho uhodil do tlustého bledého obličeje. Pak jsem mu sevřel levé zápěstí. Chvíli jsme tiše zápasili. On seděl, já jsem stál nad ním, měl jsem výhodu pohyblivosti a navíc překvapení. Vykroutil jsem mu ruku, až kůstky v zápěstí praskaly. Zasténal a pustil pistoli na stůl. Pravou rukou jsem ji smetl, až přelétla přes celý pokoj. Nepokusil se ji získat zpět. „Mám další zbraně," řekl tiše. „Mám poplašné zařízení, můžu zavolat Reinhardta a ostatní."
„O tom nepochybuju," ujistil jsem ho a stále jsem mu svíral zápěstí. Mé sadistické já se začínalo dobře bavit. „Povězte mi o Nikki."
„Nikdy tady nebyla, vůbec nic o ní nevím," řekl Seipolt. Začínalo mu být zle. „Klidně na mě namiřte pistoli, klidně se tady se mnou porvěte, klidně se poperte s mými lidmi, klidně si prohledejte celý dům. Ksakru, já vůbec nevím, kdo ta

vaše Nikki je! Jestli mi nevěříte teď, neexistuje na světě nic, čím bych vás dokázal přesvědčit. Tak se předveďte, jak chytrý k čertu jste."
„Nejmíň čtyři lidé dostali stejný dopis," uvažoval jsem nahlas. „Dva z nich jsou touhle dobou už mrtví. Možná by se policii podařilo nějaký klíč tady najít, i kdybych to já nezvládl."
„Pusťte mi zápěstí." Jeho hlas byl ledový a rozkazovačný. Pustil jsem ho. Stejně už nemělo smysl ho držet. „Tak zavolejte policii. Nechtěje, ať to tady prohledají. Ať vás přesvědčí oni. A až odejdou, zařídím, abyste litoval, že jste kdy vstoupil na můj majetek. Jestli okamžité nevypadneš z mé kanceláře, ty necivilizovaný idiote, nemusíš dostat další šanci. Versteh'?"
„Necivilizovaný idiot" byla v Budajínu populární nadávka a špatně se překládala. Pochyboval jsem, že je ve slovníku Seipoltova doďáku. Pobavilo mne, že si to sousloví zapamatoval.
Hodil jsem pohledem po Seipoltově jehlové pistoli, ležící na koberci asi tři metry od mne. Byl bych si ji chtěl vzít s sebou, ale to bylo proti bontonu. Rozhodně mu ji však nebudu podávat, ať si zavolá Reinhardta. „Děkuju za všechno," rozloučil jsem se s přátelským výrazem ve tváři. Pak jsem zase začal hrát poníženého hloupého Araba. „Jsem vám převelice zavázán, ó, Excelence. Kéž je váš den šťastný, kéž se zítra probudíte zdráv!" Seipolt na mě nenávistně hleděl. Pomalu jsem couval z místnosti - ne z opatrnosti, ale abych zdůraznil arabskou uctivost. Posmíval jsem se mu. Prošel jsem dveřmi pracovny a tiše je zavřel. Znovu jsem hleděl do Reinhardtova obličeje. Široce jsem se usmál a uklonil jsem se. Vyprovodil mě ke dveřím. Cestou jsem obdivoval police naplněné nejrůznějšími vzácnými uměleckými předměty: předkolumbovské období, sklo firmy Tiffany, ruské ikony, prastaré egyptské a řecké zlomky soch. V té směsici stylů a dob byl prsten, nenápadný a nezajímavý, obyčejný stříbrný kroužek s lapisem lazuli. Ten kroužek jsem znal, třpytíval se Nikki na prstě, když si kolem něho natáčela pramínky vlasů. Pořád si s nimi hrála. Reinhardt mne pozorně sledoval. Chtěl jsem ten prsten štípnout, ale nešlo to.
Ve dveřích jsem se otočil a začal jsem Reinhardtovi odříkávat jednu z arabských zdvořilostních frází vyjadřujících vděčnost, ale tentokrát mi sklaplo. Ten blonďatý árijský bastard mi zabouchl dveře před nosem, div mi ho nezlomil. Vracel jsem se po oblázkové cestě k taxíku a hluboce přemýšlel. Nasedl jsem a přikázal Billovi: „Domů."
„Ach jo," zabručel Bill. „Zahrávej si s bolestí, hřej si na bolest. Jemu se to snadno řekne, hajzlovi. A proti mně stojí ta nejlepší obranná lajna, co jsem kdy viděl, a čeká, až mě bude moct štípnout do prdýlky, čeká, že mi ukroutí hlavu a podá mi ji, chápeš? 'Oběť.' Doufal jsem, že je napadne nějaká zábavička a dají mi pokoj, ale kdepak, dnes ne. Jejich zadák byl ifrít, jen vypadal jako lidská bytost. Hned jsem si ho všiml, to jo. Když nahrál, byl balon vždycky žhavý jak uhlí. Už tehdy mi mělo dojít, že jde o čert ovinu. Ohniví démoni. Drobet hořící siry a čmoudu, a sudí houby vidí, že ti strhávají z ksichtu masku. Ifríti švindlujou. Ifríti chtějí, abys věděl, jak ti bude, až budeš mrtvý, až si s tebou budou moct dělat, co se jim zlíbí. Rádi si s tvým mozkem takhle zahrávají. Ifríti. Celé odpoledne vykřikovali, že je to nedovolené bránění. Horko jako v pekle."
„Pojeďme domů, Bille," řekl jsem hlasitěji.
Obrátil se ke mně. „Tobě se to snadno řekne," zabručel. Pak nastartoval svůj starý taxík a vycouval ze Seipoltova vjezdu. Během cesty do Budajínu jsem se spojil s nadporučíkem Okkingem. Pověděl jsem mu o Seipoltovi a vzkazu od Nikki. Nezdálo se, že by ho to zajímalo. „Seipolt je nula," tvrdil. „Bohatá nula ze sjednoceného Nového Německa."
„Nikki byla vyděšená, Okkingu," řekl jsem mu.
„Asi tobě i těm ostatním v dopisech lhala. Z nějakého důvodu lhala i o tom, kam jde. Pak se něco zvrtlo jinak, než plánovala, a ona se snažila spojit se s tebou. Ten, s kým byla, jí to nedovolil." Téměř jsem slyšel, jak pokrčil rameny. „To, co udělala, byla pitomost, Maríde. Asi za to zaplatila, ale Seipolt v tom nejede."
„Seipolt je možná nula, ale zatraceně dobře lže, když mu teče do bot," poznamenal jsem hořce. „Přišel jsi na něco o vraždě Dévi? Nějaká spojitost se zabitím Tamiko?"
„Nejspíš to spolu vůbec nesouvisí, brácho, i když si to ty i tví zlotřilí přátelé moc přejete. Černé vdovy prostě patří k těm lidem, kteří bývají zavražděni. Říkají si o to, tak to dostanou. Prostě náhoda, že to obě potkalo takhle zároveň."
„Co jsi zjistil u Dévi?"
Okamžik ticha. „K čertu s tebou, Audrane, to mám teď nového parťáka? Kdo si ksakru myslíš, že jsi? Jak si dovoluješ mě vyslýchat? Jako bys nevěděl, že se s tebou o policejních věcech bavit nesmím, i kdybych chtěl, což ani v nejmenším nechci. Vypadni, Maríde. Nosíš smůlu." Přerušil spojení.
Dal jsem telefon do tašky a zavřel oči. Jízda zpět do Budajínu byla dlouhá, uprášená a horká. Mohla být tichá, nebýt Billova nekonečného monologu. A mohla být pohodlná, nebýt Billova umírajícího taxíku. Přemýšlel jsem o Seipoltovi a Reinhardtovi, o Nikki a Černých vdovách, o vrahovi Dévi, ať jím byl kdokoliv, o šíleném mučiteli Tamiko, ať jím byl kdokoliv. Nic z toho nedávalo smysl, vůbec nic.
Okking mi právě řekl totéž. Nedává to smysl, protože v tom není smysl. Nemůžete najít smysl v nesmyslné vraždě. Teprve teď jsem si začal uvědomovat všechny ty nahodilé zločiny, uprostřed nichž jsem léta žil, byl jejich součástí, ignoroval je, věřil, že jsem vůči nim imunní. Mozek se snažil posbírat veškeré nesouvislé události posledních dnů a uspořádat je do obrazců, jako uspořádáváme hvězdy na nebi do obrazů bojovníků a bájných zvířat. Nesmyslné, bezúčelné - a přece lidský mozek hledá vysvětleni. Vyžaduje pořádek, systém, a jen něco jako RPM nebo sonnein může ten křik ztišit, nebo aspoň zaměstnat mozek něčím jiným.
Připadalo mi to jako výborný nápad. Vyndal jsem krabičku a spolkl čtyři sluníčka. Billovi jsem nenabídl. Už měl dost a navíc měl svůj soukromý program.
Nechal jsem se vysadit u východní brány do Budajínu. Jízdné bylo třicet kiamů. Dal jsem mu čtyřicet. Dlouho na peníze hleděl, až jsem je nakonec vzal a nacpal mu je do kapsy u košile. Podíval se na mne, jako by mě v životě neviděl: „Tobě se to snadno řekne," zamručel.
Potřeboval jsem se poptat na několik věcí, takže jsem se hned vydal do obchodu s moďáky na Čtvrté ulici. Patřil

bláznivé staré ženě, která si jako jedna z prvních nechala operovat mozkovnu. Mám pocit, že chirurgové se asi někde netrefili úplně přesně, protože od Lajly se každý snažil vždycky co nejrychleji vypadnout. Nedokázala se s vámi bavit bez bědování. Vždycky naklonila hlavu a hleděla na vás, jako by byla nějaký zahradní hlíst a vy jste se na ni chystali šlápnout. Někdy jste měli chuť to udělat, ale byla příliš rychlá. Měla dlouhé řídké šedivé vlasy, huňaté šedivé obočí, žluté oči, bezkrevné rty, bezzubé dásně, černou kůži, šupinatou a strupatou, a zkroucené drápovité prsty, jaké patří k čarodějnicím. Celý den měla zapojený nějaký modul, ale její vlastni osobnost - vůbec ne příjemná - prosakovala navenek, jako by moďák nevybuzoval ty správné buňky, nebo jich nevybuzoval dost nebo je nevybuzoval dost intenzivně. Takže jste viděli Janis Joplinovou se záblesky Lajly nebo markýzu Josephinu Rose Kennedyovou s Lajliným nosovým kvílením, ale byl to její obchod a její zboží, a pokud jste ji nesnášeli, mohli jste jít jinam.
Chodil jsem k Lajle, protože i když jsem neměl napojeni, 'půjčovala' mi kterýkoliv z moďáků i doďáků, co měla na skladě, tím, že si je sama zapínala. Když jsem potřeboval něco vyzkoumat, zašel jsem k Lajle a jen doufal, že nějak nepřekroutí to, co jsem potřeboval zjistit.
Tohle odpoledne byla sama sebou, měla napíchnutý jen účetnický a inventarizační dodatek. Už zase tady byla tahle roční doba - čas strašně letí, když berete drogy.
„Lajlo," oslovil jsem ji. Tak hrozně se podobala čarodějnici ze Sněhurky , že vás vůbec nenapadalo, o čem se s ní bavit. Lajla byla prostě ten typ, se kterým se společensky nekonverzovalo, ať už od ní člověk potřeboval cokoliv.
Zvedla hlavu, rty pořád odříkávaly čísla zásob, množství, přirážky, slevy. Kývla.
„Co víš o Jamesi Bondovi?" zeptal jsem se.
Sundala si mikrorekordér a vypnula ho. Několik sekund na mě hleděla, oči se jí nejdřív úplně zakulatily, pak zúžily do štěrbinek. „Maríd," řekla. Podařilo se jí mé jméno zakvílet.
„Co víš o Jamesi Bondovi?"
„Videa, knihy, silácké fantazie dvacátého století. Špionážní dějovky a tak podobně. Neodolatelný pro ženské. Chceš být neodolatelný?" Dvojsmyslně na mne zakvílela.
„To si zvládnu sám, dík. Chci jen vědět, jestli od tebe nedávno někdo nekoupil moďák Jamese Bonda."
„Ne, určitě ne. Léta už jsem ani žádný neměla na skladě. James Bond už nefrčí, Maríde. Lidi chtějí novinky. Plášť a dýka jsou už příliš archaické." Když přestala mluvit, znovu se jí na rtech objevila čísla, protože její doďáky dál v mozku odříkávaly inventuru.
Věděl jsem o Jamesi Bondovi, protože jsem četl ty knihy -skutečné, opravdové knihy z papíru. Tedy, některé z nich, čtyři nebo pět. Bond byl evropsko-americký mýtus, jako třeba Tarzan nebo Johny Carson. Škoda, že Lajla nemá Bondův moďák, třeba by mi to pomohlo pochopit, na co myslel vrah Dévi. Zakroutil jsem hlavou: zase mě něco šimralo v mozku...
Obrátil jsem se a vyšel z Lajlina obchodu. Pohlédl jsem na holografickou reklamu běžící na chodníku před výkladem. Byla to Honey Pílar. Vypadala aspoň dva a půl metru vysoká a byla absolutně nahá. Když jste Honey Pílar, prostě musíte být nahá. Dotýkala se chlípnýma rukama svého superluminálního sexy těla. Odhodila světlé vlasy ze zelených očí a hleděla na mne. Přejela si růžovou špičkou jazyka po nepřirozeně plných, vyzývavých rtech. Stál jsem a očarovaně sledoval to holoporno. Kvůli tomu tam bylo a fungovalo to perfektně. Někde na okraji vědomí jsem cítil, že i několik dalších mužů a žen se zastavilo a zírá. Pak Honey promluvila. Její hlas, elektronicky upravený, aby vybudil vlny touhy v mém už beztak chtíčem ovládaném těle, mi připomněl pubertální tužby, na které jsem už léta nepomyslel. V ústech jsem měl sucho, srdce mi bušilo.
Hologram prodával nový moďák Honey Pílar, ten, o kterém už mluvila Chiri. Kdybych ho koupil Jasmíně...
„Můj moďák je za velkou louží," šeptala Honey svým tlumeným, něžným hlasem, zatímco jí ruce zvolna klouzaly po mohutných horních svazích nádherných ňader...
„Můj moďák tam za mořem dli." Prsty kroužila kolem bradavek, až ztuhly, pak přejela dlaní po stranách okouzlujících prsů a pokračovala po spodních oblinách...
„Kdo si to s mým moďákem rozdat zatouží," svěřovala se a ostrými nehty se lehce dotýkala plochého břicha, stále bloudila, stále hledala...
„Jaké to je rozdat si to se mnou, hned ví!" Oči měla přivřené rozkoší. Hlas se změnil na zastřené sténání prosící o pokračování té blaženosti. Když její ruce konečně vklouzly mezi opálená stehna, bylo to, jako by prosila mne.
Pak se hologram rozplynul a jiný ženský hlas nám sdělil informace o výrobci a ceně. „Vy jste ještě nevyzkoušeli modulární manželské pomůcky? Pořád ještě používáte holoporno? Nechejte si poradit - když používáte gumu, je to, jako byste líbali vlastní sestru, jestliže si pomáháte holopornem, je to, jako byste líbali fotografii vlastní sestry! Proč hledět na holo Honey Pílar, když s tímto novým moďákem může pod vámi sténat blahem, kdykoliv se vám zachce. Neváhejte! Darujte své přítelkyni nebo svému příteli nový modul Honey Pílar ještě dnes! Modulární manželské pomůcky - každý čtvrtek novinky!"
Hlas se vytratil a já jsem zase začal normálně uvažovat. Ostatní diváci, podobně osvobozeni od kouzel, pokračovali za svými cíli trochu nejistým krokem. Vydal jsem se směrem k Hlavní a přemýšlel nejdřív nad Honey Pílar, pak nad jejím moďákem, který dám Jasmíne jako dárek k výročí (co nejdřív, k jakémukoliv výročí, to je ksakru jedno) a konečně nad tím, co se mi pořád klubalo kdesi vzadu v podvědomí. Poprvé se to objevilo, když jsem mluvil s Okkingem o střelbě v nočním klubu u Chiri, a dnes zase.
Ten, kdo by si chtěl jen tak trochu zahrát na vraždu, by nebyl použil modul Jamese Bonda. Ne, Bondův moďák byl příliš specializovaný a příliš sterilní. James neměl potěšení z vraždění. Pokud chtěl nějaký cvok použít osobnostní modul, aby vraždil s větším uspokojením, mohl si vybrat nejmíň půl tuctu darebáků. Existovaly i undergroundové moďáky, které jste v počestném obchodě nedostali. S balíkem kiamů jste měli šanci i na Jacka Rozparovače. Existovaly moďáky literárních hrdinů nebo skutečných lidí, nahrané přímo z jejich mozku nebo rekonstruované šikovnými

programátory. Bylo mi zle, když jsem pomyslel na ty perverzní lidi, kteří sháněli nepovolené moduly, a na celý ten černý trh, který je zásoboval moduly Charlese Mansona, Nosferata nebo Heinricha Himmlera.
Byl jsem si jistý, že ten, kdo použil modul Bonda, to udělal z jiného důvodu. Předem věděl, že mu to potěšení nepřinese. Ten falešný James Bond to nedělal kvůli potěšeni. Jeho cílem nebylo vzrušení, ale poprava.
Smrt Déví - a pochopitelně smrt Rusa - to nebyla práce šíleného vraha v bahně společnosti. Obě vraždy byly ve skutečnosti úkladné vraždy. Politické vraždy.
Okkingovi to nemělo smysl říkat, pokud nebudu mít důkaz. Ani já sám jsem ještě pořádně nechápal, co to vlastně znamená. Jaká může být spojitost mezi Bogatyrevem, malým funkcionářem zastupujícím slabé a chudé východoevropské království, a Déví, jednou z Černých vdov? Jejich světy se přece vůbec nestýkaly.
Potřeboval jsem víc informací, ale nevěděl jsem, kde je mám získat. Uvědomil jsem si, že kamsi rozhodně kráčím. Kam to jdu? ptal jsem se sám sebe. Byt Déví, samozřejmě. Okkingovi muži to tam jistě ještě pročesávají, aby našli nějakou stopu. Všude kolem budou zábrany a šňůry s cedulkami Místo zločinu. Budou tam—
Nic. Žádné zábrany, žádné šňůry, žádná policie. V okně svítilo světlo. Šel jsem k zeleným lítačkám, které měla Déví ve vchodě. Byly doširoka otevřené, takže celý její pokoj byl vidět už z chodníku. Postarší Arab v podřepu natíral stěnu. Pozdravili jsme se a jeho zajímalo, jestli si chci ten byt pronajmout. Bude hotový tak za dva dny. Po Déví ani památka.
To tedy bylo veškeré úsilí, které Okking vynaložil na hledání jejího vraha. Na Déví, stejně jako na Tami, bylo zbytečné mrhat časem úřadů. Nebyly to spořádané občanky, neměly nárok na právo a spravedlnost. Rozhlédl jsem se po sídlišti. Všechny budovy na té straně, kde bydlela Déví, byly stejné: nízké, bíle natřené, s rovnými střechami a zelenými lítačkami a okenicemi. Žádné místo, kde by se 'James Bond' mohl skrýt, kdyby si chtěl na Déví počkat. Mohl se jedině schovat někde v jejím bytě a čekat, až přijde z práce, nebo mohl čekat někde poblíž. Přešel jsem starou dlážděnou ulici. Na protější straně měly některé domy nízké schůdky s železným zábradlím. Posadil jsem se na nejvyšší schod přímo naproti a rozhlížel jsem se. Na zemi pode mnou, na pravé straně schodů, leželo několik nedopalků. Někdo tady seděl a kouřil. Možná to byl ten, kdo bydlí v tomhle domě, možná ne. Dřepl jsem a prohlížel si špačky. Kolem filtrů měly tři zlaté proužky.
V knihách James Bond vždycky kouřil cigarety, které si nechával speciálně dělat ze zvláštní směsi tabáků. Ta směs byla označována třemi zlatými proužky. Vrah vzal svou práci opravdu vážně: použil pistoli o malém kalibru, pravděpodobně walter PPK, jakou měl Bond. Bond míval cigarety v tabatěrce z dělového bronzu - vešlo se mu jich tam padesát. Uvažoval jsem, jestli ten vrah měl také takovou.
Dal jsem Špačky do tašky. Okking chtěl důkaz. Neznamenalo to, že Okking bude souhlasit. Podíval jsem se na oblohu. Už se stmívalo a měsíc dnes svítit nebude. Tenký srpek nového měsíce se objeví zítra a přinese začátek svatého měsíce ramadánu.
Už tak šílený Budajín bude po zítřejším západu slunce ještě hysteričtější. Ale během dne tady bude mrtvé ticho. Mrtvé ticho. Tiše jsem se smál, když jsem zamířil k baru Frenchy Benoita. Už jsem viděl dost smrti, ale představa míru a ticha vypadala velice lákavě.
Jaký jsem byl blázen.

7

Bismilláhi ar-Rahmání ar-Rahím. Ve jménu Boha Milosrdného a Slitovného.

V měsíci Ramadánu, v němž seslán byl Korán, aby dobrým vedením byl lidem, vysvětlením tohoto vedení a rozlišením, jednokaždý z vás se octne v tomto měsíci, postiž se v něm. Kdož by byl nemocen neb na cestě, postiž se stejný počet dní později. Bůh chce, aby vám to bylo snadným, nikoliv obtížným, a chce, abyste jen dovršili předepsaný počet dní a chválili Boha za vedení jeho a byli mu vděčnými.

To byl stý osmdesátý první verš súratu 'l-bakára, súry krávy, druhé súry Koránu. Posel Boži, nechť požehnání Alláhovo na něm spočívá a mír, dal příkazy pro dodržování svatého měsíce ramadánu, devátého lunárního měsíce muslimského kalendáře.Toto dodržování je považováno za jeden z pěti pilířů islámu. V tomto měsíci mají muslimové zakázáno jíst, pít a kouřit od svítání do slunce západu. Policie a duchovní dohlížejí na to, že i takoví jako já, kteří své náboženské povinnosti mírně řečeno zanedbávají, půst dodržují. Noční kluby a hospody jsou přes den zavřeny, stejně tak kavárny a restaurace. Je zakázáno pít třeba jen doušek vody před setměním. Až padne noc, až je správné podávat jídlo, muslimové z města si začnou užívat. I ti, kteří se během roku Budajínu vyhýbají, přicházejí pobavit se v kavárnách.
Na celý měsíc by se v muslimském světě mohl změnit den v noc a noc v den, kdyby nebylo pětkrát se opakujícího denního volání k modlitbám. Volání je třeba uposlechnout, takže správný muslim vstává s úsvitem a modlí se, ale svůj půst neporuší. Jeho zaměstnavatel mu obvykle dovolí, aby si šel odpoledne domů na několik hodin zdřímnout, dohonit spánek, jenž mu chybí po celo-nočním ponocování nad jídlem a radovánkami, kterým se nesmí věnovat během dne. Islám je v mnoha směrech krásná a elegantní víra, ale jako každé náboženství staví mnohem výše dodržování rituálu než vaše potřeby. Ramadán dovede pořádně zkomplikovat život hříšníkům a darebákům z Budajínu.
Ale na druhé straně spoustu věcí zjednodušuje. Já jsem jednoduše posunul svůj denní rozvrh o několik hodin zpět a vůbec mi to nevadilo. Noční kluby udělaly stejné úpravy. Asi by to bylo horší, kdybych musel dělat něco během dne. Třeba každou chvíli padat na zem tváří k Mekce a modlit se.
Tu první středu ramadánu, když už jsem přivykl novému dennímu rytmu, jsem seděl v kavárně Útěcha, malé kavárničce na Dvanácté ulici. Byla skoro půlnoc a já jsem hrál karty s dalšími třemi mladíky, popíjel hrníčky silné kávy bez cukru a

jedl kousky baklavy. Jasmína mi tohle hrozně záviděla. Ona teď natřásala svůj hezký zadeček u Frenchyho a pokoušela se uhranout zákazníky, aby jí koupili šampaňské. Já jsem si tu pojídal zákusky a hrál karty. Co je špatného na tom, když si užívám, i když Jasmína musí deset hodin tvrdě makat? Připadalo mi to normální.
Ti tři u mého stolu byli zajímavá sbírka. Mahmúd byl sexuální změněnec, byl menší než já, ale širší v ramenou a v bocích. Před pěti nebo šesti lety byl dívka, nějaký čas pracoval u Jo-Mamy a teď žil se skutečným děvčetem, které dělalo prostitutku ve stejném baru. Zajímavá náhoda.
Jacques byl marocký křesťan, důsledně heterosexuální, a cítil se a choval nadřazeně, protože byl tříčtvrteční Evropan, a tudíž mě přetrumfl o celého prarodiče. Nikdo ho ale příliš neposlouchal, a kdykoliv se někde konala oslava nebo večírek, Jacques se o tom vždycky dověděl jaksi pozdě. Brali jsme ho ale do karet, protože někdo prohrát musí, tak proč ne nafoukaný křesťan.
Sajíd Polo-hadždž byl vysoký a dobře stavěný, bohatý a důsledně homosexuální. V životě by se neukázal s ženou, skutečnou, renovovanou nebo změněnou. Polo-hadždž se mu říkalo proto, že byl tak pitomý, že se nikdy nedostal s ničím dál než do poloviny - pak jeho pozornost upoutalo něco jiného. Hadždž je titul, který člověk dostane, když dokončí pouť do Mekky, což je další pilíř islámu. Sajíd se na pouť před několika lety skutečně vydal, urazil asi pět set mil a pak se otočil a šel zpátky, protože měl fantastický nápad, jak vydělat peníze. Než přišel domů, pochopitelně ho zapomněl. Sajíd byl trochu starší než já a měl pečlivě přistřiženou bradku, na kterou byl velice pyšný. Nevím proč. Nikdy jsem bradku nepovažoval za něco výjimečného. Asi proto, že jsem nezačal život jako Mahmúd. Jako ženská, rozumíte. Všichni moji společníci měli v mozcích dráty. Sajíd měl zapojený moďák a dva doďáky. Jeho moďák byl jen obecný osobnostní modul, nikdo konkrétní, jen typ - silný, mlčenlivý, drsný obchodník. Žádný z doďáků mu určitě nepomáhal hrát karty. Mahmúd a já jsme se na něm a Jacquesovi docela slušně pakovali.
Tihle tři podivíni byli moji nejlepší kamarádi. Společně jsme promarnili spoustu odpolední (nebo pozdních večerů v ramadánu). V Budajínu jsem měl dva hlavní zdroje informací: tyhle tři a pak děvčata v klubech. Informace od jednoho člověka byla často úplně v rozporu s tím, co jsem slyšel od jiného, takže jsem si už dávno zvykl poslechnout si co nejvíc verzí a pak z nich udělat jakýsi průměr. Věděl jsem, že někde tam je pravda, nejtěžší bylo dostat ji ven.
Vyhrál jsem většinu peněz na stole a Mahmúd zbytek. Jacques se zrovna chystal složit karty a skončit hru. Já jsem měl chuť na něco k jídlu a Polo-hadždž se přidal ke mně. Všichni čtyři jsme odcházeli z Útěchy a šli se někam najíst, když proti nám vyběhl Fu'ád. To je ten vychrtlý velbloudí syn s pavoučíma nohama, kterému se říkalo (mimo jiné) Fu'ád al-manhús nebo Fu'ád Hloupý. Hned jsem věděl, že se delší čas k jídlu nedostanu. Výraz v jeho tváři mi sděloval, že právě začíná menší dobrodružství.
„Pochválen budiž Alláh, že jsem vás tu všecky našel," oddechl si a oči mu běhaly z jednoho na druhého.
„Odejdi s Alláhem, milý bratře," řekl Jacques sarkasticky. „Mám dojem, že jsem ho zahlédl, jak míří tamhle k severní bráně."
Fu'ád ho ignoroval. „Potřebuju pomoc," vyhrkl. Vypadal ještě vyplašeněji než obvykle. Dost často bývá v maléru, ale tentokrát vypadal velice nešťastný.
„Co se děje, Fu'áde?" zeptal jsem se.
Podíval se na mne vděčně, jako dítě. „Nějaká černá mrcha mi štípla třicet kiamů." odplivl si.
Ohlédl jsem se na Polo-hadždže, ale ten jen zvedl oči k nebi, aby mu dodalo sílu. Podíval jsem se na Mahmúda - usmíval se. Jacques vypadal naštvaně.
„Ty děvky tě vobíraj dost často, že, Fu'áde?" ptal se Mahmúd.
„To se ti zdá," bránil se.
„Co se stalo tentokrát?" chtěl vědět Jacques. „Kde? Známe ji?"
„Nová holka."
„Vždycky je to nová holka," poznamenal jsem.
„Dělá u Červený lucerny," informoval Hloupý.
„Měl jsem dojem, že tam máš zakázáno chodit," divil se Mahmúd.
„Měl jsem," snažil se vysvětlit Fu'ád, „a pořád ještě tam nesmím utrácet peníze, Fátima mi to nedovolí, ale dělám u ni jako vrátný, jsem tam pořád. Už nebydlím u Hassanovýho obchodu, on chtěl, abych spal ve skladišti, ale Fátima mě nechává spát pod barem."
„Nenaleje ti, ale vynášet svinstvo, to tě nechá," rozčiloval se Jacques.
„Jo, to jo. A zametat a čistit zrcadla."
Mahmúd moudře pokyvoval hlavou. „Vždycky říkám, že Fátima má dobré srdce. Všichni víte, že to říkám."
„Tak co se stalo?" chtěl jsem vědět. Nesnáším, když Fu'ád chodí pokaždé půl hodiny kolem horké kaše.
„No, byl jsem u Červený lucerny," vysvětloval, „a Fátima mi zrovna přikázala, abych přinesl pár lahví Johny Walkera, a tak jsem šel a řekl Násirovi a on mi dal ty flašky a já je přines Fátimě a ona je dala pod barpult. Potom jsem se jí zeptal, jako: 'Co mám dělat teď?' a ona že: 'Proč nejdeš pít utrejch?' a já na to: 'Půjdu si na chvilku sednout,' a ona že: 'Tak jo,' tak jsem si sedl u baru a chvilku se koukal a ta holka přišla a sedla si vedle—"
„Černá holka," řekl Sajíd Polo-hadždž.
„Jo, no jo—"
Polo-hadždž na mě mrkl a pravil: „Na tyhle věci jsem obzvlášť citlivej." Zasmál jsem se.
Fu'ád pokračoval. „No jo, tak tahle černoška, no, byla opravdu kočka, nikdy předtím jsem ji neviděl, říkala, že zrovna dnes večer začala u Fátimy pracovat, a já na to, že to je pěkně neurvalej bar a že si musí dávat bacha kvůli všelijakejm, co tam chodí, a ona hned, jak je vděčná, že jsem jí poradil a jak jsou lidi ve městě chladni a nestaraj se než o sebe a jak je fajn potkat opravdu milýho chlápka, jako jsem já. Dala mi pusu na tvář a dovolila mi, abych ji vzal kolem pasu, a pak začala—"

„Začala tě osahávat—" řekl Jacques.
Fu'ád rozzuřeně zrudl. „Chtěla vědět, jestli si může dát skleničku, a já jsem řekl, že mám peníze akorát na dva týdny živobytí, a ona, kolik to vlastně je, a já jí řek, že to přesně nevím. Řekla, že se vsadí, že mám dost, abych jí moh zaplatit jednu skleničku, a já na to: 'Podívej, jestli mám víc než třicet, zaplatím ti, ale jestli mám miň, nemůžu.' No a ona řekla, že to zni rozumné, tak jsem vytáhl peníze a hádejte co? Měl sem akorát třicet, ale my jsme se nedomluvili, co bude, když budu mít akorát třicet, a ona řekla, že to je v pořádku, že jí nemusím kupovat pití. Myslel jsem si, že to od ní bylo opravdu hezký. A ona mě pořád pusinkovala a objímala a šahala na mě a já si říkal, že se jí opravdu moc líbím. No a pak, hádejte co."
„Sebrala ti prachy," usoudil Mahmúd. „Chtěla, abys je spočítal, protože potřebovala vědět, kde je máš."
„Nevěděl jsem, že to udělala, to až potom, až jsem si chtěl koupit něco k jídlu. Všecko bylo pryč, jako by mi šáhla do kapsy a vzala si to."
„Vždyť už tě okradli předtím," divil jsem se. „Věděls, že to udělá. Mám pocit, že se ti líbí, když tě někdo okrade. Myslím, že tě to rajcuje."
„To není pravda," trval na svém Fu'ád. „Opravdu jsem si myslel, že se jí líbím, a ona se líbila mně, a tak jsem si myslel, že bych ji mohl pozvat ven nebo tak něco, později, až bude mít po šichtě. Pak sem viděl, že sou prachy fuč, a věděl sem, že to udělala ona. Umím si dát dvě a dvě dohromady, nejsem žádnej blbec."
Všichni jsme beze slova přikývli.
„Řek jsem to Fátimě, ale ta nechtěla nic dělat, tak jsem šel zpátky za Joie - tak si nechává říkat, ale řekla mi, že to není její pravý méno - a ona se opravdu naštvala a řekla, že v životě nikdy nic neukradla. Já na to, že vím, že to udělala, a ona zuřila víc a víc a pak vytáhla z kabelky břitvu a Fátima jí řekla, ať to schová, že za to nestojím, ale Joie zuřila dál a vyjela tou břitvou po mně, a tak jsem útek a všude vás hledal."
Jacques unaveně zavřel oči a třel si je. „Chceš, abychom dostali tvých třicet kiamů zpátky. Proč bychom to ksakru měli dělat, Fu'áde? Jsi imbecil. Chceš, abychom šli za nějakou ječící bláznivou čubkou, která kolem sebe mává břitvou, protože ty si nedokážeš uhlídat prachy!
„Nehádej se s ním, Jacquesi," vložil se do toho Mahmúd, „to je, jako bys mluvil do dubu." V arabštině ta fráze zni: „Mluvíš na východ, on odpovídá na západě," což je velice příhodný popis toho, jak to vypadalo s Fu'ádem.
Polo-hadždž s moďákem, který z něho dělal Muže činu, si kroutil knír a trochu se na Fu'áda usmíval. „Pojď, podíváme se na tu Joie."
„Díky," vydechl hubený Fu'ád a lísal se k Sajídovi, „moc děkuju. Chápejte, nemám už ani vindru, ona má všecky peníze, co jsem si šetřil na příští—"
„Už drž hubu," řekl Jacques. Zvedli jsme se a šli za Sajídem a F Fu'ádem k Červené lucerně. Kroutil jsem hlavou. Neměl jsem chuť se do toho míchat, ale musel jsem jít s nimi. Hrozně nerad jím sám, takže jsem sám sebe přesvědčoval, že musím být trpělivý, pak půjdeme všichni společně do Café de la Feé Blanche a dáme si oběd. Všichni kromě Hloupého, pochopitelně. Zatím jsem aspoň polkl dva trifety, jen tak pro štěstí.
Červená lucerna je zkažené místo a všichni to vědí. Když tam jdete a dáte se okrást nebo zvalchovat, těžko najdete někoho, kdy by vás politoval. Fátimu i Násira zajímá jedině, kolik vydělají na jedné láhvi kořalky a kolik sklenek šampaňského děvčata vyloudí na zákaznících. Nemají nejmenší zájem starat se o to, co dívky dělají. Je to volné podnikání v té nejčistší, ničím neomezené podobě.
Vůbec se mi nechtělo vstoupit do Červené lucerny, protože nesnáším ani Fátimu, ani Násira. Proto jsem byl poslední z naší skupinky, kdo si sedl. Našli jsme si stůl trochu dál od baru. I tady měli stejnou tmu, jako byla u Chiri v klubu. Byl tam těžký, kyselý pach rozlitého piva. Na pódiu tancovala rudovláska s obličejem jako sekyra. Měla hezké tělo, jen jste nesměli vyjet očima vzhůru, nad krk. To, co předváděla, mělo jediný cíl - odvést vaši pozornost od jejích nedostatků a vyzvednout její přednosti. Vzpomněl jsem si, že se jmenuje Fannija. Říká se jí Kobercová Fannija, protože její taneční kreace se odehrávaly spíš v horizontální poloze než v normální vzpřímené.
Bylo ještě brzy, takže jsme si objednali pivo, ale mužný starouš Polo-hadždž, pořád ještě pod vlivem svého hrdinného moďáku, si dal k pivu přinést dvojitého Divokého krocana. Nikdo se nezeptal podvyživeného Fu'áda, jestli něco nechce. „Tamhle to je ona," šeptal hlasitě a ukazoval na menší nehezkou dívku, která balila Evropana v obleku.
„To není žádné děvče," řekl Mahmúd. „Fu'áde, ona je debík."
„Myslíš, že nepoznám rozdíl mezi holkou a chlapem?" rozhořčoval se Fu'ád. Nikdo se s ním nehodlal hádat. Co mne se týkalo, bylo tam příliš tma, abych si ji mohl pořádně prohlédnout. Později budu vědět víc.
Sajíd ani nepočkal na své pití. Zvedl se a pomalu šel k Joie. Znáte ten krok - mně se nic nemůže stát, protože já jsem Attila, hunský vojevůdce, a vy všichni si radši dávejte bacha na kejhák.
Dal se s ní do hovoru. Neslyšel jsem ani slovo a ani jsem nic slyšet nechtěl. Fu'ád se držel Polo-hadždže jako jehně ovce a občas se vložil do řeči svým rezavým hlasem - buď divoce souhlasil se Sajídem nebo divoce nesouhlasil s tou novou prostitutkou.
„Nevím nic o nějakých třiceti kiamech toho trouby," pravila.
„Má je, prohlédni jí tašku," ječel Smolař.
„Mám o hodně víc, ty hajzle," křičela Joie. „Jak chceš dokázat, že něco z toho je tvoje?"
Vzrušení rostlo. Polo-hadždž užil rozumu a poslal Fu'áda zpět k našemu stolu, ale Joie šla zároveň s ním, strkala do něho a nadávala mu. Zdálo se mi, že Fu'ád začne každým okamžikem brečet. Sajíd se snažil ji od něho odtrhnout. Začala křičet na něho: „Počkej, jen co přijde ten můj, roztrhne ti prdel na dvě půlky."
Polo-hadždž jí věnoval jeden ze svých drobných hrdinských úsměvů. „To budeme řešit, až přijde," řekl klidně. „Zatím vrátíme tady našemu kamarádovi peníze. Taky nechci víckrát slyšet, žes oholila jeho nebo někoho jiného z mých přátel, jinak ti zatancuju břitvou po obličeji tak, že budeš tančit s pytlem přes hlavu."

A právě v tom okamžiku, když Sajíd držel Joie za zápěstí a Fu'ád jí z druhé strany vykřikoval do ucha nadávky, vstoupil do baru její pasák. „A je to tady," zamumlal jsem.
Pasák, velký jednooký Arab se jménem Taufík, kterému všichni říkali Courvoisierový Sonny, nečekal na žádné vysvětlování. Odhodil Fu'áda, aniž na něho pohlédl. Zkroutil Sajídovo pravé zápěstí a přinutil ho pustit Joie. Pak mu dal ránu do ramene, až odletěl dozadu. „Takový hrátky s mou holkou tě můžou stát krk, brácho," řekl výhružně tichým hlasem.
Sajíd se vrátil k našemu stolu. „Je to debík," prohlásil. „Obyčejný chlap v šatech." On i Sonny stáli přímo nade mnou a já se modlil, aby se šli dohadovat ven. Zdálo se, že Fátima ani Násir si výstupu zatím nevšimli. To už Fannija na pódiu skončila a na její místo nastoupila hubená vytáhlá černoška, Američanka.
„Tvoje ohyzdná, zlodějská, syfilitická čubka sebrala tady kamarádovi třicet kiamů," pravil Sajíd stejně tichým hlasem jako Sonny.
„Sonny, ty mu dovolíš, aby mi nadával?" rozčilovala se Joie. „Přede všema ostatníma děvkama?"
„Pochválen budiž Alláh," řekl Mahmúd smutně, „stala se z toho otázka cti. Dokud to byla obyčejná zlodějna, bylo to jednodušší."
„Nikdo ti nebude nadávat, děvče," prohlásil Sonny. Do hlasu teď vložil tiché zavrčení. Obrátil se k Sajídovi. „Radím ti, zavři zobák."
„Přesvědč mě," usmíval se Sajíd.
Mahmúd, Jacques i já jsme chytili svá piva a napůl jsme se zvedli ze židlí. Příliš pozdě. Za pásem stahujícím džallábíju měl Sonny nůž. Sáhl po něm. Sajíd vytáhl svůj nůž rychleji. Joie varovně vykřikla. Viděl jsem, jak se Sonnyho oči zúžily. O krok ustoupil. Sajíd prudce vymrštil levou pěst na Sonnyho bradu a Sonny uskočil. Sajíd udělal krok dopředu, zkroutil Sonnymu pravou ruku, trochu se sklonil a vrazil mu nůž do boku.
Slyšel jsem, jak Sonny vydal tichý zvuk, krátké, bublavé, překvapené zasténání. Sajíd mu prořízl hrudník a přeťal nějakou velkou žílu. Krev stříkala na všechny strany, víc krve, než byste čekali, že se vejde do jednoho člověka. Sonny klopýtl doleva, pak dva kroky dopředu a spadl na stůl. Několikrát sebou škubl, chvíli se zmítal v křeči, pak sklouzl se stolu na podlahu. Všichni jsme na něho hleděli. Joie nevydala jediný zvuk. Sajíd se nepohnul, pořád byl ve stejné pozici, v jaké jeho nůž proťal Sonnyho srdce. Pomalu se narovnal, ruka s nožem mu klesla. Dýchal hlasité a těžce. Otočil se a uchopil své pivo. Oči měl skleněné a bez výrazu. Byl zmáčený krvi. Vlasy, obličej, oblečení, ruce, všechno bylo od krve. Krev byla po celém stole. My jsme byli od krve. Byl jsem úplně promočený krví. Chvíli mi to trvalo, ale pak jsem si uvědomil, že to je Sonnyho krev. a byl jsem zděšený. Postavil jsem se a snažil se odtáhnout promočenou košili od těla. Joie začala křičet, ječela čím dál víc, až jí někdo dal pár facek a ona ztichla. Konečně Fátima zavolala Násira ze zadní místnosti a ten zavolal policii. My ostatní jsme si jen sedli k jinému stolu. Hudba přestala hrát, děvčata odešla do šaten, zákazníci vyklouzli z baru dřív, než dorazila policie. Mahmúd šel za Fátimou a donesl džbán piva.
Seržant Hadždžár si dal načas, než přijel na místo činu. Když konečně dorazil, překvapilo mě, že přišel sám. „Co je to?" zeptal se a špičkou boty ukázal na Sonnyho tělo na podlaze.
„Mrtvý pasák," řekl Jacques.
„Všichni mrtvi vypadají stejně," poznamenal Hadždžár. Všiml si krve všude kolem. „Velký chlap, co?"
„Sonny," vysvětlil Mahmúd.
„Aha, ten mizera."
„Umřel kvůli mizerným třiceti kiamům," kroutil nevěřícně hlavou Sajíd.
Hadždžár se zamyšleně rozhlédl po baru, pak se podíval přímo na mne. „Audrane," řekl a potlačoval zívnutí, „pojďte se mnou." Obrátil se a chystal se odejít z baru.
„Já?" zvolal jsem. „Já s tím nemám nic společného!"
„S čím?" zeptal se zmateně Hadždžár.
„S tou vraždou."
„Do háje s vraždou. Musíte jít se mnou." Vedl mě k policejnímu autu. Ta vražda mu byla úplně ukradená. Když oddělají nějakého bohatého zkurveného turistu, policie se může strhat, jak sbírá otisky a měří úhly a každého dvacetkrát či třicetkrát vyslýchá. Ale když někdo oddělá takového jednookého pasáka nebo Tami nebo Déví, tváří se policajti netečně jak osel v kopci. Hadždžár nehodlal vyslýchat nikoho, natož dělat fotografie nebo cokoliv jiného. Nestálo mu to za to. Co se úřadů týkalo, Sonny dostal, co si zasloužil, podle Chiriny filozofie 'každý svého štěstí strůjcem'. Policii by bylo jedno, kdyby se celý Budajín pozabíjel navzájem, jeden lump po druhém.
Hadždžár mě připoutal na zadní sedadlo a vklouzl za volant. „Zatýkáte mě?" zeptal jsem se.
„Držte hubu, Audrane."
„Tak zatýkáš mě, hajzle?"
„Ne."
To mě zarazilo. „Tak proč mě tu zdržujete? Řekl jsem vám, že s tím zatraceným zabíjením nemám nic společného."
Hadždžár se ohlédl přes rameno. „Zapomenete už konečně na toho pasáka? To s tím vůbec nesouvisí."
„Kam mě vezete?"
Hadždžár se znovu ohlédl a sadisticky se zašklebil: „Papá s vámi chce mluvit."
Ztuhl jsem. „Papá?" Několikrát už jsem Friedlander beje viděl, věděl jsem o něm všechno, ale k němu samotnému jsem ještě nikdy nebyl povolán.
„A z toho, co jsem zaslechl, Audrane, je vzteklý jak čert. Byl byste na tom líp, kdybych vás vezl do basy za vraždu."
„Vzteklý? Na mě? Kvůli čemu?"
Hadždžár jen pokrčil rameny. „To já nevím. Řekli mi jen, že vás mám přivézt. Ať vám to Papá řekne sám."
Právě v téhle chvíli rostoucího strachu a nebezpečí se trifety rozhodly naskočit a ještě víc mi rozbušit srdce. A

zpočátku to byl tak příjemný večer. Vyhrál jsem peníze. Těšil jsem se na dobré jídlo, Jasmína mi slíbila, že zase půjde ke mně. Místo toho jsem seděl v policejním hlídkovém autě, košili a džíny jsem měl mokré Sonnyho krví, obličej a paže mě začínaly svědit, jak na nich ta krev zasychala, a čekalo mne zlověstné setkání s Friedlander bejem, který vlastnil všechno a všechny. Byl jsem si jist, že to bude nějaké vyrovnávání účtů, ale nedokázal jsem si představit, za co. Vždycky jsem si dával pozor, abych nešlápl Papá na kuří oko. Hadždžár odmítl cokoliv mi říct, jen se krvelačně šklebil a poznamenal, že by nechtěl být v mé kůži. Ani já jsem nechtěl být ve své kůži, ale bohužel jsem se tam poslední dobou nacházel příliš často. „Děj se vůle Alláhova," šeptal jsem si. Blíž k tobě, Bože, blíž.

8

Fríedlander bej žil ve velkém bílém domě s věžemi, který by se skoro dal považovat za palác. Byla to velkolepá nemovitost uprostřed města, jen dva bloky od křesťanské čtvrti. Myslím, že nikdo neměl rozlehlejší pozemek obehnaný zdí. Vedle domu Papá vypadal Seipoltův dům jako stan. Ale seržant Hadždžár mě nevezl k Papá domů: jeli jsme jiným směrem. Upozornil jsem toho bastarda.
„Tady řídím já," řekly nakysle. Říkal mi Maghrebí. Maghrebí může znamenat západ slunce, ale také je to označení pro rozlehlé pusté oblasti severozápadní Afriky, odkud pocházejí ti necivilizovaní idioti - Alžířané, Marokánci, takoví ti pololidé. Spousta mých přátel mi říká Maghrebí, ale vždycky je to jen přezdívka nebo přídomek. Když to jméno použil Hadždžár, byla to nepochybná urážka.
„Ten dům je asi dvě a půl míle opačným směrem," trval jsem na svém.
„Myslíte, že to nevím? Ježíši Kriste, jak já bych tě rád na čtvrt hodiny přivázal ke stožáru!"
„Kam na Alláhově dobré, zelené zemi mě vezete?"
Ale Hadždžár už nehodlal na žádné otázky odpovídat, takže jsem to vzdal a jen sledoval ubíhající město. Jízda s Hadždžárem se dost podobala jízdě s Billem: moc jste se od něho nedozvěděli, a navíc jste si nebyli jisti, kam jedete a jestli se tam dostanete.
Policajt zajel na asfaltovou příjezdovou cestu za motelem ze škvárových cihel na východním předměstí. Cihly byly natřeny světle zelenou barvou a na stěně byl malý, psacími písmeny vyvedený nápis, který jednoduše informoval, že MOTEL JE PLNĚ OBSAZEN. Pomyslel jsem si, že motel se stálým nápisem 'Plně obsazeno' je kapku neobvyklý.
Hadždžár vystoupil z auta a otevřel zadní dveře. Vyklouzl jsem ven a trochu se protáhl. Z trifetů jsem byl napjatý jak struna. Z drog a nervozity mě rozbolela hlava, bylo mi zle od žaludku a měl jsem takové tiky, že to připomínalo nervové zhroucení.
Šel jsem za Hadždžárem do pokoje číslo devatenáct. Zaklepal na dveře nějaký signál. Otevřel rozložitý Arab, vypadající jako kráčející pískovcová skála. Nečekal jsem, že dovede mluvit nebo myslet: když to udělal, šokovalo mě to. Kývl na Hadždžára, který si toho nevšímal. Šel zpátky ke svému autu. Balvan se na mne chvíli díval, asi uvažoval, kde jsem se tam vzal. Pak si uvědomil, že jsem musel přijet s Hadždžárem a že jsem určitě ten, koho má pustit do toho zatraceného motelového pokoje. „Dál," řekl. Jeho hlas zněl jako pískovec, který mluví.
Zachvěl jsem se, když jsem prošel kolem něho. V místnosti byli další dva muži: další Kámen, který mluví, na druhém konci, a Friedlander bej, sedící u skládacího stolku mezi manželskou postelí a toaletním stolkem. Veškeré vybavení bylo evropské, ale poněkud omšelé a utahané.
Papá se postavil, když mě viděl vejít. Měl necelý metr šedesát, ale skoro metrák. Na sobě měl obyčejnou bílou košili, šedé kalhoty a pantofle. Žádné šperky. Několik posledních pramínků šedivých vlasů měl sčesaných hladce dozadu. Oči byly něžně hnědé. Vůbec nevypadal jako nejmocnější muž ve městě. Zvedl ruku před obličej, téměř se dotýkal čela.
„Pokoj," pozdravil.
Dotkl jsem se srdce a rtů: „Pokoj s tebou."
Nevypadal příliš nadšený, že mě vidí. Zdvořilosti mě na chvíli ochrání a dají mi čas přemýšlet. Musel jsem si promyslet, jak povalím ty dva Pískovce a dostanu se z pokoje. Nevypadalo to snadně.
Papá se zase usadil ke stolku. „Kéž je tvůj den úspěšný," řekl. Ukázal na židli naproti sobě.
„Kéž tvůj den je úspěšný a požehnaný," opáčil jsem. Jak jen to bude vhodné, požádám o sklenici vody a spolknu všechna paxia, která mám s sebou.
Jeho hnědé oči zachytily mě a držely je. „Jaké je tvé zdraví?" zeptal se. Neznělo to moc přátelsky.
„Chvála Alláhovi," odpověděl jsem. Cítil jsem, jak můj strach roste.
„Už dlouho jsme tě neviděli," pokračoval Friedlander bej. „Stýskalo se nám po tobě."
„Nechť Alláh nikdy nedopustí, aby ses cítil osamělý."
Druhý Kámen přinesl kávu. Papá zvedl šálek a usrkl si, abych viděl, že není otrávená. Pak mi ho podal. „Nechť ti chutná," pobídl mě. V hlase mnoho pohostinnosti neměl.
Vzal jsem šálek. „Nechť je ve tvém domě vždycky dost kávy."
Společně jsme popíjeli kávu. Papá se opřel a okamžik mě pozoroval. „Prokázal jsi nám čest," řekl konečně.
„Kéž ti Alláh zachová přízeň." Dospěli jsme na konec zdvořilostních frází. Teď se začnou dít věci. První věc, která se stala, bylo to, že jsem vyndal svou krabičku s prášky, vysypal všechny uklidňovací pilulky, které jsem měl, a spolkl je s trochou kávy. Vzal jsem čtrnáct paxií - některé lidi by to odrovnalo. Znám v Budajínu řadu lidí, kteří mě dovedou upít do němoty - například Jasmína - ale nikdo se mi nevyrovná v pilulkách. Čtrnáct desetimiligramových tabletek paxia by mi mohlo při troše štěstí uvolnit napětí, sotva by mě mohly uklidnit. Na to bych teď musel mít něco podstatně silnějšího.
Friedlander bej natáhl ruku se šálkem ke sluhovi a ten mu dolil. Papá pomalu usrkával a sledoval mě přes okraj koflíku. Postavil jej pečlivě na stůl a řekl: „Jistě víš, že zaměstnávám spoustu lidí."

„To vím, ó, šejchu," uklonil jsem se.
„Spoustu lidí, kteří jsou na mně závislí nejen svým živobytím, ale mnoha dalšími věcmi. Jsem zdrojem jistoty a bezpečí v jejich obtížném světě. Vědí, že se na mne mohou spolehnout, co se týká mzdy i ostatních výhod, pokud budou dobře vykonávat svou práci."
„Ano, ó, šejchu." Krev schnoucí na mém obličeji a pažích mě rozčilovala.
Přikývl. „Takže jsem velice nešťasten, když slyším, že jeden z mých přátel byl uvítán Alláhem v ráji. Starám se o dobro všech, kteří mě zastupují ve městě, od mých důvěrných pobočníků až k tomu nejchudšímu žebrákovi, který mi pomáhá, jak dovede."
„Jsi štít chránící lidi před pohromou, ó, šejchu."
Mávl rukou, unaven mým přerušováním. „Smrt je přirozená věc, synu mého bratra. Smrt přichází ke všem, nikdo před ní neuteče. Džbán nemůže zůstat navždy celý. Musíme se naučit přijmout svůj nevyhnutelný konec, a co víc, musíme se těšit na věčné potěšení a odpočinek v ráji. Ale smrt před smrtí je nepřirozená. To je úplně jiná věc. Je to urážka Alláha a musí se s ni něco udělat. Nelze přivolat mrtvé zpět k životu, ale je možno pomstít vraždu. Rozumíš mi?"
„Ano, ó, šejchu." Friedlander bej se o předčasném odchodu Sonnyho dověděl opravdu rychle. Násir mu nejspíš zavolal dřív, než volal policii.
„Pak mi tedy dovol otázku: jak člověk pomstí vraždu?"
Následovalo dlouhé, mrazivé ticho. Existovala jediná odpověď, ale dal jsem si na čas, než jsem ji zformuloval. „Ó, šejchu," řekl jsem konečné, „smrt musí být vykoupena smrtí. To je jediná odplata. Stezka přímá nás vede jasně: 'Ve věci zavražděného jsi povinen odplatou,' a také, 'Toho, kdo na tebe zaútočí, ztrestej stejným způsobem'. A jinde se zase praví: 'Život za život a oko za oko a nos za nos a ucho za ucho a zub za zub a odplatu za rány. Ale kdo tohoto se vzdá kvůli milosrdenství, bude pykat.' Neprovinil jsem se touto vraždou, ó, šejchu, a hledat pomstu neoprávněně je zločin horší než vražda sama."
„Alláh je Velký," zabručel Papá. Hleděl na mě překvapeně. „Slyšel jsem, že jsi nevěřící, synu mého bratra, a působilo mi to bolest. Ty však ovládáš Vznešený Korán." Vstal od stolu a přejel si čelo rukou. Pak přešel k široké posteli a lehl si na přehoz. Otočil jsem se, abych na něho viděl, ale mohutná hnědá ruka mě uchopila za rameno a přinutila mne, abych se otočil zpět. Musel jsem sedět rovně a hledět na prázdnou židli Friedlander beje. Neviděl jsem ho, ale slyšel jsem, co říká. „Řekli mi, že ze všech lidí v Budajínu máš ty nejsilnější důvod k vraždě tohoto muže."
Vzpomínal jsem si na uplynulé měsíce. Nedokázal bych říct, kdy jsem se naposledy se Sonnym pozdravil. Vyhýbal jsem se Červené lucerně: neměl jsem nic společného s tím druhem debíků, změněnců a děvčat, které Sonny pásl v ulicích, naše okruhy přátel se nikde neprotínaly, snad s výjimkou Fu'áda al-manhúse. A Fu'ád nebyl můj přítel a jsem si jistý, že nebyl ani Sonnyho přítel. Jenže arabské pojetí pomsty je stejné rozvinuté a trpělivé jako sicilské. Možná má Papá na mysli nějakou příhodu, která se odehrála před měsíci nebo dokonce roky, něco, na co já jsem úplně zapomněl a co mohlo být využito jako motiv k zabití Sonnyho.
„Neměl jsem žádný důvod," řekl jsem rozechvěle.
„Nemám rád vyhýbavé odpovědi, synu mého bratra. Velice často se stává, že musím lidem klást tyto nepříjemné otázky, a všichni vždy začnou odpovídat vyhýbavě. Dělají to, dokud je jeden z mých sluhů nepřesvědčí, aby přestali. Pak následuje série odpovědí, které už nezní vyhýbavě, ale jsou to zjevné lži. Můj host musí být znovu přesvědčován, aby neplýtval drahocenným časem." Hlas mu zněl unaveně a tiše. Znovu jsem se pokusil obrátit tváří k němu a ta hnědá ruka znovu sevřela mé rameno, tentokrát bolestivěji. Papá pokračoval: „Po chvíli se můj host dopracuje do fáze, kdy pravda a spolupráce vypadají jako ten nejrozumnější způsob jednání, ale často mě trápí, v jaké stavu můj návštěvník je, než se k tomuto pochopení dostane. Radím ti tedy, abys prošel fázemi vyhýbáni a lží velmi rychle - nebo je raději vynechal - a přikročil přímo k pravdě. Bude to ku prospěchu všech."
Kamenná ruka mě stále držela za rameno. Připadalo mi, že mi pod kůží drti kosti na bílý prášek. Nevydal jsem ani hlásek.
„Dlužil jsi tomu muži peníze," pokračoval Friedlander bej. „Už mu je nedlužíš, protože je mrtvý. Vyberu od tebe tu sumu, synu mého bratra, a učiním to, co Kniha přikazuje."
„Nedlužil jsem mu žádné peníze!" křičel jsem. „Ani jediný zatracený pěťák!"
Druhá kamenná ruka začala drtit mě druhé rameno. „Pes ještě nestáhl ocas, ó, pane," zamumlal Kámen, který mluví.
„Já nelžu," řekl jsem a zajíkl jsem se bolesti. „Když říkám, že jsem Sonnymu nic nedlužil, je to pravda. Všude ve městě vědí, že nikdy nelžu."
„Je pravda, že jsem nikdy neměl příčinu o tobě pochybovat, synu mého bratra."
„Možná našel důvod, proč je dobré lhát, ó, pane," zabručel Kámen, který mluví.
„Sonny?" řekl Friedlander bej, vracející se ke stolu. „Komu záleží na Sonnym. Není můj přítel, není ničí přítel, to vím jistě. Pokud i on je mrtev, bude se vzduch v Budajínu lip dýchat. Ne, synu mého bratra, požádal jsem tě o tuto návštěvu, abych si s tebou pohovořil o smrti svého přítele Abdulláha Abú-Zajda."
„Abdulláha?" vydechl jsem. Bolest byla nesnesitelná. Začínal jsem před očima vidět drobné červené skvrny. Hlas jsem měl chraptivý a sotva slyšitelný. „Vůbec jsem nevěděl, že je Abdulláh mrtev."
Papá si znovu přetřel čelo. „V poslední době zemřelo několik mých přátel. Víc, než je přirozené."
„Ano," souhlasil jsem.
„Musíš mi dokázat, že jsi nezabil Abdulláha. Nikdo jiný nemá takový důvod přát mu neštěstí."
„A jaký důvod mám podle tebe já?"
„Ten závazek, o kterém jsem se zmínil. Abdulláh nebyl oblíbený, to je pravda, a možná ho mnozí neměli rádi, ba ho i nenáviděli. Ale všichni věděli, že je pod mou ochranou a že ublížit jemu znamená ublížit mně. Jeho vrah zemře, jako zemřel on."
Pokusil jsem se zvednout ruku. Nešlo to. „Jak zemřel?"

Papá se na mne podíval zpod přivřených víček. „To musíš říct ty mně."
„Já—" Kamenné ruce opustily má ramena. Bolest se ještě zhoršila. Pak se mi železné prsty sevřely kolem hrdla.
„Odpověz rychle," řekl Papá něžně, „protože velmi brzy už nebudeš schopen odpovědět vůbec."
„Zastřelen," zachrčel jsem. „Jednou ranou. Malá olověná kulka."
Papá udělal drobné rychlé gesto jednou rukou. Kamenné prsty uvolnily mé hrdlo. „Ne, nebyl zastřelen. Ale dva jiní lidé byli v posledních čtrnácti dnech zabiti právě takovou prastarou zbraní. Je zajímavé, že o tom víš. Jeden z nich byl pod mou ochranou." Odmlčel se, na tváři měl zamyšlený výraz. Drsné, třesoucí se ruce otáčely malý šálek.
Bolest rychle ustoupila, i když ramena mě budou trápit ještě několik dní. „Když nebyl zastřelen," chtěl jsem vědět, „Jak byl Abdulláh zavražděn?"
Oči přeskočily k mému obličeji. „Nejsem ještě úplně přesvědčen, že nejsi fy jeho vrah," řekl.
„Řekl jsi, že mám jediný motiv - finanční závazek. Ale ten dluh byl vyrovnán už před několika dny. Nedlužil jsem mu nic."
Papá otevřel oči trošku víc. „Máš nějaký důkaz?"
Nadzvedl jsem se, jen o kousek, abych vytáhl potvrzení ze zadní kapsy. Kamenné ruce se okamžitě vrátily k mým ramenům, ale Papá jen mávl a zmizely.
„Hassan byl u toho, zeptej se ho." Hrábl jsem do kapsy, vyndal ten papír, otevřel ho a podal přes stůl. Friedlander bej ho přelétl pohledem, pak ho prostudoval podrobněji. Podíval se někam za mé rameno a kývl krátce hlavou. Otočil jsem se. Kámen už zase stál na svém místě u dveří.
„Ó, šejchu, smím se zeptat, kdo ti řekl o tom dluhu? Kdo ti naznačil, že jsem Abdulláhův vrah? Musí to být někdo, kdo neví, že jsem svůj dluh plně vyrovnal."
Stařec pomalu kývl, otevřel ústa, jako by mi to chtěl říci, pak si to rozmyslel. „Přestaň se vyptávat."
Zhluboka jsem se nadechl a zvolna vypouštěl vzduch z plic. Ještě nejsem v bezpečí, venku z tohoto pokoje, na to nesmím zapomínat. Paxium vůbec neúčinkovalo. Byly to hloupě vyhozené peníze.
Friedlander bej se díval na své ruce, které si opět hrály s kávovým šálkem. Pokynul druhému Kameni a ten mu dolil. Sluha se podíval ha mne, a když jsem kývl, podal mi další šálek. „Kde jsi byl," zeptal se Papá, „dnes večer kolem desáté?"
„V kavárně Útěcha, hrál jsem karty."
„Aha. V kolik hodin jsi začal hrát?"
„Kolem půl deváté."
„A byls v kavárně až do půlnoci?"
Vzpomínal jsem, co bylo před několika hodinami. „Bylo kolem půl jedné, když jsme všichni odešli z Útěchy a šli do Červené lucerny. Sonnyho probodli někdy mezi jednou a půl druhou, řekl bych."
„Myslíš, že Starý Ibrihim tvůj příběh potvrdí?"
„Nepochybuji o tom."
Papá se obrátil na Kámen, který mluví. Ten chvíli mluvil pokojovým telefonem. Pak přišel ke stolu a šeptal něco Papá do ucha. Papá si povzdechl. „Jsem velmi rád, synu mého bratra, že jsi schopen objasnit, co jsi v těch hodinách dělal. Abdulláh zemřel mezi desátou a jedenáctou hodinou. Uznávám, že jsi mého přítele nezabil."
„Pochválen buď Alláh, Ochránce," zašeptal jsem.
„Povím ti tedy, jak Abdulláh zemřel. Jeho tělo našel můj podřízený, Hassan šíita. Abdulláh Abú-Zajd byl zavražděn velice ošklivým způsobem, synu mého bratra. Váhám, mám-li o tom hovořit, aby snad nějaký zlý duch nepřipravil stejný osud i pro mne."
Odrecitoval jsem Jasmíninu zaříkávači formuli a to starého muže potěšilo. „Nechť tě Alláh opatruje, synu mého bratra," řekl. „Abdulláh ležel v uličce za Hassanovým obchodem, měl prořízmuté hrdlo a na šatech měl krev. V uličce však žádná krev nebyla, byl tudíž zavražděn někdy jinde a převezen na místo, kde ho Hassan našel. Našly se stopy, že byl mnohokrát popálen - na hrudi, na pažích, na nohách, na obličeji, dokonce i na pohlavních orgánech. Když policie prohlédla tělo, dověděl se Hassan, že ten špinavý pes, který Abdulláha zavraždil, nejdřív zneužil tělo mého přítele jako ženu, v ústech i v zapovězeném otvoru sodomitském. Hassan se úplně zhroutil. Museli jsme mu dát uklidňující prostředky." Papá sám vypadal velice rozčileně, když mi to vyprávěl, jako by nikdy předtím neviděl nebo neslyšel něco tak hluboce skličujícího. Věděl jsem, že je zvyklý na smrt, že způsobil smrt mnoha lidí a že mnoho lidi zemřelo, protože s ním byli spojeni. Abdulláhův případ jim však otřásl. Nebyla to vražda sama, bylo to to absolutní a děsivé opovržení jakýmkoliv příkazem svědomí. Ruce Friedlander beje se třásly ještě víc než dřív.
„Stejně zemřela Tamiko," řekl jsem.
Papá se na mne podíval, na chvíli nebyl schopen slova. „Jak jsi získal tuto informaci?" zeptal se.
Cítil jsem, že si opět pohrává s myšlenkou, že bych mohl být za ty dvě vraždy zodpovědný. Znal jsem fakta a podrobnosti, které bych jinak neměl znát. „Objevil jsem její tělo. Ohlásil jsem to nadporučíku Okkingovi."
Papá přikývl a zase se díval dolů. „Nedokážu ti říci, jak jsem plný nenávisti. Jsem z toho smutný, Vždy jsem se snažil ovládat takové city, žít spokojeně jako bohatý člověk, je-li to Alláhova vůle, a vzdávat mu díky za své bohatství. Chtěl jsem mu vzdávat úctu tím, že nebudu chovat v mysli hněv nebo žárlivost. Má ruka je však často nucena udeřit, kdosi se neustále snaží využívat mé slabosti. Musím jednat tvrdě, jinak bych ztratil vše, co jsem prací získal. Přeji si toliko mír, a odměnou je mi zášť. Pomstím se tomuto nejhnusnějšímu z řezníků, synu mého bratra! Tento šílený kat, který znesvěcuje svaté dílo Alláhovo, zemře. Při vousu Prorokově, pomstím se!"
Chvíli jsem čekal, až se trochu uklidní. „Ó, šejchu," řekl jsem, „dva lidé byli zabiti olověnými kulkami a dva byli mučeni a zabiti stejným způsobem. Věřím, že dojde k dalším vraždám. Hledám přítelkyni, která zmizela. Žila s Tamiko a poslala mi vyděšený vzkaz. Bojím se o její život."

Papá se na mne zamračil. „Nemám čas na tvé starosti," zavrčel. Stále měl plnou hlavu hrůzné Abdulláhovy smrti. Z pohledu starého muže byla vražda Abdulláha ještě děsivější než to, co vrah udělal Tamiko. „Byl jsem připraven věřit, že jsi to udělal ty, synu mého bratra. Kdybys nebyl prokázal svou nevinu, byl bys zemřel pomalou, strašlivou smrtí, zde, v tomto pokoji. Děkuji Alláhovi, že k této nespravedlnosti nedošlo. Připadal jsi mi jako nejvhodnější osoba, na kterou bych zaměřil svůj hněv. Nyní budu muset najít někoho jiného. Je jen otázkou času, kdy zjistím, kdo to je." Stiskl rty do krutého, bezkrevného úsměvu. „Říkáš, že jsi hrál karty v kavárně Útěcha. Pak ti, kdo byli s tebou, budou mít stejné alibi. Kdo byli ti muži?"
Jmenoval jsem své přátele. Byl jsem rád, že jim ušetřím takový výslech, jaký jsem právě prožil.
„Chtěl bys ještě kávu?" zeptal se Friedlander bej unaveně.
„Kéž nás Alláh vede, měl jsem dost," odpověděl jsem.
„Nechť je tvůj čas úspěšný," řekl Papá. Hluboce si povzdechl. „Jdi v pokoji."
„S tvým dovolením," zvedl jsem se.
Vzpomněl jsem si na Abdulláha. „Inšalláh," dodal jsem. Otočil jsem se. Kámen, který mluví, už otevřel dveře. Když jsem vyšel z pokoje, zaplavila mne úleva. Venku, pod jasnou černou oblohou posetou hvězdami, stál seržant Hadždžár. Opíral se o policejní auto. Překvapilo mě to. Myslel jsem, že se už dávno vrátil do města.
„Vidím, že jste se z toho vysekal," poznamenal. „Nasedněte si z druhé strany."
„Dopředu?"
„Jo." Vlezl jsem do auta. Ještě nikdy jsem neseděl v policejním voze vpředu. Kdyby mě tak viděli kamarádi!.....Dáte si cigaretu?" zeptal se Hadždžár a vytáhl balíček francouzských cigaret.
„Ne, to nepotřebuju."
Nastartoval auto, prudce ho obrátil a zamířil zpět do města. Světla blikala, siréna ječela. „Chcete si koupit nějaké sluníčko?" zeptal se. „Vím, že tohle potřebujete."
Byl bych si moc rád přikoupil nějaké tabletky, ale kupovat je od policajta mi připadalo divné. Obchod s drogami je v Budajínu tolerován, tak jako tam jsou tolerovány ostatní naše výstřelky. Někteří policajti to s prosazováním zákonů příliš nepřehánějí. Nepochybně je tu řada strážníků, od kterých je zcela bezpečné kupovat drogy. Hadždžárovi jsem prostě nedůvěřoval.
„Proč jste na mě najednou tak hodný?" zajímalo mne.
Otočil se ke mně a zazubil se. „Nečekal jsem, že z toho pokoje vyjdete živý. Když jste vyšel ze dveří, měl jste na čele schvalovací razítko Papá beje. Co je dobré pro Papá, je dobré i pro mě. Chápete?"
Chápal jsem. Vždycky jsem si myslel, že Hadždžár dělá pro nadporučíka Okkinga a policii, ale Hadždžár celou tu dobu dělal pro Friedlander beje.
„Můžete mě zavézt k Frenchyho baru?" zeptal jsem se.
„Frenchy? Tam dělá vaše holka, že?"
„Koukám, že vám nic neujde."
Znovu se otočil a usmál. „Šest kiamů za kus, ty sluníčka."
„Šest? To je absurdní. Dostanu je za dva a půl."
„Nebuďte směšný. Nikde ve městě je nedostanete za míň než za čtyři, a stejně je neseženete."
„Dobře. Dám vám tři kiamy za kus."
Hadždžár obrátil oči k nebi. „Nenamáhejte se," řekl znechuceně. „Alláh mě uživí i bez vašeho kšeftu."
„Jaká je vaše nejnižší cena? Myslím opravdu nejnižší."
„Nabídněte, kolik si myslíte, že je fér."
„Tři kiamy," trval jsem na svém.
„Že je to pro vás, jsem ochoten slevit až na pět a půl."
„Tři a půl. Jestli mé prachy nechcete, najdu někoho, kdo je chtít bude."
„Alláh mě umřít nenechá. Doufám, že se vám ten obchod podaří."
„Jděte někam, Hadždžáre. Tak dobře, čtyři."
„Vy si asi představujete, že vám je dávám k narozeninám."
„Za tu cenu je to opravdu prezent. Čtyři a půl. Spokojený?"
„No tak jo. Bůh mi to vynahradí. Nemám z toho ani za mák zisku, ale dejte mi prachy a skončeme to." Takhle smlouvají všichni Arabové ve městě, ať je to na tržišti nad tepanou bronzovou vázou nebo na předním sedadle policejního auta. Dal jsem mu sto kiamů a on mi dal třiadvacet sluníček. Než jsme dojeli k baru, třikrát mi připomněl, že mi jeden přihodil zadarmo, jako dárek. Vůbec nezpomalil, když jsme vjeli do Budajínu. Profrčel bránou a vyrazil po Hlavní v radostné představě, že mu každý uhne - skoro všichni to udělali. Když jsme dorazili k Frenchymu, hrnul jsem se ven z auta.
„Hej," volal za mnou ukřivděně, „to mě ani nepozveš na skleničku?"
Zabouchl jsem dveře jeho vozu a naklonil jsem se do okna: „Pochop, nejde to, i když bych moc chtěl. Kdyby mě moji kamarádi viděli, jak piju s poldou, ztratil bych dobrou pověst. Byznys je byznys, Hadždžáre."
Zašklebil se. „A boj je boj. Já vím, slyším to pořád. Tak na viděnou." Prudce vyrazil a zmizel na konci Hlavní.
Už jsem seděl u Frechyho, když jsem si vzpomněl na všechnu tu krev na šatech i obličeji. Pozdě. Jasmína už si mě všimla. Zaúpěl jsem. Potřeboval jsem něco, co by mi pomohlo přežít scénu, která mě čekala. Naštěstí jsem měl balík sluníček...

9

Zase mě probudilo vyzvánění telefonu. Tentokrát nebylo tak těžké ho najít: už jsem neměl ty džíny, ke kterým byl včera

připnutý, ani košili, kterou jsem měl předešlý večer na sobě. Jasmína rozhodla, že bude mnohem jednodušší, když je vyhodíme rovnou, než se pokoušet je vyprat. Navíc, řekla, že si nehodlá připomínat Sonnyho smrt pokaždé, když mi přejede nehty vzhůru po stehně. Košilí jsem měl dost. Horší to bylo s džínami. Sehnat nové byl nejdůležitější úkol pro tenhle čtvrtek.
Aspoň jsem si to plánoval. Ten telefon plány změnil. „Jo?" ohlásil jsem se.
„Nazdar! Vítám tě! Jak se vede?"
„Pochválen budiž Alláh, kdo je to?"
„Moc se omlouvám, ó, moudrý, myslel jsem, že můj hlas poznáš. Tady je Hassan."
Zavřel jsem oči a opět je otevřel. „Nazdar, Hassane," řekl jsem. „Friedlander bej mi včera pověděl o Abdulláhovi. Je mi útěchou, že ty jsi v pořádku."
„Nechť ti Alláh žehná, můj milý. Volám ti, abych vyřídil pozvání od Friedlander beje. Přeje si, abys přišel do jeho domu a posnídal s nim. Pošle pro tebe vůz a řidiče."
Znal jsem lepší způsob, jak začít den. „Myslel jsem, že se mi ho včera podařilo přesvědčit, že jsem nevinný."
Hassan se rozesmál. „Nemáš se čeho bát. Je to čisté přátelské pozváni. Friedlander bej by chtěl odčinit tu úzkost, kterou ti snad včera způsobil. A také by tě chtěl o pár věcí požádat. Mohla by z toho být spousta peněz, Maríde, synu můj."
Neměl jsem nejmenší chuť brát peníze od Papá, ale pozvání jsem odmítnout nemohl. To se prostě v městě Friedlander beje nedělá. „Kdy tady to auto bude?" zeptal jsem se.
„Velmi brzy. Připrav se a pak velmi pozorně vyslechni všechny návrhy, které ti Papá předloží. Vyděláš na nich, když budeš rozumný."
„Děkuji, Hassane."
„Není zač," řekl a zavěsil.
Položil jsem se zpět na polštář a přemýšlel. Už před léty jsem si slíbil, že nikdy nevezmu od Papá peníze, i kdyby to byly poctivé peníze za provedené služby. Přijmout je znamenalo zařadit se do kategorie 'přátel a zástupců'. Já jsem nezávislý, ale pokud chci nezávislý zůstat, budu muset našlapovat dnes odpoledne velice opatrně.
Jasmína ještě spala, samozřejmě. Nebudil jsem ji - u Frenchy-ho se otevírá až po západu slunce. Šel jsem do koupelny a opláchl si obličej a vyčistil zuby. Budu muset jit k Papá v tradičním arabském oblečeni. Pokrčil jsem rameny: Papá si to nejspíš vyloži jako kompliment. To mi připomnělo, že bych mu měl vžit nějaký drobný dárek: tohle bylo úplné jiné interview než včera. Dokončil jsem svou krátkou toaletu a oblékl jsem se. Vynechal jsem káfiju a vzal si místo ní pletenou čepičku z mého rodiště. Sbalil jsem si tašku přes rameno - peníze, telefon a klíče, rozhlédl jsem se po bytě s jakousi divnou předtuchou a vyšel ven. Asi jsem měl nechat Jasmíně lístek, kam jdu, ale napadlo mě, že jestli se nemám už nikdy vrátit domů, stejně mi ten lístek bude houby platný.
Venku drobně pršelo a zároveň svítilo slunce. Zašel jsem do obchodu a koupil košík s nejrůznějším ovocem. Pak jsem se zvolna vracel domů a s chutí vdechoval tu svěží, čistou vůni deště na chodníku. Před domem na mne čekala dlouhá černá limuzína. Motor předl a uniformovaný šofér stál ve vchodu do budovy -schovával se před deštěm. Když jsem přišel blíž, zasalutoval a otevřel zadní dveře svého drahého vozu. Poslal jsem tichou modlitbu Alláhovi a nastoupil jsem. Dveře se zabouchly. O sekundu později už auto ujíždělo směrem k velikému domu Friedlander beje.
U brány ve vysoké zdi, porostlé břečťanem, stál uniformovaný hlídač. Pustil nás dovnitř. Oblázková cesta se elegantně vinula pečlivě ošetřovaným parkem. Všude kolem kvetly spousty zářivých tropických květin a za nimi se tyčily datlové a banánové palmy. Výsledek byl mnohem přirozenější a příjemnější než vyumělkované záhony kolem Seipoltovy vily. Jeli jsme pomalu a pneumatiky vydávaly na štěrku hlasité pukavé zvuky. Tady bylo všechno klidné a tiché, jako by Papá nějak dokázal udržet venku za zdí nejen nezvané hosty, ale i hluk a zmatek města. Dům měl jen dvě patra, ale rozkládal se doširoka na drahých pozemcích uprostřed města. Měl několik věží - nepochybně se strážemi - a dokonce svůj vlastní minaret. Uvažoval jsem, jestli má Papá i soukromého muezzina, který ho volá k modlitbám.
Řidič zastavil u širokých mramorových schodů hlavního vchodu. Nejenže mi otevřel dveře, ale dokonce mě doprovodil až ke dveřím a zaklepal na leštěné mahagonové dřevo. Majordomus nebo kdo otevřel a řidič mě ohlásil: „Pánův host." Pak se vrátil zpět k autu, sluha mě vpoklonkoval dovnitř a já stál v domě Friedlander beje. Krásné dveře se za mnou zavřely a chladivý suchý vzduch mě hladil po zpoceném obličeji. Dům jemně exoticky voněl.
„Tudy prosím," řekl sluha. „Pán se právě modlí. Můžete počkat v tomto předpokoji."
Poděkoval jsem mu a on si srdečně přál, aby Alláh pro mě učinil nejrůznější úžasné věci. Pak zmizel a nechal mě v pokoji samotného. Procházel jsem se pomalu a obdivoval kouzelné předměty, které Papá za svého dlouhého a dramatického života nashromáždil. Konečně se otevřely spojovací dveře a jeden z Kamenů mi pokynul. Uvnitř jsem zahlédl, jak Papá skládá svůj modlící kobereček a ukládá ho do skříňky. V jeho kanceláři byl mihráb, takový ten polokruhový výklenek, jaký najdete v každé mešitě. Ukazuje, kterým směrem leží Mekka.
Friedlander bej se otočil ke mně a jeho tlustý šedivý obličej se rozzářil opravdovým radostným úsměvem. Přistoupil ke mně a pozdravil mě. Pokračovali jsme formalitami. Nabídl jsem mu svůj dárek a on byl velice potěšen. „To ovoce vypadá tak šťavnatě a lákavé," řekl a položil košík na nízký stolek. „Pochutnám si na něm po slunce západu, synu mého bratra. Jsi velice laskav, že sis na mne vzpomněl. Nuže, udělej si pohodlí. Musíme si promluvit, a až to bude vhodné, poprosím tě, abys byl mým hostem u snídaně." Pokynul k malému divanu z lakového dřeva, který vypadal pořádně draze. Rozložil se polštářích a hleděl na mne přes dva metry nádherného světlemodrého koberce se zlatým vzorem. Čekal jsem, až začne.
Třel si tvář a díval se na mne. Asi si toho včera dost neužil. „Podle tvé barvy vidím, že jsi Maghríb," řekl. „Jsi Tunisan?"
„Ne, ó, šejchu, narodil jsem se v Alžírsku."

„Jeden z tvých rodičů pak musel být berberského původu."
To mě trochu naštvalo. Ta zlost má dlouhé historické kořeny, ale jsou opravdu prastaré a nudné a dnes bez významu. Ukončil jsem debatu o arabsko-berberském problému vysvětlením: „Já jsem muslim, ó, šejchu, a můj otec byl Francouz."
„Říká se," poznamenal Friedlander bej, „že když se zeptáš muly na její původ, odpoví pouze, že její otec byl kůň." Vzal jsem to jako mírné pokárání. Narážka na muly a osly má ještě hlubší smysl, když jste Arab, považujete osla, stejně jako psa, za nejšpinavější zvířata. Papá určité viděl, že mě naštval ještě víc, protože se tiše zasmál a mávl rukou. „Promiň mi, synu mého bratra. Jen jsem si myslel, že mluvíš se silným přízvukem Maghrebi. Pochopitelně, tady ve městě je naše řeč směsici maghrebských, egyptských, levantských a perských nářečí. Pochybuji, zda někdo mluví čistou arabštinou - pokud vůbec něco takového existuje někde jinde než jen v Koránu. Nechtěl jsem tě urazit. A musím se znovu omluvit za to, jak jsem s tebou jednal včera. Doufám, že chápeš mé důvody."
Zachmuřeně jsem přikývl, ale neodpověděl jsem.
Friedlander bej pokračoval. „Je nutné, abychom se vrátili k tomu nepříjemnému tématu, o kterém jsme krátce debatovali v motelu. Tyto vraždy musí přestat. Není jiná přijatelná alternativa. Ze čtyř dosavadních obětí byly tři spojeny se mnou. Nemohu se na tyhle vraždy dívat jinak než jako na útok proti své osobě, ať už přímý či nepřímý."
„Tři ze čtyř?" zeptal jsem se. „Abdulláh Abú Zajd byl určitě jeden z tvých lidi. Ale ten Rus? A obě Černé vdovy? Žádný pasák by se neodvážil nutit k něčemu Černé vdovy. Tamiko a Dévi se proslavily svou naprostou nezávislostí."
Papá udělal drobné gesto znechuceni. „Nepletl jsem se Vdovám do jejich prostituce. Mé zájmy jsou na vyšší úrovni, třebaže mnozí z mých společníků hledají zisk v podporování nejrůznějších neřestí. Sestry si směly s mým požehnáním ponechat každý kiam, který vydělaly. Ne, dělaly pro mne jiné služby, služby diskrétní, nebezpečné a nezbytné."
Užasle jsem vydechl: „Tami a Dévi pro tebe... vraždily?"
„Ano," řekl Friedlander bej. „A Selima v tom bude pokračovat, pokud nebude jiné řešení. Tamiko a Dévi dostávaly dobře zaplaceno a měly mou plnou důvěru. Vždy měly vynikající výsledky. Jejich smrt mě velice sklíčila. Není jednoduché nahradit takové umělce, obzvlášť ty, se kterými se mi tak dobře spolupracovalo."
Chvíli jsem o tom přemýšlel. Bylo snadné tomu věřit, i když mě ta informace skutečně překvapila. Dokonce se tím vyřešilo několik otázek, které mi vrtaly čas od času hlavou - týkaly se troufalosti a drzosti Vdov. Takže pracovaly jako tajné agentky Friedlander beje a byly pod jeho ochranou, nebo měly být pod jeho ochranou. Přesto dvě z nich zemřely.
„Bylo by snadnější tu situaci pochopit, ó, šejchu," uvažoval jsem nahlas, „kdyby Tami i Dévi byly zavražděny stejně. Jenže Dévi byla zastřelena starou pistolí a Tami byla mučena a podřezána."
„Přesně mé myšlenky, synu mého bratra," řekl Papá. „Prosím, pokračuj. Možná se ti podaří osvětlit tuto záhadu."
Pokrčil jsem rameny. „No, i tenhle fakt bychom mohli pominout, kdyby tu nebyly jiné oběti zabité stejným způsobem."
„Najdu oba vrahy," řekl starý muž klidně. Bylo to prosté konstatování skutečnosti, žádná přísaha či vychloubání.
„Napadlo mě, ó, šejchu," pokračoval jsem, „že ten vrah, který používá tu pistoli, zabíjí z nějakého politického důvodu. Viděl jsem, jak zastřelil Rusa, který byl nějakým nižším funkcionářem na zastupitelství Bělorusko-Ukrajinského království. Měl osobnostní modul Jamese Bonda. Ta zbraň je stejný typ jako pistole, kterou užíval Bond. Myslím si, že obyčejný vrah, zabíjející z nenávisti nebo náhlého vzteku, by si zapojil nějaký jiný modul, nebo nejspíš vůbec žádný. Ten bondovský modul by mu mohl dodat jistý nadhled a zručnost v prováděni rychlé a čisté likvidace. To by ocenil jedině nezaujatý vrah, jehož čin je součástí nějakého většího plánu."
Friedlander bej se zamračil. „Nejsem o tom zcela přesvědčen, synu mého bratra. Mezi tvým Rusem a mou Dévi není nejmenší spojitost. Myšlenka politické vraždy tě napadla jen proto, že ten Rus pracoval v nějaké politické funkci. Dévi neměla nejmenší představu o světové politice. Nepomáhala žádné straně ani hnutí, proti žádné nebojovala. To bondovské téma bude třeba prozkoumat, ale motivy, které navrhuješ, jsou neopodstatněné."
„Máš nějakou představu o kterémkoliv z vrahů, ó, šejchu?"
„Ještě ne, ale teprve jsem začal shromažďovat informace. Proto jsem si chtěl o situaci promluvit s tebou. Nechci, aby sis myslel, že se o věc zajímám jen kvůli pomstě. Je to kvůli tomu, samozřejmě, aleje v tom mnohem víc. Mám-li to říct jednoduše, musím chránit své investice. Musím ukázat svým společníkům a svým přátelům, že nedopustím, aby jejich bezpečnost byla takto ohrožována. Jinak začnu ztrácet podporu lidí, kteří tvoří základ a kostru mé moci. Když ty čtyři vraždy bereš samostatné, jsou odporné, ale ne výjimečné: k vraždám dochází ve městě každý den. Avšak dohromady jsou ty vraždy přímým ohrožením mé existence. Rozumíš mi, synu mého bratra?"
Vyjadřoval se velice jasně. „Ano, ó, šejchu." Čekal jsem, až přijde s návrhy, o kterých mluvil Hassan.
Následovalo dlouhé ticho, zatímco si mne Frielander bej zamyšleně prohlížel. „Jsi jiný, o hodně jiný než většina mých přátel v Budajínu," řekl konečně. „Skoro každý si nechal provést na svém tele nějakou úpravu."
„Když si to mohou dovolit," pokrčil jsem rameny, „ať si dopřejí, po čem touží. Co se mne týká, ó, šejchu, mně mé vlastní tělo naprosto vyhovuje. Jediné operace, které jsem kdy měl, byly z léčebných důvodů. Jsem spokojen s tím, co mi dal Alláh."
Papá přikývl. „A hlava?"
„Někdy funguje trochu pomaleji, ale celkem mi slouží dobře. Nikdy jsem netoužil nechat si zadrátovat mozek, jestli máš na mysli tohle."
„Ale bereš obrovské množství drog. I včera u mne." K tomu jsem neměl co říct. „Jsi pyšný, synu mého bratra. Četl jsem o tobě zprávu, která se o tvé pýše také zmiňuje. Nacházíš vzrušení v soutěži mozku a vůle a fyzické zdatnosti s lidmi, kteří mají výhody osobnostních modulů a dalších softwarových doplňků. Je to nebezpečná zábava, ale zatím se zdá, žes přežil bez újmy."
Mysli mi prolétlo několik bolestivých vzpomínek. „Spálil jsem se již mnohokrát, ó, šejchu."
Zasmál se. „A ani to tě nepřimělo, aby ses dal modifikovat. Tvá pýcha tě nutí chovat se - jak říkají v jakési situaci

křesťané -že jsi na tomto světě, ale ne z tohoto světa."
„Nepokoušen jeho poklady a nedotčen jeho zlem, to jsem já." Papá ocenil ironický tón mé poznámky.
„Chci, abys mi pomohl, Maríde Audrane," řekl. To bylo všechno. Ber, nebo nech.
Tak, jak to formuloval, mě dostal do velice nepříjemné pozice. Mohl jsem říct: „Samozřejmé, pomohu ti," a byl bych se zkompromitoval přesně tak, jak jsem přisahal, že se nikdy nezkompromituju. Nebo jsem mohl říct: „Ne, nepomohu ti," a urazit nejmocnějšího člověka v mém světě. Několikrát jsem se pomalu a zhluboka nadechl, zatímco jsem formuloval odpověď. „Ó, šejchu," řekl jsem konečně, „tvé potíže jsou potížemi každého, kdo žije v Budajínu, vlastně v celém městě. Je samozřejmé, že každý, komu jde o jeho vlastní bezpečnost, ti pomůže. Pomohu ti, jak jen je v mých silám, ale obávám se, že proti mužům, kteří zavraždili tvé přátele, ti nebudu příliš platný."
Papá si pohladil tvář a usmál se. „Chápu, že se nechceš stát jedním z mých 'společníků'. Budiž. Máš mou záruku, synu mého bratra, že když se rozhodneš mi pomoci v této záležitosti, nebudeš poznačen jako jeden z 'lidí Friedlander beje'. Tvým potěšením je tvá svoboda a nezávislost a já neberu potěšení těm, kteří mi prokazuji laskavost."
Přemýšlel jsem, jestli tím naznačuje, že těm, kteří mu službu odmítnou, by svobodu vzal. Pro Papá by bylo hračkou sebrat mi svobodu. Mohl to udělat jednoduše tím, že by mě navěky uložil hluboko pod zelenou trávu na hřbitově na konci Hlavni.
Baraka - arabské slovo, které se těžko překládá. Může znamenat kouzlo nebo charisma nebo zvláštní přízeň boží. Mohou ji mít některá místa, lidé navštěvují svatyně a dotýkají se jich v naději, že něco z baráky na nich ulpí. Také lidé mohou mít baraku: zejména derviši věří, že někteří šťastni lidé jsou obzvlášť požehnáni Alláhem, a zaslouží si tudíž zvláštní vážnost ve společnosti. Friedlander bej má víc baraky než všechny kamenné svatyně v Maghribu. Nedokážu říct, jestli to byla baraka, co z něho udělalo to, čím je, nebo jestli získal baraku, když získal postavení a vliv. Ať už je to jakkoliv, bylo těžké ho vyslechnout a odepřít mu, oč žádal. „Jak ti mohu pomoci?" zeptal jsem se. Uvnitř jsem cítil prázdnotu, jako bych se skutečně vzdal něčeho velkého.
„Chci, abys byl nástrojem mé pomsty, synu mého bratra," řekl.
To byl šok. Nikdo nevěděl lépe než já, jak nepřiměřené byly mé síly na úkol, který mi dával. Už jsem se mu to jednou pokoušel vysvětlit, ale jen mávl rukou nad mými námitkami, jako by je považoval za falešnou skromnost. V ústech a v krku jsem měl sucho. „Řekl jsem, že ti pomohu, ale žádáš příliš mnoho. Máš daleko schopnější lidi."
„Mám silnější muže. Ti dva, se kterými ses včera setkal, jsou daleko silnější než ty, ale schází jim inteligence. Šíita Hassan má jistou protřelost, ale jinak to není nebezpečný člověk. Zvážil jsem všechny své přátele, ó, můj milovaný synovce, a došel jsem k tomuto rozhodnutí: jedině ty můžeš nabídnout tu nezbytnou kombinaci vlastnosti, které hledám. A nejdůležitější je, že ti důvěřuju. To nemohu říct o mnoha ze svých společníků. Je to smutné, ale je to tak. Důvěřuju ti, protože se nesnažíš dělat přede mnou lepším. Nesnažíš se mi vlichotit, abys něco získal. Nejsi podlézavá pijavice, jakých mám kolem sebe plno. Na ten důležitý úkol potřebuju někoho, o kom v nejmenším nepochybuju. I to je jeden z důvodů, proč bylo naše včerejší setkání tak bolestivé. Byla to zkouška tvé vnitřní hodnoty. Když jsme se rozcházeli, věděl jsem, že jsi muž, jakého hledám."
„Je to pro mne velká čest, ó, šejchu, ale bojím se, že tvou důvěru nesdílím."
Zvedl pravou ruku. Zjevně se chvěla. „Domluvil jsem, synu mého bratra. Existují i jiné důvody, proč musíš dělat, oč té žádám, důvody, které přinesou prospěch tobě, ne mně. Včera večer ses se mnou pokoušel hovořit o tvé přítelkyni Nikki a já jsem to nedovolil. Opět tě prosím za odpuštění. Měl jsi pravdu, když ses obával o její bezpečnost. Jsem si jist, že její zmizení je dílem jednoho nebo druhého z těch vrahů. Možná už byla zavražděna, Alláh dej, ať se mýlím. Nevím. Jestli je nějaká naděje, že ji najdeme živou, je v tobě. S mými možnostmi společně najdeme vrahy. Společně jim za jejich činy splatíme, jak káže Moudré slovo boží. Pokud to půjde, zabráníme smrti Nikki. A kdo ví, kolik dalších životů můžeme zachránit? Copak to nejsou nádherné cíle? Můžeš ještě váhat?"
Asi to bylo velice lichotivé, ale zatraceně jsem si přál, aby si byl Papá vybral někoho jiného. Sajíd by byl odvedl dobrou práci, zvlášť kdyby si zapojil svůj silácký moďák. Už se však nedalo nic dělat, mohl jsem jen souhlasit.
„Vynasnažím se ze všech sil, ó, šejchu," řekl jsem zdráhavě, „ale mých pochybnosti jsi mě nezbavil."
„To je v pořádku," liboval si Friedlander bej. „Tvé pochybnosti ti zajistí delší život."
To poslední zrovna říkat nemusel. Znělo to, jako bych neměl přežít, ať se snažím sebevíc, ale mé pochybnosti mi umožní se tady motat déle a dívat se, jak trpím. „Nechť se naplní Alláhova vůle."
„Nechť ti Alláh požehná. Teď musíme rozhodnout o tvé mzdě."
To mě také překvapilo. „Na mzdu jsem nepomyslel," řekl jsem.
Papá dělal, že neslyšel. „Člověk musí jíst," řekl jednoduše. „Budeš dostávat sto kiamů denně, dokud ta záležitost nebude zlikvidována." Zlikvidována je to pravé slovo: buď my zlikvidujeme ty dva vražděí parchanty, nebo jeden z nich zlikviduje mne.
„O takovou mzdu jsem nežádal," namítl jsem. Stovka denně. Papá řekl, že člověk musí jist. Uvažoval jsem, co si asi mysli, že jsem zvyklý jíst.
Zase mě ignoroval. Pokynul Kameni, který mluví. Ten přistoupil a podal Friedlander bejovi obálku. „Tady je sedm set kiamů," obrátil se ke mně Papá, „tvůj plat na první týden." Vrátil obálku Kameni a ten ji přinesl mně.
Když tu obálku vezmu, bude to symbol úplného přijetí nadvlády Friedlander beje. Už by se nedalo couvnout, vzdát to, skončit. Hleděl jsem na bílou obálku v pískovcově žlutých prstech. Má ruka se zvedla, klesla, znovu zvedla a vzala peníze. „Děkuji," řekl jsem.
Friedlander bej vypadal spokojeně. „Doufám, že ti přinesou potěšení." To bych jim rozhodně radil. Věděl jsem, že si každý jeho zatracený fík poctivě odedřu.
„Ó, šejchu, jaké jsou tvé instrukce?" zeptal jsem se.
„Nejdřív, synu mého bratra, musíš jít za nadporučíkem Okkingem a dát se mu k dispozici. Budu ho informovat, že s ním

budeme v této záležitosti stoprocentně spolupracovat. Jsou věci, které moji společnici mohou zvládnout lépe než policie. Jsem si jist, že to nadporučík uzná. Myslím si, že dočasné spojeni mé organizace s jeho nejlépe poslouží zájmům společnosti. Dá ti veškeré informace o vraždách, pravděpodobný popis toho, kdo podřezal krk Abdulláha Abú Zajda a Tamiko, a cokoliv, co snad dosud odpíral. Na oplátku ho ujistíš, že budeme policii informovat o všem, co zjistíme."
„Nadporučík Okking je slušný člověk, ale spolupracuje, jen když se mu chce nebo když je to pro něho výhodné."
Papá se pousmál. „Teď s tebou bude spolupracovat, to zajistím. Brzy pochopí, že je to v jeho zájmu." Starému pánovi se dalo věřit: jestli někdo dokáže přimět Okkinga, aby mi pomohl, je to Friedlander bej.
„A potom, ó, šejchu?"
Naklonil hlavu a zase se usmál. Z nějakého důvodu mi bylo zima, jako by si studený vítr našel cestu do pevnosti Papá.
„Dovedeš si představit příležitost nebo okolnosti, za kterých bys vyhledal modifikace, jež doposud odmítáš, synu mého bratra?" zeptal se.
Ledový vítr zadul ještě silněji. „Ne, ó, šejchu, nevidím takovou příležitost ani si nedovedu představit takové okolnosti. To neznamená, že se to nemůže stát. Možná někdy v budoucnosti budu mít potřebu vybrat si nějakou modifikaci."
Přikývl. „Zítra je pátek a já dodržuju sabbat. Budeš potřebovat čas na přemýšlení a plánování. V pondělí to bude stačit."
„Stačit? Co bude v pondělí stačit?"
„Když se setkáš s mými soukromými chirurgy."
„Ne," zašeptal jsem.
Friedlander bej náhle přestal byt laskavým strýčkem. V okamžiku se stal velitelem poddaných, o jehož rozkazech se nepřemýšlí. „Přijal jsi mé peníze, synu mého bratra," řekl přísně. „Budeš dělat, co řeknu. Nemůžeš doufat, že zvítězíš nad našimi nepřáteli, pokud tvůj mozek nebude posílen. Oba víme, že aspoň jeden z těch dvou má elektronicky zvětšený mozek. Musíš mít totéž, ale ještě ve větší míře. Moji lékaři ti mohou dát výhody nad těmi vrahy."
Dvě pískovcové ruce se objevily na mých ramenou a pevně mě držely. Teď opravdu nebylo úniku. „Jaké výhody?" zeptal jsem se s obavami. Začal jsem cítit studený pot strachu. Vyhýbal jsem se zadrátování mozku spíš z hrozného strachu než ze zásady. Ta myšlenka ve mně budila děs, který rostl až do nesmyslné, paralyzující fobie.
„Lékaři ti to všechno vysvětlí."
„O, šejchu," zlomil se mi hlas, „to nechci."
„Události pokročily mimo tvá přání," odpověděl. „V pondělí budeš jiné mysli."
Ne, napadlo mne, má mysl bude stejná, dokud mi ji nezmění Friedlander bej a jeho chirurgové.

10

„Nadporučík Okking momentálně není v kanceláři," oznámil mi uniformovaný policista. „Mohu vám nějak pomoci?"
„Vrátí se nadporučík brzy?" zajímalo mne. Hodiny na policistově stole ukazovaly skoro deset. Uvažoval jsem, jak dlouho dnes Okking hodlá pracovat. Neměl jsem chuť mluvit se seržantem Hadždžárem, ať už je jeho spojeni s Papá jakékoliv.
„Nadporučík říkal, že bude hned zpátky. Jen pro něco odskočil dolů."
Hned mi bylo lip. „Mohl bych počkat v jeho kanceláři? Jsme stáři přátelé."
Policista mě přelétl pochybovačným pohledem. „Mohl bych vidět nějaký průkaz totožnosti?" Dal jsem mu svůj alžírský pas. Je sice prošlý, aleje to jediný můj průkaz s fotografií. Naťukal si mne do počítače a za okamžik se na obrazovku vyhrnula celá moje osobni historie. Nejspíš se rozhodl, že jsem řádný občan, neboť mi vrátil pas, chvíli mi hleděl do tváře a pak pronesl: „Vy už jste toho s nadporučíkem Okkingem hodně zažil."
„Jo, je to dlouhý příběh," přikývl jsem.
„Měl by být zpátky za pár minut. Můžete se posadit k němu."
Poděkoval jsem mu a šel do kanceláře. Skutečně jsem tam už strávil spoustu času. S nadporučíkem jsme tvořili trochu zvláštní spojenectví, když uvážíme, že jsme pracovali na opačných stranách zákona. Posadil jsem se na židli vedle Okkingova stolu a čekal. Uběhlo deset minut a já jsem začal být neklidný. Začal jsem si prohlížet papíry, které všude ležely v tlustých hromadách, snažil jsem se číst je vzhůru nohama a ze stran. Jeho krabice vyřízených věcí byla zpola zaplněna obálkami. Ještě víc práce však čekalo v druhé krabici na vyřízeni. Okking si skutečně zasloužil svou hubenou mzdu. Ležela tam velká žlutavá obálka pro nějakého dealera s ručními zbraněmi ve Federativních Novoanglických státech amerických, ručně nadepsaná obálka pro nějakého doktora ve městě, úhledně adresovaná obálka firmě zvané Univerzální vývozy se sídlem poblíž nábřeží - napadlo mne, jestli je to jedna ze společností, s nimiž obchoduje Hassan, nebo snad jedna ze Seipoltových - a také nacpaný baliček zaslaný firmě na kancelářské potřeby v Brabantském protektorátu. Prohlédl jsem si už asi všechno, co měl Okking v kanceláři, když se asi po hodině konečně objevil.
„Doufám, že nečekáš dlouho? Co k čertu chceš?"
„Taky tě rád vidím, nadporučíku. Právě jsem se vrátil ze schůzky s Friedlander bejem."
Zpozorněl. „A, takže teď děláš poslíčka pro pouštní negry se zdáním velkoleposti. Teď nevím: je to o schůdek nahoru nebo o schůdek dolů, Audrane? Předpokládám, že mi máš od toho starého hada předat zprávu?"
Přikývl jsem. „Týká se to těch vražd."
Okking se posadil za stůl a nevinně na mě hleděl. „Jakých vražd?"
„Těch dvou se starou pistolí a těch dvou podřezaných krků. Určité si vzpomínáš. Nebo máš zase plno práce s chytáním chodců na přechodech?"
Mrskl po mně zlým pohledem a prstem si přejel po zarostlé bradě. „Vzpomínám si," řekl odměřeně. „Proč si bej myslí, že se ho to týká?"

„Tři z těch čtyř pro něho dělali různé práce, když ještě chodili po světě. Chce jen mít jistotu, že něco podobného nepotká další z jeho lidí. Papá je v tom směru velice svědomitý. Nevím, jestli tohle u něho dost oceňuješ."
Okking si odfrkl. „Jo, máš pravdu. Vždycky jsem si myslel, že ty dvě čubky pro něho dělají. Vypadaly, jako by se snažily pod svetry pašovat melouny."
„Papá si myslí, že ty vraždy jsou namířeny proti němu."
Okking zvedl ramena. „Jestli jsou, pak mají ti vrazi mizernou trefu. Zatím Papá ještě ani neškrábli."
„On to vidí jinak. Zeny, které pro něho pracuji, jsou jeho očima, muži jeho prsty. Sám mi to řekl, tak vřele a krásně, jak jen on dovede."
„A co byl Abdulláh? Jeho prdel?"
Věděl jsem, že bychom s Okkingem takhle mohli laškovat celou noc. Stručně jsem mu vysvětlil neobvyklý návrh Friedlander beje. Jak jsem čekal, nadporučík Okking tomu důvěřoval stejně málo jako já. „Víš, Audrane," řekl suše, „oficiální úřady pověřené prosazováním zákonů si dost dělají starosti o svůj image. Už tak nás sdělovací prostředky pěkně tlučou, ani nemusíme vycházet na zápraži a líbat zadek někomu jako Friedlander bej. Každý si mysli, že bez něho s těmi vraždami nehneme."
Rozpřáhl jsem ruce, abych ukázal ochotu. „Ne, ne," začal jsem, „tak to vůbec není. Nerozumíš mi, nerozumíš Papá a jeho motivům. Nikdo neříká, že bys nedokázal skřípnout ty lumpy bez pomoci. Tihle hoši nejsou o nic chytřejší ani nebezpečnější než ti ušmudlaní tupci, které tady každý den chytáš po tuctech. Friedlander bej si pouze myslí, že vzhledem k tomu, že se to přímo dotýká jeho osobních zájmů, mohla by týmová práce ušetřit všem čas i námahu, a snad i životy. Nestálo by to za to, nadporučíku, i kdybychom zabránili jen jedinému z tvých lidi, aby se rozběhl proti letící kulce?"
„Nebo jedné z bejových děvek, aby se přilepila na nůž, co? Poslyš, Papá už mi volal, nejspíš když jsi byl na cestě sem. Všechny tyhle řečičky už jsem jednou vyslechl a souhlasil jsem - do jisté míry. Do jisté míry, Audrane. Nechci, abyste mi tady vy dva dělali policii, abyste mi říkali, jak mám vést vyšetřováni, abyste se mi pletli do práce. Jasné?" Kývl jsem. Znal jsem jak Okkinga, tak Friedlander beje. Bylo úplně jedno, co Okking řekl. Papá stejně udělá všechno po svém.
„To jen abychom si rozuměli," řekl nadporučík. „Celá ta věc je nepřirozená. Jako by se myši a krysy šly pomodlit za uzdravení kočky. Až chytíme ty vrahy, bude konec líbánek. Pak se zase vrátíme k paralyzačním pistolím a pendrekům a vzájemnému dopalování."
„Byznys je byznys."
„Už mi ten slogan jde na nervy," odsekl. „Teď vypadni."
Vyšel jsem a sjel výtahem do přízemi. Byl příjemný vlahý večer, rostoucí měsíc proplouval mezi třpytivými kovovými mraky. Šel jsem pěšky do Budajínu a uvažoval. Za tři dny mi zadrátují mozek. Snažil jsem se na to nemyslet, co jsem odešel od Friedlander beje. Teď jsem měl na přemýšleni moře času. Necítil jsem žádné vzrušení, žádné očekáváni, jen strach. Nějak jsem cítil, že Maríd Audran přestane existovat a že se z narkózy vzbudí někdo nový a že nikdy nebudu schopen přesně zjistit ten rozdíl. Bude mi to už napořád vadit, jako vám vadí slupka z kukuřice mezi zuby. Všichni kolem tu změnu poznají, jen já ne, protože já budu uvnitř.
Šel jsem přímo k Frenchymu. Když jsem dorazil, Jasmína zpracovávala nějakého mladého hubeného chlápka v širokých bílých kalhotách stažených kolem kotníků a šedivém žíhaném saku nejmíň padesát let starém. Nejspíš si celou garderobu nakoupil z bedny v nějakém vetešnictví za půldruhého kiamu. Čpělo zatuchlinou, jako babiččina peřina uložená léta na půdě.
Dívka na pódiu se jmenovala Blanca, byla změněnec. Frenchy důsledně nenajímal debíky. Dívky byly v pořádku, stejně jako změněnci, kteří prošli kompletní proměnou, ale ti, kteří se zarazili kdesi uprostřed, v něm vzbuzovali obavy, že by se mohli zarazit i kdesi uprostřed jiných, důležitých transakcí. A za to nechtěl být zodpovědný. Když jste šli k Frenchymu, věděli jste, že tam nebude nikdo, kdo má ptáka většího než vy, pokud to nebude Frenchy sám nebo jeden z ostatních zákazníků. A pokud jste tu strašnou pravdu zjistili, mohli jste si za to sami.
Blanca tancovala zvláštním způsobem, jaksi v polovědomí, tak jak to bylo běžné mezi tanečnicemi po obou stranách Hlavni. Pohybovaly se matně v rytmu hudby, znuděné a unavené a dychtivé dostat se pryč zpod těch horkých světel. Bez přestání na sebe hleděly do ušmudlaných zrcadel za sebou, nebo se otočily a hleděly na svůj odraz přes místnost, dozadu za zákazníky. Jejich oči byly navěky upřeny do jakéhosi prázdného prostoru asi půl metru nad hlavami hostů. Blančin výraz byl chabým pokusem vypadat příjemně - 'přitažlivě' a 'svůdně' nebylo v jejím profesionálním slovníku - ale vypadala, jako by jí právě do dolní čelisti napumpovali nějakou nervy umrtvující drogu a jako by dosud nevěděla jistě, jestli se jí to líbí. Když byla na pódiu, prodávala se - nabízela sama sebe jako výrobek, jako něco na hony vzdáleného její vlastní představě o sobě, o tom, jaká je mimo pódium. Její pohyby -většinou unavené, polovičaté napodobeniny sexuálních pohybů - měly vydráždit zákazníky. Bohužel, pokud v sobě zákaznici neměli spoustu pití nebo nebyli na Blanku zatížení, tenhle tanec těžko někoho nalákal. Viděl jsem Blanku tancovat stokrát, možná tisíckrát. Vždycky stejná hudba, stejné kroužení, stejné kroky, stejné zhoupnutí, stejné škubnuti při stejné notě písně.
Blanca dokončila výstup. V baru se ozvalo osamělé zatleskání, nejspíš od kunčofta, který ji platil piti a myslel si, že je do ni zamilovaný. U Frenchyho, ale vlastně i v ostatních barech na Hlavní chvíli trvá, než se vám podaří navázat známost. Vypadá to paradoxně, protože dívky se vrhají na každého volného muže, který do podniku zabloudí. Jenže konverzace je tak omezená: „Nazdar, jak se jmenuješ?"
„Juan-Javier."
„Hezké jméno. Odkud jsi?"
„Nuovo Tejas."
„Ach, to je zajímavé. Jak dlouho jsi ve městě?"
„Pár dni."

„Nechceš mi koupit skleničku?"
A to je všechno. Nic víc. Ani nejtajnější z mezinárodních tajných agentů by v tak krátkém čase nepředal víc informaci. V pozadí slov zaznínval jakýsi smutek, jako by dívky byly ke své práci připoutány, ačkoliv vzduchem kolem se vznášela iluze absolutní svobody - Kdykoliv budeš mít chuť toho nechat, prostě vyjdi tamhle dveřmi, drahoušku. Jenže dveře vždycky vedly jen do jednoho ze dvou míst: do jiného baru, nebo ještě o kousek níž po žebříku, který vede ke dnu života - Ahoj, fešáku, hledáš společnost? Víte, jak to myslím. A čím víc je vám let, tím míň vyděláváte peněz, a než se nadáte, jste ochotni udělat cokoliv za skleničku bílého vína, stejně jako Maribel.
Po Blance nastoupila na pódium dívka, které říkali Indihar. Možná to bylo její skutečné jméno. Hýbala se stejné jako Blanca, boky a ramena se pohupovaly, nohy jako přilepené k podlaze. Indihar si při tanci potichu prozpěvovala slova písní. Vůbec si neuvědomovala, že to dělá. Ptal jsem se na to několika dívek: všechny si říkaly slova písní, ale žádná o tom nevěděla. Uvědomily si to, až když jsem se o tom zmínil, ale když začaly na pódiu tancovat příště, zpívaly si znovu. Asi jim tak lip ubíhal čas. Bylo to lepší než se jen koukat na hosty. A tak se pohupovaly dopředu a dozadu, jejich rty šeptaly, ruce dělaly prázdná gesta, boky se kroutily tam, kde jim zvyk velel se kroutit. Možná to některým mužům připadalo sexy, pokud nic podobného ještě neviděli. Možná jim to stálo za to piti, které jim Frenchy naúčtoval. Já jsem tady pil zadarmo, protože tu pracovala Jasmína a protože jsem Frenchyho bavil. Kdybych musel platit, našel bych si zábavnější způsob, jak trávit čas. Všechno na světě musí být zábavnější než tohle. Sedět sám v tmavém prázdném pokoji musí být zajímavější než tohle.
Konečně Indihar skončila a ze šatny vyšla Jasmína. Široce se na mě usmála. Cítil jsem to jako vyznamenáni. Dva tři muži u barového pultu zatleskali, Jasmína dnes měla několik zájemců a vydělala dost peněz. Indihar na sebe hodila průhledný přehoz a vydala se lákat od zákazníků spropitné. Hodil jsem jí kiam a dostal lehký polibek. Indihar je hodná holka. Hraje čistě a nikoho neotravuje. Blanca mi mohla být ukradená, ale s Indihar bych se možná dovedl spřátelit.
Frenchy mne zahlédl a mávl na mne, abych si sedl na konec pultu. Byl to velký chlap o rozměrech dvou průměrných vyhazovačů, měl velký černý rozcuchaný plnovous, vedle kterého má bradka vypadala jako chloupky v kočičím uchu. Upřel na mě černé oči. „Co sháníš, mladej?"
„Dnes je pohoda, Frenchy," odpověděl jsem.
„Tvé slečně se dnes daří."
„To je dobře, protože mi propadl poslední fiq dírou v kapse."
Frenchy zašilhal a díval se na moji džallábíju. „V tomhle ohozu nejsou kapsy, mon noraf."
„Ale to už je dávno, Frenchy," odpověděl jsem s vážným výrazem, „od té doby jsme živi jen láskou."
Jasmína měla zapojený nějaký vysokorychlostní moďák a její tanec byl opravdu zážitek. Hosté v celém baru zapomněli na pití a ruce děvčat ve svých klínech a zírali na Jasmínu.
Frenchy se zasmál. Věděl, že nikdy nejsem tak úplně na mizině, jak tvrdím. „Kšefty jsou slabé," odplivl si do plastikového pohárku. Frenchy měl vždycky slabé kšefty. Na Hlavní nikdo nemluví o dobrých kšeftech, přináší to smůlu.
„Poslyš, musím si o něčem důležitém promluvit s Jasmínou, až dokončí tenhle výstup."
Frenchy zakroutil hlavou: „Dělá tamhle na tom zákazníkovi s fezem. Počkej, až ho pumpne, pak si s ní můžeš povídat, jak dlouho chceš. Když vydržíš, dokud ten chlap neodejde, pošlu někoho místo ní na pódium."
„Alláh buď pochválen. Můžu ti koupit sklenku?"
Usmál se na mne. „Kup dvě. Představ si, že jedna je pro mne a jedna pro tebe. Vypij je obě. Já už nemůžu pití ani vidět."
Poplácal se po břichu a udělal kyselý obličej, pak se zvedl a vyrazil mezi stolky v baru. Zdravil zákazníky a šeptal jim chválu na svá děvčata. Koupil jsem od Dálily, Frenchyho kulaté upovídané barmanky, dva drinky. Znám ji už léta. Dálila, Frenchy a Chiriga určitě byli na Hlavní starousedlíky, už když Hlavní byla jen kozí stezkou z jednoho konce Budajínu na druhý. Dřív, než se zbytek města rozhodl obehnat nás zdí a založit tady hřbitov.
Když Jasmína dotančila, rozezněl se hlasitý a dlouhý potlesk. Její džbánek na spropitné byl hned plný a ona spěchala ke svému zamilovanému ctiteli, než jí ho nějaká mrcha sebere. Když běžela kolem, láskyplně mě štípla do zadku.
Půl hodiny jsem se musel koukat, jak se směje a povídá a jak objímá toho šilhavého bastarda. Pak mu došly peníze a on i Jasmína vypadali velice smutni. Jejich románek předčasně skončil. Láskyplně, skoro vášnivě se rozloučili a slíbili si, že na tento nádherný večer nikdy nezapomenou. Pokaždé, když vidím, jak se některý z těch otrapů plazí po Jasmíne - nebo v podstatě po každé z dívek - zase vidím všechny ty bezejmenné chlapy, co osahávali mou matku. Je to už zatraceně dávno, ale jisté věci si pamatuju až příliš dobře. Díval jsem se na Jasmínu a říkal si, že to je prostě její zaměstnání, ale nedokázal jsem se zbavit toho hořkého a svíravého pocitu, který se ve mně zvedal a vzbuzoval touhu začít do všeho mlátit.
Přiběhla ke mně, úplně propocená, a vydechla: „Myslela jsem, že ten vobejda nikdy nezmizí!"
„To dělá to tvé osobní kouzlo," zavrčel jsem. „Tvá vzrušující konverzace. Frenchyho říznuté pivo."
„Jo," přikývla Jasmína zmatená mou špatnou náladou, „máš pravdu."
„Musím s tebou mluvit."
Jasmína se na mě podívala a několikrát se zhluboka nadechla. Utřela si obličej čistou utěrkou z baru. Asi jsem jí připadal neobvykle vážný. Popsal jsem jí události večera: své druhé setkání s Friedlander bejem, naše - to znamená jeho - závěry, to, jak se mi nepodařilo zapůsobit na nadporučíka Okkinga. Když jsem domluvil, rozhostilo se šokované ticho.
„A ty se na to dáš?" zeptal se Frenchy. Ani jsem si nevšiml, že se vrátil. Nevěděl jsem, že poslouchá, ale byl to jeho podnik, patřilo to k jeho práci.
„Ty si necháš zadrátovat mozek?" zeptala se Jasmína se zatajeným dechem. Připadalo jí to vzrušující. Sexuálně vzrušující, jestli mi rozumíte.
„Jsi blázen, jestli to uděláš," řekla Dálila. Kdyby na Hlavní existovali konzervativci, byla by Dálila jedním z nich.

„Podívej se, co to s lidma dělá."
„Co to s lidmi dělá?' křičela rozčileně Jasmína a tloukla do svého moďáku.
„Nono, tak promiň," řekla Dálila a šla utřít nějakou pomyslnou loužičku na druhém konci barpultu.
„Jen si představ, co všechno bychom spolu mohli dělat," snila Jasmína.
„Možná ti to nepřipadá dost dobré tak, jak to je," řekl jsem ukřivděně.
Její nadšení vyprchalo. „Ale ne, Maríde, tak to není. Já jen—"
„No, tohle je tvoje věc," prohodil Frenchy, „nic mi do toho není. Jdu dozadu, musím spočítat tržbu. Dnes to nebude dlouho trvat." Zmizel za ušmudlaným zlatavým závěsem, který odděloval šatnu děvčat a jeho kancelář.
„Je to napořád," řekl jsem. „Když to uděláš, nejde to zrušit. Není z toho úniku."
„Slyšels mě někdy říct, že bych se chtěla svých drátů zbavit?"
„Ne," uznal jsem. Jenže mně právě ta neodvolatelnost naháněla husí kůži.
„Nelitovala jsem nikdy ani na okamžik. A neznám nikoho jiného, kdo by litoval, že se nechal zadrátovat."
Navlhčil jsem si rty. „Nerozumíš mi." Nedovedl jsem jí to vysvětlit. Nedovedl jsem pro své pocity najít slova.
„Ty se prosté bojíš."
„Ano," souhlasil jsem. To bylo dobré východisko.
„Polo-hadždž si taky nechal zadrátovat mozek, a není ani ze čtvrtiny takový chlap, jako jsi ty."
„A co mu to přineslo? Sonnyho krev na košili. Nepotřebuju moďáky, když ze sebe chci dělat blázna. Dokážu to sám."
Náhle se jí v očích objevil zvláštní, věštecký pohled. Věděl jsem, že ji napadlo něco velkolepého. A věděl jsem, že z toho budu mít jen potíže. „Alláh a Panna Maria v motelu," zašeptala. Myslím, že to byla oblíbená kletba jejího otce.
„Vždyť to je přesně podle toho hexagramu!"
„Hexagramu?" Zapomněl jsem na tu hloupost s I ťing dřív, než mi ji Jasmína dovysvětlovala.
„Pamatuješ, jak to říkal? Že se nemáš bát překročit velkou řeku?"
„Jo. Jakou velkou řeku?"
„Velká řeka je nějaká zásadní změna ve tvém životě. Třeba zadrátování mozku."
„Aha. Taky říkal, že se mám setkat s velkým člověkem. To jsem udělal. Dvakrát."
„Říkal, že máš čekat tři dny, než začneš, a tři dny po započetí."
Rychle jsem počítal: zítřek, sobota, neděle. Pondělí, kdy si to půjdu nechat udělat, bude za tri dny. „Oh, k čertu," zamumlal jsem.
„A také řekl, že tvým slovům nebudou věřit a že si musíš zachovat sebedůvěru v těžké době a že nesloužíš králům ani knížatům, ale vyšším principům. To je můj Maríd." A políbila mne. Bylo mi zle. Před tou operací nebylo úniku, jedině snad utéci pryč a začít nový život v nějaké jiné zemi, pást kozy a ovce a sníst každý den pár fíků, jako ostatní feláhové.
„Jsem hrdina, Jasmíno," řekl jsem, „a my hrdinové někdy máme tajné úkoly. Musím jít." Třikrát nebo čtyřikrát jsem ji políbil, zmáčkl jsem jí pravou silikonovou bradavku - pro štěstí, a zvedl jsem se. Cestou z baru jsem poplácal Indihar po zadku a ona se otočila a usmála se na mne. Zamával jsem na Dalílu. Blanca? Tvářil jsem se, že nikdo takový neexistuje.
Šel jsem po Hlavní ke Stříbrné palmě, jen tak, abych viděl, co lidé dělají a co se děje. Mahmúd a Jacques seděli u stolu, pili kávu a vytírali chlebem hummus. Polo-hadždž tam nebyl, asi si to někde rozdával s obrovskými heterosexuálními kameňáky. Přidal jsem se k přátelům. „Nechť tvůj a tak dál a tak dál," řekl Mahmúd. Nikdy to s formalitami nepřeháněl.
„Tvůj taky."
„Povídá se, že se dáš zadrátovat," poznamenal Jacques. „Důležité rozhodnutí. Významná věc. Zvážil jsi to ze všech stran?"
Byl to menší šok. „Zprávy se šíří rychle, koukám."
Mahmúd zvedl obočí. „To je snad normální, ne?" řekl s plnými ústy chleba a hummusu.
„Dovol mi, abych ti koupil kávu," nabídl Jacques.
„Pochválen budiž Alláh, ale potřebuju něco silnějšího."
„Taky dobře," řekl Jacques Mahmúdovi. „Maríd má víc peněz než my dva dohromady. Papá ho teď má na výplatní listině."
Ty klepy se mi ani trochu nelíbily. Šel jsem k baru a objednal jsem si gin a bingaru. Heidi za pultem se zašklebila, ale neřekla nic. Byla hezká - sakra, byla to jedna z nejkrásnějších skutečných žen, jaké jsem kdy potkal. Vždycky vypadala ve svých pečlivě vybíraných šatech přesně tak, jak vždycky chtěli vypadat všichni debíci a změněnci s jejich dokonalými konfekčními těly. Heidi měla nádherné modré oči a jemnou plavou ofinu. Nevím proč, ale ofiny na mladých ženách mě vždycky znervózňují. Myslím, že to je mými hebrejskými geny. Když sám sebe pečlivě zkoumám, nacházím snad každou zápornou vlastnost, která existuje. Vždycky jsem se chtěl s Heidi opravdu seznámit, ale asi nejsem její typ. Třeba je její typ k dostání na moďáku, a až si nechám zadrátovat mozek...
Čekal jsem, až mi namíchá pití, když se kousek ode mne, za skupinou korejských mužů a žen, kteří určitě brzy zjistí, že jsou v nesprávné části města, ozval další hlas: „Vodku martini, suché. Předválečnou Wolfschmidtovu, jestli máte, protřepat, nemíchat. S kouskem citrónové kůry."
A je to tady, řekl jsem si. Počkal jsem, až se Heidi vrátila s mým pitím. Zaplatil jsem jí a roztočil likér a led ve sklence. Heidi mi přinesla drobné. Nechal jsem jí kiam spropitného a ona začala nějaký zdvořilý hovor. Dost nezdvořile jsem ji přerušil -víc mě zajímala ta vodka martini.
Vzal jsem svou sklenku a odstoupil od baru. Jen tolik, abych si mohl pořádně prohlédnout Jamese Bonda. Vypadal přesně tak, jak jsem si ho pamatoval z knih lana Fleminga: černé vlasy s pěšinkou na straně, těžká kadeř padající nepořádně přes pravé oko, jizva přes pravou tvář. Měl rovné černé obočí a dlouhý rovný nos. Jeho horní ret byl krátký a ústa, třebaže byla uvolněná, v sobě měla náznak krutosti. Tvrdý chlap. Zaplatil hromadu peněz chirurgům, aby vypadal jako tvrdý chlap. Pohlédl na mne a usmál se. Uvažoval jsem, jestli si vzpomněl na naše předešlé setkáni.

Šedomodré oči se trochu zúžily, když mě pozoroval. Měl jsem nejasný pocit, že jsem zkoumán. Měl na sobě obyčejnou bavlněnou košili a lehké vlněné kalhoty, nepochybně britské výroby, a černé kožené sandály, vhodné do našeho podnebí. Zaplatil své martini a přišel ke mně. Podával mi ruku: „Jsem rád, že tě zase vidím, kamaráde."
Potřásl jsem mu rukou. „Nezdá se mi, že se mi dostalo cti seznámit se s vzácným pánem," řekl jsem arabsky.
Bond mi odpověděl dokonalou francouzštinou: „Jiný bar, jiné okolnosti. Nebylo to důležité. Všechno to skončilo dobře." Aspoň pro něho. Mrtvý Rus nám svůj názor na věc neřekne.
„Nechť mi Alláh odpustí, moji přátelé čekají," řekl jsem.
Bond se usmál svým slavným křivým úsměvem. Odpověděl mi arabským rčením - v perfektním místním dialektu. „Co zemřelo, je pryč," pokrčil rameny. Snad chtěl říct, že co bylo, bylo, nebo možná, že by pro mne bylo dobré, kdybych začal zapomínat na všechny ty nedávno zemřelé. Nebyl jsem si jist, co mi chtěl sdělit. Kývl jsem, poněkud zmaten jeho znalostí místního jazyka. Pak jsem si uvědomil, že má moďák Jamese Bonda a nejspíš napíchnutý doďák s arabštinou.
Odnesl jsem si sklenici ke stolu, kde seděli Mahmúd s Jacquesem a vybral jsem si židli, ze které jsem mohl sledovat bar a jeho vchod. Než jsem se usadil, Bond dopil své martini a vycházel na Hlavní. Cítil jsem chladnou vlnu nerozhodnosti: co se teď ode mne čeká? Mám šanci ho zlikvidovat teď, bez zadrátovaného mozku? Neměl jsem zbraň. K čemu by bylo dobré zaútočit na Bonda předčasně? Ale Friedlander bej by to určitě považoval za zmařenou příležitost, která může mít za následek něčí smrt. Možná smrt někoho mně blízkého...
Rozhodl jsem se ho sledovat. Nechal jsem pití na stole a odešel bez vysvětlení. Vycházel jsem ze dveří Stříbrné palmy, právě když James Bond zahýbal vlevo do postranní uličky. Opatrně jsem se plížil za ním. Zřejmě jsem nebyl dost opatrný, protože když jsem se na rohu zastavil a opatrně se rozhlédl kolem, byl Bond pryč. Z uličky nevedla žádná další cesta, po níž by mohl zahnout, musel tedy vejít do jednoho z těch nízkých bílých domků s rovnou střechou, které tvořily tenhle blok. Aspoň nějaká informace. Obrátil jsem se zpět ke Stříbrné palmě, když mi za levým uchem vybuchla bomba bolesti. Klesl jsem na kolena a silná, opálená ruka uchopila tenký materiál mé džallábije a vytáhla mě vzhůru. Mumlal jsem nějaké kletby a zvedl zaťatou pěst. Hrana jeho ruky mě sekla do ramenního kloubu a má paže klesla, mrtvá a zbytečná.
James Bond se tiše zasmál. „Pokaždé, když v jedné z vašich špinavých putyk zahlédneš zámožného Evropana, myslíš si, že se musíš za ním rozběhnout a ulehčit jeho kapse. No, příteli, někdy padneš na nesprávného Evropana." Uhodil mě přes obličej, ne moc, odhodil mě od sebe na drsnou zeď a hleděl na mě, jako bych mu dlužil vysvětlení nebo omluvu. Rozhodl jsem se, že má pravdu.
„Prosím tisíckrát za prominutí, efendi." mumlal jsem. Někde vzadu se mi klubala myšlenka, že tenhle James Bond si vedl mnohem lépe než tenkrát, když se ode mne nechal vyhodit před několika týdny od Chiri. Dnes se mu jeho zatracená kadeř ani nerozcuchala. Ani se nezadýchal. Určitě pro to existuje nějaké vysvětlení. Nechám Papá nebo Jacquese nebo I ťing, ať na to přijdou: mně momentálně příliš hučelo v hlavě a zvonilo v uších.
„A nenamáhej se s blábolením o efendim" řekl chmurně. „To je turecká lichotka a já mám u Turků pár nevyrovnaných účtů. A ty stejně nejsi Turek, podle ksichtu." Mírně krutými ústy se na mě škodolibě usmál. Odkráčel, jako by chtěl naznačit, že mne nepovažuje za hrozbu ani pro sebe, ani pro svou peněženku. Nejhorší bylo, že se nemýlil. Právě skončilo druhé kolo mého utkání s mužem, který si říkal James Bond. Stav byl jedna jedna a já jsem neměl nejmenší chuť pustit se do rozhodujícího kola. Zdálo se, že se toho od našeho posledního setkání hodně naučil, nebo to možná bylo naopak - z nějakého důvodu mi tenkrát dovolil, abych ho od Chiri tak snadno vyhodil. Tentokrát jsem byl dobře o třídu horší.
Pomalu a s bolestmi jsem se vracel ke Stříbrné palmě a zrálo ve mně důležité rozhodnutí: řeknu Papá, že mu nepomůžu. Nebylo to jen proto, že se bojím dát si zadrátovat mozek. Hergot, i kdybych měl dráty až bůhví kam, na tyhle zabijáky nestačím. Nedokázal jsem ani sledovat Bonda kolem jediného pitomého bloku v mém vlastním městě, i tady jsem dostal výprask. Ani na okamžik jsem nepochyboval, že to mohlo být podstatně horší, kdyby byl Bond chtěl. Myslel si, že jsem jen lupič, obyčejný arabský zloděj, a jednal se mnou jako s každým obyčejným arabským zlodějem. Pro něho to byla běžná záležitost.
Ne, nic mě nepřesvědčí. Nepotřebuju žádné tři dny na rozmyšlení - Papá a celý jeho nádherný plán mohou jít k čertu. Šel jsem do Stříbrné palmy a vhodil do sebe svůj koktejl na dva hlty. Mahmúd i Jacques mě zdržovali, ale řekl jsem, že musím jit. Políbil jsem Heidi na tvář a zašeptal jí do ucha necudný návrh, tentýž návrh, který jí šeptám vždycky, a ona odpověděla stejně pobaveně a stejně odmítavě. Zamyšleně jsem kráčel zpátky k Frenchymu, vysvětlit Jasmíne, že nebudu hrdina, že nebudu sloužit ani vyšším principům, ani králům a knížatům a vůbec. Jasmína bude zklamaná a nejspíš se ji aspoň týden nedostanu do kalhotek. Ale pořád to bude lepši, než si nechat podříznout krk. Můj popel pak vysypou na skládku a co z toho.
Budu muset spoustě lidí vysvětlovat spoustu věcí. A také se omlouvat. Selimou počínaje, přes Chiri a seržanta Hadždžára až po Friedlander beje, všichni mi půjdou po koulích, ale už jsem se rozhodl. Jsem svým pánem, nikdo mě nemůže nutit, abych přijal tak děsivý osud. Můžou si povídat o morální velikosti a obecném prospěchu, co chtějí. Drink u Stříbrné palmy, předtím ty dva u Frenchyho, pár trifetů, čtyři sluníčka a osm paxií - ti všichni se mnou souhlasili. Než jsem se dostal k Frenchymu, byla noc teplá a bezpečná a zcela na mé straně a každého, kdo mě bude nutit dát si do mozku dráty, nacpu do hluboké temné jámy a v životě se do ní nepodívám. Ať se jdou vycpat, mně je to jedno.

11

V pátek jsem odpočíval a regeneroval. Tělo jsem měl samou modřinu, zbité od řady lidí - někteří byli moji známí a přátelé, některé jsem jen příliš brzy chytal v tmavé uličce. Jedna z nejlepších věcí v Budajínu je velké množství tmavých uliček. Nejspíš je tu naplánovali schválně. Kdesi v něčím posvátném plánu se píše: 'A budou postaveny tmavé uličky z

té příčiny, aby v nich hlavy lumpů a nečestných mohly být otvírány a jejich tučné rty nápodobně masakrovány. A i toto bude nebi milé.' Nevím přesně, z které knihy ty verše cituju. Možná se mi zdály v pátek brzy ráno.
Nejdřív po mně vyjely Černé vdovy, pak mě otravovali nejrůznější posluhové Lutze Seipolta, Friedlander beje a nadporučíka Okkinga, stejně protivní jako jejich usmívající se páni, a naposled včera večer si mě vzal do parády ten cvok James Bond. Krabička na pilulky zela prázdnotou: na dně jen trocha barevného prachu, který jsem si mohl slízat z prstů v naději na miligram pomoci. Nejdřív se ztratily opiáty, pak zásoby sonneinu od Chiri a seržanta Hadždžára - ty jsem polykal jeden za druhým, jak se mi s každým pohybem bolestivé ozývala zranění. Když došla sluníčka, zkusil jsem paxium, ty malé fialkové tabletky, které někteří lidé považují za největší dar organického chemického všehomíra, odpovědna veškeré životní trápení. Já začínám docházet k závěru, že nestojí za psí štěk. Ale stejně jsem je spolykal a zapil půllitrem Jacka Danielse, který Jasmína přinesla z baru. No, takže zbývaly už jen povzbuzovací modré trojúhelníčky. Nevěděl jsem, jak budou účinkovat na bolest, ale byl jsem ochotný použít sám sebe jako dobrovolníka ve výzkumu. Věda kráčí vpřed. Kopl jsem do sebe tři trifety a účinek byl z hlediska farmakologického velmi zajímavý: během půl hodiny jsem začal mít obrovský zájem o tlukot vlastního srdce. Napočítal jsem si pulz asi kolem čtyř set dvaadvaceti za minutu, ale při počítání mě pletly přeludy ještěrek, které pořád přebíhaly po okrajích mého zorného pole. Jsem si skoro jistý, že mi srdce tak rychle nepumpovalo.
Drogy jsou vaši přátelé, chovejte se k nim s úctou. Přátele byste přece do popelnice nehodili. Přátele byste nespláchli do záchodu. Jestli se tak chováte k přátelům nebo k drogám, nezasloužíte si ani jedno, ani druhé. Dejte mi je. Drogy jsou úžasná věc. Nebudu poslouchat nikoho, kdo mi radí, abych se jich vzdal. To bych se raději vzdal jídla a pití - ve skutečnosti jsem to několikrát i udělal.
Všechny ty drogy měly za úkol zatemnit mi mysl. On totiž každý projev života v téhle části těla mě jen lekal. Život začínal být chmurný, smrdutý a odporně veliký, a to se mi pranic nelíbilo.
Jo, a ještě jsem si vzpomněl, že jsem si vyžádal několik kapslí RPM od Sajída Polo-hadždže. To je totéž svinstvo, které koluje v krvi Billa taxikáře pořád. Pořád, za cenu jeho nesmrtelné duše. Musím si pamatovat, že už nikdy nesmím sednout k Billovi do taxíku. Ježíši, z toho dryáku jde fakt hrůza a nejhorší na tom je, že jsem opravdu zaplatil, hotově zaplatil, aby mi bylo takhle blbě. Někdy je mi zle z toho, co dělám, a pak činím předsevzetí, že začnu čistý život. Slíbil jsem si, až to RPM přestane účinkovat, jestli vůbec přestane...
Pátek byl sabat, den odpočinku, ale ne pro ty lidi v Budajínu, kteří vyrazili do práce, sotva zapadlo slunce. Dodržovali jsme svatý měsíc ramadán, ale policajti i ti tyrani z mešit nám v pátek trochu polevili. Jasmína šla do práce a já jsem zůstal v posteli a četl jsem si Simenona, kterého jsem četl, když mi bylo patnáct, a pak znovu, když mi bylo dvacet, a pak ještě několikrát. Se Simenonem to máte těžké. On napsal tutéž knihu desetkrát, ale měl tolik různých knih, co napsal každou desetkrát, že musíte přečíst všechny a pak je nějak rozumně utřídit podle logického tematického základu, který jsem nikdy nepochopil. Já prostě začnu vzadu (když je to tištěné v arabštině) nebo vpředu (když je to ve francouzštině) nebo uprostřed (když moc spěchám nebo jsem plný svých přátel drog).
Simenon. Proč jsem začal mluvit o Simenonovi? Chtěl jsem se dostat k nějakému životně důležitému a osvícenému závěru. Simenon připomíná lana Fleminga: oba jsou spisovatelé, oba vyráběli napínavé romány ve svém stylu, oba jsou mrtví, a ani jeden neměl tušeni o tom, jak se dělá dobré martini - to Flemingovo 'protřepat, nemíchat'- při nevýslovné levé koze mé svaté prodejné matky! A Fleming nás dovede přímo a rovně k Jamesi Bondovi. Ten chlap s Bondovým moďákem se z města úplně vypařil. Žádná stopa po nula nula sedmičce, ani špaček Morland speciálek se zlatými proužky kolem filtru, ani vykousané kolečko citronu nebo dírka po kulce z beretty. Jo, byla to beretta, čím odrovnal Dévi a Bogatyreva. Beretta byla jeho oblíbená zbraň v prvních Flemingových románech. Jenže pak se nějaký žhavý čtenář dal slyšet, že to je 'dámská zbraň', a vlastně jen hračka, a tak Fleming přinutil Bonda přejít na walthera PPK, menší, ale spolehlivou automatickou pistoli. Kdyby byl náš Bond střílel z walthera, byl by nadělal Dévi v obličeji větší paseku. Beretta udělala mnohem úhlednější dírku. Jako když potáhnete za víčko plechovky s pivem. Ta facka, kterou mi dal, byla to poslední, co někdo viděl nebo slyšel ve městě o Bondovi. Asi nesnášel nudu.
To je další prvotřídní důvod, abyste se seznámili s pilulkami a léky. Nuda dovede být nekonečná, ale zmizí, když začnete počítat pulz kolem čtyř stovek. Při životě mé brady a posvátných koulích Posla Božího, ať ho Alláh požehná a chrání, já opravdu chci jen spát. Jakmile ale zavřu oči, začne před nimi blýskat černobílý stroboskop a všude plavou fialové a zelené věci, takové obrovské věci. Křičel jsem, ale nedaly mi pokoj. Nechápu, jak mezi nimi může Bili řídit taxík.
,
Tak takhle vypadal můj pátek, ve stručném přehledu. Jasmína přišla domů s Jackem Danielsem, já jsem dorazil zbytek svých drogových zásob, někdy kolem poledne jsem odpadl a probral se, když Jasmína byla zase v práci. Teď byla sobota. Zbývaly mi dva dny, abych se mohl těšit ze svého mozku.
V sobotu brzy ráno jsem si všiml, že se mi někam vypařily peníze. Byl bych měl ještě mít několik set kiamů. Pravda, trochu jsem utrácel a asi jsem přišel o víc, než si pamatuju. Ale stejně si myslím, že bych měl mít víc než těch devadesát kiamů, které jsem našel v tašce. Za devadesát kiamů toho moc nedostanu: jen nové džíny mě budou stát nejmíň čtyřicet.
Začal jsem podezírat Jasmínu, že mi ulehčuje od peněz. Tohle na ženských nenávidím. Dělají to i ty, jejichž genetické závitnice dodnes tvrdí, že jsou mužské. Jo-Mama říká: „To, že se kočka okotila v troubě, nedělá z koťat sušenky."
Vezměte hezkého hocha, ucvakněte mu couilles a kupte mu balkon, na kterém může pohodlné sedět podvyživená tříčlenná rodinka, a než se nadějete, už se vám hrabe v peněžence. Zhltnou všechny vaše tabletky, utratí vaše peníze, peleší se vám v posteli, uneseně na sebe celé odpoledne zírají v koupelně do zrcadla, dělají nevinné poznámky o nádherných mladých pracháčích na protějším chodníku, chtějí, abyste je hodinu objímali, když jste úplně vyplivnutí, jak jste je přitloukali k podlaze, a pak vám lezou po zádech, protože mírně otráveně hledíte z okna. Co vás proboha mohlo otrávit, když- se vám po bytě prochází absolutně perfektní bohyně a zdobí vám podlahu svým špinavým

prádlem? Třeba by vám zvedl náladu nějaký prášek, ale nezapomínejte, že je ta skvělá mrcha už všechny spotřebovala. Už jen půl druhého dne bude mozek Marída Audrana existovat tak, jak ho Alláh Ochránce ve Své moudrosti stvořil.
Jasmína se mnou nemluvila: myslela si, že jsem zbabělec a sobecký syn syfilitického osla, když odmítám plán Friedlander beje. Jednu minutu bylo všecko rozhodnuto - v pondělí jsem se měl setkat s chirurgy a nechat si zelektronizovat myšlení. A v další minutě jsem byl hnusný bastard, kterému bylo jedno, co se stane jeho přátelům.
Nemohla si vzpomenout, jestli jsem si opravdu chtěl nechat zadrátovat mozek, její paměť až k naší poslední hádce nesahala (já jsem si to pamatoval: nehodlal jsem si dát do mozku dráty a bašta). Celý pátek a sobotu jsem se z postele nehnul. Sledoval jsem, jak se stíny prodlužují a zkracují a zase prodlužují. Slyšel jsem muezzina svolávat věřící k modlitbě a za chvíli, aspoň mně připadalo, že je to jen několik minut, je svolával znovu.
Jasmíny a jejích nálad jsem si přestal všímat někdy v sobotu večer, když se chystala do práce.
Pobíhala sem a tam pokojem, vším práskala a házela po mně rozličné nápadité nadávky. Některé z nich jsem nikdy předtím neslyšel, ač už jsem přešel kus světa. Musel jsem tu couru ještě víc milovat. Nevstal jsem, dokud neodešla k Frenchymu. Mým tělem probíhaly střídavě vlny mrazivých třesů a návaly horka tak silné, že jsem je musel chladit ve sprše. Pak jsem zase ležel v posteli a potil se a klepal zimou. Propotil jsem prostěradla i matraci. Bílými prsty jsem svíral okraj přikrývky. Ještěrky mi teď lezly po obličeji a pažích, ale už jich nebylo tolik. Cítil jsem, že se mohu odvážit znovu zajít do koupelny, což byla cesta, o které jsem už dlouho přemýšlel. Neměl jsem hlad, ale začínal jsem mít pořádnou žízeň. Vypil jsem několik sklenic vody a znovu jsem se doplížil do postele. Kdyby aspoň Jasmína přišla domů.
Přestože účinky předávkování pomalu slábly a můj strach roští, rozhodl jsem se, co udělám v pondělí ráno. Sobotní noc prošla v dalších záchvatech ledového potu a horeček. Zíral jsem beze spánku do stropu, i když se Jasmína vrátila a opile usnula. V neděli, těsně před západem slunce, se zase chystala do práce. Vstal jsem a nahý se postavil za ni.
Malovala si oči, dělala legrační obličeje a natírala si na víčka něco lesklého z nóbl kšeftu pro nóbl děvky. Určitě to nekoupila v Budajínu. Jasmína by na sebe nedala laciné šminky z bazaru jako všechny ostatní. Jako by to v té tmě u Frenchyho nebylo jedno. Stejný make-up měli na pultě v každém stánku, ale Jasmína za ně platila špičkové ceny v obchodech ve městě. Chtěla vypadat na pódiu neodolatelné. Už vidím, jak se jí ti nacucaní blázni koukají na oči.
Nejdřív vyráběla vrstvený zeleno-modrý efekt pod úzkým načrtnutým obočím. Pak se soustředila na elegantní poprašek zlatých třpytivých jiskřiček. Ty jiskřičky byly nejtěžší. Lepila je jednu po druhé. „Jdi si brzy lehnout," řekla.
„Proč?" zeptal jsem se bezelstně.
„Zítra tě čeká rušný den."
Pokrčil jsem rameny.
„Tvůj mozek," vysvětlila, „vzpomínáš si?"
„Můj mozek, vzpomínám si. Nikam zvlášť se nechystá. Nic mimořádného jsem pro něj neplánoval."
„Necháváš si ten bezcenný krám zadrátovat!" Vyjela po mně jako hnízdící sokol po jestřábovi.
„Ale poslední plán byl jiný." namítl jsem.
Chytila svou příruční kufřík. „Poslyš, ty jeden zatracený zkurvysynu," ječela, „jdi se bodnout i s tím koněm, který tě sem přinesl!" Vyletěla z mého bytu s rámusem větším, než jsem si kdy dovedl představit, a to nemluvím o tom, jak práskla dveřmi. Potom, co jimi práskla, rozhostilo se veliké ticho a já jsem byl schopen myslet. Nedokázal jsem však přijít na nic, o čem bych mohl přemýšlet. Několikrát jsem obešel pokoj, uklidil nějaké věci, odkopl pár kousků oblečení zprava doleva a naopak a lehl jsem si. Díval jsem se, jak se tma v pokoji roztahuje a napřahuje ke mně. Také už to nebylo nijak napínavé.
Bolest byla pryč, hysterie z předávkování byla pryč, peníze byly pryč, Jasmína byla pryč. Zůstal klid a spokojenost. Nenáviděl jsem každou sekundu.
V tom mlčícím centru nehybnosti a nemyšlení, zbaven všeho rozčileni, které mě mnoho dni obklopovalo, jsem překvapil sám sebe kouskem nefalšované intuice. Nejdřív jsem si pogratuloval za objev, že ten chlap s Bondovým moďákem vraždil berettou a ne waltherem. Pak se vzpomínka na Bonda spojila s něčím dalším a zahákly se ke dvěma či třem dalším nápadům a všechny dohromady osvítily jeden nevysvětlitelný detail, který mi dozrával v podvědomí už přinejmenším několik dní. Vzpomněl jsem si na poslední návštěvu u nadporučíka Okkinga. Vzpomněl jsem si, jak vypadal, že ho v nejmenším nezajímají mé teorie či návrhy Friedlander beje. Nic neobvyklého, Okking nesnášel vměšování. Stejně tak neměl rád ani pozitivní vměšování a pomoc. Jenže mé myšlenky se nevracely k Okkingovi, vracely se k něčemu v jeho kanceláři.
Jedna z obálek byla adresována na Univerzální export. Připomněl jsem si, jak jsem lenivě uvažoval, jestli ta společnost patří Seipoltovi, nebo jestli šíita Hassan někdy od nich dostal nějaké tajemné bedny. Jméno společnosti bylo tak obyčejné, že ve světě nejspíš existuje tisíc 'Univerzálních exportů'. Možná Okking jen posílal objednávku na nějaký ratanový nábytek ke grilu na zahradu.
Samozřejmě, právě ta obyčejnost 'Univerzálního exportu' byla důvodem, proč je M., šéf Bondova zvláštního oddělení 00, použil jako falešné krytí a kód v knihách lana Fleminga. Tak nenápadné jméno bych si nikdy nezapamatoval, kdyby se mi nespojilo s příběhy o Bondovi. Možná byl 'Univerzální export' krycím spojením na muže, který používal Bondův moďák. Škoda, že si nepamatuju adresu na té obálce.
Prudce jsem se posadil. Jestli je v tomhle vysvětlení zrnko pravdy, proč byla ta obálka v Okkingově krabici vyřízené pošty? Říkal jsem si, že začínám být nervózni jako kobylka na roštu. Nejspíš hledám med, kde nejsou včely. Ale stejně se mi žaludek znovu sevřel. Cítil jsem, jak jsem proti své vůli vtahován do bahna klikatých a vražedných stezek.
Bylo na čase něco dělat. Strávil jsem pátek, sobotu a většinu neděle v propocené a špinavé posteli. Nastal okamžik, kdy se musím začít hýbat, vypadnout ven, zbavit se téhle lepkavé morbidity a strachu. Mám devadesát kiamů. Mohl bych si koupit nějaké butaqualidy a slušně se vyspat.
Hodil jsem na sebe džallábíju, už začínala být pěkně špinavá, sandály a libdu, arabskou čepičku. Cestou ke dveřím jsem

popadl tašku a spěchal dolů. Najednou jsem opravdu chtěl sehnat nějaké butiky. Chci říct, že jsem je opravdu chtěl. Právě jsem se dostal přes tři hrozné dny, kdy jsem ze sebe potil všechno to svinstvo, a už jsem zase běžel nějaké kupovat. Udělal jsem si mentální poznámku, že musím drogy přibrzdit, pak jsem svou mentální poznámku zmačkal a hodil do mentálního odpadkového koše.
Vypadalo to, že butiky nejsou k sehnání. Chiri nic neměla, ale dala mi gratis sklenku tende, nad kterou mi vyložila, jaké má potíže s novou holkou, co pro ni začala dělat, a že si pro mě pořád šetří ten nový moďák Honey Pílar. Vzpomněl jsem si na holoporno před krámkem staré Lajly. „Chiri," řekl jsem, „teď zrovna zápasím s chřipkou nebo něčím takovým. Ale slibuju, že spolu některý den příští týden zajdeme na večeři a pak, inšalláh, zavaříme ten moďák."
Ani se neusmála. Hleděla na mě, jako by sledovala raněnou rybu plácající se na hladině. „Maríde, srdíčko," řekla smutně, „teď mě opravdu poslouchej: musíš skončit se všemi těmi pilulkami. Ničíš se."
Měla pravdu, ale nikdo tyhle rady od druhých nechce slyšet. Přikývl jsem, hodil do sebe zbytek tende a odešel z klubu bez rozloučení.
Ve Starém Chicagu Velkého Ala jsem narazil na Jacquese, Mahmúda a Sajída. Sdělili mi, že jsou úplné vyždímaní jak z peněz, tak z léků. Otočil jsem se: „Fajn, brzy nashle."
„Maríde," zdržel mě Jacques, „ asi mi do toho nic—"
„Není," řekl jsem. Minul jsem Stříbrnou palmu: ani tam se nic nedělo. Přešel jsem kolem Hassanova obchodu, ale vzadu nebyl a jeho americký hošík na mě jen hleděl vášnivýma očima. Nahlédl jsem k Červené lucerně - tak zoufalý už jsem začínal být - a Fátima mi sdělila, že jeden z přátel jejích bílých děvčat má plný kufr všelijakých drog, ale že přijde nejdřív tak v pět ráno. Řekl jsem, že se vrátím, pokud nic nesezenu. U Fátimy nebylo žádné piti zadarmo.
V helénském útulku u Jo-Mamy jsem měl konečně trochu štěstí. Od Rocky, druhé servírky, další mohutné ženské s krátkými střapatými černými vlasy, jsem koupil šest butiků. Trochu to přehnala s cenou, ale v té chvíli mi to bylo jedno. Nabídla mi pivo na účet podniku, abych je mohl zapít, ale řekl jsem jí, že jdu hned domů, spolknu je a vlezu do postele.
„Ano, to je rozumné," chválila mě Jo-Mama. „Musíš jít brzy spát. Ráno musíš brzy vstávat, drahoušku, když ti budou vrtat tu hlavu."
Zavřel jsem oči a povzdechl si. „Kde jsi to slyšela?"
Jo-Mama si připlácla na obličej mírně uražený, naprosto nevinný výraz. „Každý o tom ví, Maríde. Nemám pravdu, Rocky? Nikdo tomu nemůže uvěřit. Víš, ty že si necháváš zadrátovat mozek. Chápej, teď už zbývá, aby Hassan začal rozdávat zadarmo koberce nebo flinty nebo sex-služby prvním dvaceti zákazníkům. Nemožné."
„Dám si to pivo," najednou jsem cítil hroznou únavu. Rocky jedno vytáhla. Chvilku nikdo nevěděl, jestli to je to zadarmo, nebo jestli jsem ho odmítl a za tohle musím zaplatit.
„Je to na mě," řekla Jo-Mama.
„Dík. Nenechám se zadrátovat." Zhluboka jsem se napil. „Je mi jedno, kdo to komu řekl, je mi jedno, od koho to oni slyšeli. Teď mluvím já, Maríd: já si nenechám zadrátovat mozek. Comprendez?"'
Jo-Mama pokrčila rameny, jako by mi nevěřila. Koneckonců, co bylo moje slovo proti slovu Hlavní? „Musím ti říct, co se tady včera v noci stalo," vrhala se do jednoho ze svých nekonečných, ale zábavných příběhů. Napůl jsem ho chtěl slyšet, protože jsem musel být v obraze, ale byl jsem zachráněn.
„Tady jsi!" křičela Jasmína, praštila do baru a rozzuřeně se po mně ohnala kabelkou. Sehnul jsem se, ale trefila mě do spánku.
„Co se k—" začal jsem.
„Vyřiď si to venku," řekla Jo-Mama automaticky. Vypadala stejně šokovaně, jako jsem se já cítil.
Jasmína neměla náladu poslouchat žádného z nás. Chytila mě za zápěstí - měla stejnou sílu v ruce jako já, a teď mi opravdu svírala zápěstí. „Pojď se mnou, ty parchante."
„Jasmíno, zavři zobák a dej mi pokoj." Jo-Mama se zvedla ze židle: to mělo být varování, ale Jasmína jí nevěnovala pozornost. Pořád mě ještě držela a mačkala teď ještě víc. Rozzuřeně mi škubala rukou.
„Jdeš se mnou," prohlásila výhružně, „protože ti chci něco hezkého ukázat, ty zatracený podělaný zbabělce."
Teď už jsem byl doopravdy vzteklý. Nikdy předtím jsem se na Jasmínu takhle nenaštval. Pořád ještě jsem nevěděl, o čem mluví. „Dej jí facku," radila Rocky za pultem. V holografických programech to vždycky zabere, když je některá hrdinka hysterická. Nebyl jsem si jistý, zda by to u Jasmíny fungovalo. Nejspíš by mě pěkně zmlátila a pak bychom stejně udělali to, co hodlala dělat od začátku. Zvedl jsem ruku, kterou dosud držela, trochu ji vytočil a uvolnil tak sevření. Pak jsem ji bleskově chytil za zápěstí, zkroutil jí paži za zády, až vykřikla, a pozvedl jsem jí ruku ještě výš. Znovu zaječela.
„To je za ty nadávky," zavrčel jsem jí tiše u ucha. „Můžeš po mně vykřikovat doma, ale ne tady, před mými přáteli."
„Mám ti ukázat, jak to bolí?" zuřila.
„Zkus."
„Později. Ještě jsi neviděl, co ti chci ukázat."
Pustil jsem ji. Chvíli si třela bolestivé místo. Pak chytila kabelku a kopla do dveří, až se otevřely. Vytáhl jsem omluvně obočí na Rocky. Jo-Mama se pobaveně usmívala, protože tohle bude jednou lepší příběh, než jaký mi kdy pověděla. Aspoň že na tom Jo-Mama vydělá.
Šel jsem za Jasmínou. Otočila se ke mně. Než stačila říct slovo, chytil jsem ji pravou rukou pevně kolem krku a smýkl s ni proti staré cihlové zdi. Bylo mi jedno, jestli ji to bolí. „To bylo naposledy" zasyčel jsem hrozivě klidným hlasem. „Rozumíš?" A jen tak ze sadistického potěšení jsem jí uhodil hlavou o zeď.
„Jdi se bodnout, ty hajzle!"
„Já můžu, ale tobě už se nepostaví, ty zatracenej vykastrovanej čubčí synu."
Jasmína se rozplakala. Cítil jsem, jak se vnitřně propadám. Věděl jsem, že jsem udělal to nejstrašnější, co jsem vůbec

mohl udělat, a že to ničím nemůžu odčinit. Mohl jsem se plazit po kolenou až do Mekky a modlit se za odpuštění a Alláh by mi odpustil. Jasmína ne. Byl bych dal všechno, co mám, všechno, co můžu ukrást, jen aby těch několik posledních minut nebylo. Jenže byly a bude těžké na ně zapomenout.
„Maríde," šeptala mezi vzlyky. Držel jsem ji. Na světě nebylo nic, co by se dalo říct. Objímali jsme jeden druhého, Jasmína plakala, já jsem moc chtěl plakat také, ale nedokázal jsem to. Stáli jsme tam pět nebo deset nebo patnáct minut. Lidé chodili kolem a předstírali, že nás nevidí. Jo-Mama vyhlédla ven a rychle zapadla. Po chvíli vystrčila hlavu Rocky a tvářila se, že počítá davy, které se v této temné ulici nekonaly. Nemyslel jsem, necítil jsem. Jen jsem se držel Jasmíny a ona se držela mne.
„Miluju tě," zašeptal jsem konečně. Když to uděláte ve správnou chvíli, je to to nejlepší a jediné, co můžete říct.
Vzala mě za ruku a pomalu jsme zamířili na konec Budajínu. Myslel jsem, že se jen tak procházíme, ale po několika minutách jsem si uvědomil, že mě Jasmína někam vede. Zmocňovala se mne chmurná jistota, že ani trochu nechci vidět, co mi chce ukázat.
Mrtvola byla nacpána do velkého igelitového pytle na odpadky, ale kdosi tu hromadu pytlů rozházel. Pytel s Nikki se roztrhl a ona ležela na mokrých špinavých dlaždicích úzké slepé uličky. „Myslela jsem, že to je tvoje chyba, že je mrtvá," zajíkala se Jasmína. „Protože ses nijak nesnažil ji najít." Držel jsem ji za ruku a chvíli jsme tam stáli, hleděli na mrtvé tělo Nikki a mlčeli. Věděl jsem, že jednou Nikki takhle najdu. Myslím, že jsem to věděl od samého začátku, když byla zavražděna Tamiko a Nikki se pokusila o ten krátký zoufalý telefonát.
Pustil jsem Jasmínu a klekl si vedle Nikki. Všude kolem ni byla spousta krve - v tom zeleném pytli i na mechem porostlých dlaždicích. „Jasmíno, miláčku," hleděl jsem na její popelavý obličej, „to není nic pro tebe. Zavolej Okkinga a jdi domů. Přijdu za tebou co nejdřív."
Jasmína udělala neurčité gesto. „Zavolám Okkinga," řekla bez-výrazně, „ale pak musím zpět do práce."
„Frenchy se může jít bodnout, chci, abys šla domů. Poslouchej, zlato, potřebuju tě tam mít."
„Dobře," slabě se usmála přes slzy. Náš vztah přece jen nebyl úplně zničený. Při troše snahy by zas mohl být jako nový, možná i lepší. Už sama naděje mi přinesla úlevu.
„Jak jsi věděla, že je tady?" zeptal jsem se.
„Našla ji Blanca. Její zadní dveře vedou sem do uličky. Chodí tudy do práce." Ukázala dozadu, kde byly do holé zdi zasazeny oprýskané šedé dveře.
Kývl jsem a díval se, jak Jasmína pomalu odchází na Hlavní. Pak jsem se znovu obrátil k mrtvému tělu. Udělal to podřezávač. Viděl jsem i modřiny na jejích zápěstích a na krku, spáleniny a spoustu drobných řezných ran. Zabiják věnoval likvidaci Nikki mnohem víc času a péče než vraždám Tami a Abdulláha. Soudní lékař určitě najde i stopy znásilnění.
Její oblečení a kabelka byly také v pytli. Prohlédl jsem šaty, ale nic jsem nenašel. Natáhl jsem se pro kabelku, ale musel jsem Nikki nadzvednout hlavu. Vrah ji mlátil do hlavy tak krutě a zběsile, že se lebka a vlasy a mozek a krev proměnily v jedinou odpornou masu. Krk jí prořízl takovou silou, že jí téměř oddělil hlavu od trupu. V životě jsem neviděl něco tak ďábelského, znesvěcujícího, perverzního a divošského. Uklidil jsem rozházené odpadky a položil tělo něžně na polámané cihly. Pak jsem poodešel, klekl si a zvracel. Žaludek se mi zvedal a obracel a svíral, až to bolelo. Když nevolnost pominula, donutil jsem se jít zpátky a prohledat kabelku. Našel jsem dva předměty, které mi připadaly zvláštní a důležité: mosaznou napodobeninu skarabea, kterou jsem viděl u Seipolta, a primitivní, jako podomácku vyrobený moďák. Strčil jsem je do tašky, vybral si pytel, který nejmíň páchl, a udělal si pohodlí. Alláhovi jsem adresoval modlitbu za duši nebohé Nikki. Pak jsem čekal.
„Dobrá," řekl jsem tiše a rozhlížel jsem se po špinavém, odpudivém místě, na kterém skončila Nikki, „myslím, že zítra vstanu a nechám si zadrátovat mozek." Maktúb, dobře: tak jest psáno.

12

Muslimové jsou často pověrčiví. K našim společníkům na pouti Alláhovým chaotickým světem patří všemožní džinové, ifríti, příšery a dobři i zlí andělé. Pak následují pluky lidí čarodějného řemesla vyzbrojených nebezpečnými schopnostmi - uhrančivé oko patří k nejčastějším z nich. Přesto všechno není muslimská kultura o nic víc iracionální než kterákoli jiná. Každé společenství má svůj vlastní systém nepřátelských, neviditelných věcí, které jen čekají, aby se vrhly na nic netušící lidské stvoření. Obecně se dá říct, že v nadpřirozeném světě je podstatně víc nepřátel než ochránců, i když prý existují i nespočetné armády andělů a podobných dobrých bytostí. Možná jsou od svržení ďábla z ráje ve výslužbě, nevím.
No, a jedna z pověr, kterých se muslimové drží - obzvlášť nomádské kmeny a necivilizovaní feláhové z Maghríbu, bratři mé matky - je pojmenovávání novorozenců podle nějakého neštěstí nebo zlé vlastnosti. Má to oslabit závist zlých duchů či čarodějnic. Slyšel jsem, že to tak dělají po celém světě i lidé, kteří jaktěživ ani neslyšeli o Prorokovi, pokoj jeho jménu. Mne pojmenovali Maríd, což znamená 'nemoc', a pojmenovali mne tak v naději, že mne v životě mnoho nemocí nepotká. Zdá se, že kouzlo má cosi do sebe. Před několika lety mi vyřízli prasklé slepé střevo, ale to je běžná a jednoduchá operace a je to jediný vážný lékařský zásah, jaký jsem kdy prodělal. Možná je to zásluhou vylepšených léčebných metod v tomto věku zázraků, ale kdo ví? Alláh budiž pochválen a tak dál.
Nemám tudíž mnoho zkušeností s nemocnicemi. Když mě probudily hlasy, chvíli mi trvalo, než mi došlo, kde to jsem, a další chvíli, než jsem si vzpomněl, co tady sakra dělám. Otevřel jsem oči. Viděl jsem jen rozmazanou záři. Mrkal jsem a mrkal, ale bylo to, jako by mi někdo zalepil víčka medem a pískem. Pokusil jsem se zvednout ruku a přetřít si oči, ale byl jsem příliš slabý. Má paže nedokázala překonat ani tu kratičkou vzdálenost _mezi hrudníkem a obličejem. Znovu jsem zamrkal a zašilhal. Konečně se mi podařilo rozeznat dva ošetřovatele stojící na konci mé postele. Jeden byl mladý, měl

černou bradku a jasný hlas. Držel v ruce chorobopis a informoval toho druhého. „S panem Audranem byste neměli mít žádné starosti."
Druhý muž byl o hodně starší, měl šedivé vlasy a chraptivý hlas. Přikývl. „Léky?" zeptal se.
Mladší muž se zamračil. „Je to neobvyklé. Může dostat téměř všechno, co chce, se souhlasem svých lékařů. Já to chápu tak, že ten souhlas dostane, když požádá. Tak často a tolik, kolik se mu zachce."
Šedovlasý muž rozhořčeně vydechl. „Co udělal? Vyhrál soutěž? Dovolená s drogami zdarma, v nemocnici podle vlastního výběru?"
„Tišeji, Alí. Nehýbá se, ale mohl by tě slyšet. Nevím, kdo to je, ale v nemocnici se k němu chovají jako k zahraničnímu hodnostáři. Velké zvíře. Prachy, které se utratí na to, aby necítil ani náznak nepohodlí, by ulevily od bolesti tuctu chudáků ve špitále U Milosrdných."
Pochopitelně jsem se cítil jako hnusná svině. Chápejte, já nejsem bezcitný. Nežádal jsem o takovou péči - aspoň si nepamatuju, že bych žádal - a byl jsem rozhodnut skončit to co nejdřív. Nebo aspoň trochu omezit. Nechtěl jsem, aby se mnou jednali jako s feudálním šejchem.
Mladší muž pokračoval s očima v chorobopise: „Pan Audran byl přijat kvůli nějakému dobrovolnému nitrolebečnímu zásahu. Složité elektronické implantáty, velice experimentální, jak mi bylo řečeno. Proto má tak dlouho klid na lůžku. Mohlo by dojít k nepředvídaným vedlejším účinkům." To mi dělalo starost: jaké vedlejší účinky? O tom se mi předtím nikdo nezmínil.
„Kouknu se večer na jeho chorobopis," řekl šedovlasý muž.
„Většinu času spí, neměla by s ním být žádná práce. Milosrdný Bože, se všemi těmi injekcemi a etorfinovou bublinou by mohl spát dalších deset, patnáct let." Pochopitelně podceňoval moje úžasně výkonná játra a enzymatický systém. Všichni si myslí, že přeháním jejich kvality.
Byli na cestě z pokoje. Starší muž otevřel dveře a vyšel na chodbu. Pokoušel jsem se promluvit. Nic se neozvalo, jako bych svůj hlas nepoužíval hrozně dlouho. Zkusil jsem to znovu. Tentokrát se mi podařil ochraptělý šepot. Polkl jsem trochu slin a zamumlal: „Sestro."
Ten muž s černou bradkou pověsil můj chorobopis na háček vedle postele a obrátil se ke mně. „Hned jsem u vás, pane Audrane," řekl lhostejným hlasem. Pak vyšel ven a zavřel za sebou dveře.
Pokoj byl čistý, jednoduchý a téměř bez ozdob, ale pohodlný. Byl mnohem pohodlnější než to oddělení U Milosrdných, kde jsem byl se slepým střevem. To byla velice nepříjemná zkušenost. Jedinými světlými body bylo to, že mi tam zachránili život, pochválen budiž Alláh, a že jsem se tam seznámil se sonneinem, znovu budiž Alláh pochválen. Oddělení pro chudé nebylo tak úplně filantropické - rozumějte, feláh, který si nemohl dovolit soukromé doktory, skutečně dostal lékařskou péči zdarma, ale hlavním motivem nemocnice bylo zajistit širokou škálu problémů pro začínající lékaře, nemocniční doktory a sestry na praxi, aby se měli na čem cvičit. Každý, kdo vás vyšetřoval, kdo vám dělal nějaký test, kdo vám prováděl nějakou drobnou operaci, si na vás rozšiřoval své skromné vědomosti. Ti lidé byli snaživí a srdeční, ale velice nezkušení: dokázali udělat z prostého odběru krve utrpení a z jakéhokoliv bolestnějšího zásahu pekelná muka. Tento soukromý pokoj, to bylo něco jiného. Měl jsem pohodlí, pohodu a žádné bolesti. Dostávalo se mi odpočinku a klidu a dokonalé péče. Dával mi to Friedlander bej, ale já mu to vrátím. O to se on už postará.
Nejspíš jsem zase na chvíli usnul, protože mě probudilo otevírání dveří. Čekal jsem, že uvidím ošetřovatele, ale byl to mladý muž v zeleném obleku chirurga. Měl snědou kůži a jasné hnědé oči a jeden z největších černých knírů, jaké jsem kdy viděl. Představil jsem si, jak se ho snaží schovat pod chirurgickou masku. Rozesmálo mě to. Můj doktor byl Turek. Trochu mi dělalo potíže rozumět jeho arabštině. On špatně rozuměl mně.
„Jak se vám dnes vede?" zeptal se, aniž se na mě podíval. Hleděl do poznámek ošetřovatele a pak se otočil k terminálu vedle mé postele. Zmáčkl několik kláves a na displeji se objevily nové informace. Nevydával vůbec žádné zvuky, ani doktorské ustarané mlaskání, ani povzbudivé pobrukování. Zíral na ubíhající řadu čísel a kroutil si špičky kníru. Konečně se podíval na mne a řekl: „Jak se cítíte?"
„Dobře," odpověděl jsem nezávazně. Když jednám s doktory, mám vždycky dojem, že je zajímá určitá konkrétní informace, ale nikdy se vás nezeptají rovnou, protože se bojí, že nějak překroutíte pravdu. Že jim odpovíte tak, jak si myslíte, že chtějí, abyste odpověděli. A tak se kolem toho motají, jako by nevěděli, že se stejně snažíte uhodnout, co chtějí slyšet, a stejně pravdu překroutíte.
„Nějaké bolesti?"
„Trochu." Byla to lež, byl jsem nadrogovaný až po kořínky vlasů - tedy, tam, kde kořínky bývaly. Doktorovi nikdy neříkáte, že netrpíte, protože by ho mohlo napadnout snížit vám dávky anodynů.
„Spíte dobře?"
„Ano."
„Už jste něco jedl?"
Chvíli jsem přemýšlel. Měl jsem děsný hlad, třebaže mi z kapačky vtékal glukózový roztok přímo do ruky. „Ne."
„Mohli bychom to ráno zkusit s nějakým čistým vývarem. Už jste byl venku z postele?"
„Ne."
„Dobře. Zůstaňte tam ještě pár dní. Točí se vám hlava? Trnou vám ruce nebo nohy? Chce se vám zvracet? Nějaké neobvyklé pocity, jasné světlo, hlasy, fantomové bolesti a takové věci?"
„Ne." Neřekl bych mu o tom, i kdyby to byla pravda.
„Všecko bude v pořádku, pane Audrane. Podle očekávání."
„Dá-li Alláh. Jak dlouho jsem tady?"
Doktor na mě pohlédl, pak se znovu podíval do chorobopisu. „Něco přes dva týdny."

„Kdy jste mě operovali?"
„Před patnácti dny. Ty dva dny před tím jsme vás připravovali."
„Aha." Z ramadánu už zbýval necelý týden. Napadlo mě, co se asi za mé nepřítomnosti ve městě dělo. Doufal jsem, že nějací moji přátelé a známí ještě zůstali naživu. Kdyby se někomu něco stalo - tedy kdyby někoho zabili - mohl by za to Papá. Jenže obviňovat jeho je asi stejně účinné jako obvinit Boha, a stejně praktické. Zkuste najít právníka, který by ty dva žaloval.
„Povězte mi, pane Audrane, co je poslední věc, na kterou si vzpomínáte?"
Pěkné těžká otázka. Chvíli jsem přemýšlel. Bylo to jako ponořit se do černých, těžkých mraků: tam kdesi dole byla jen chmurná předtucha něčeho zlého. Měl jsem matný dojem vážných hlasů a vzpomínku na ruce, které mě obracely v posteli, a na nárazy žhavé bolesti. Vzpomínal jsem, jak kdosi říkal „za to netahejte," ale nevěděl jsem, kdo to řekl a co to znamenalo. Pátral jsem hlouběji a uvědomil jsem si, že si vůbec nepamatuju, jak jsem šel na operaci, dokonce ani jak jsem odešel z bytu a šel do nemocnice. Poslední, co jsem si pamatoval jasně...
Nikki. „Má přítelkyně," v ústech jsem měl náhle sucho a hrdlo se mi sevřelo.
„Ta, co byla zavražděna," řekl doktor.
„Ano."
„To se stalo skoro před třemi týdny. Od té doby už si nepamatujete nic?"
„Ne. Nic."
„Takže si nevzpomínáte, že jsme se už setkali? Že jsme spolu mluvili?
Černá hradba mraků už se zase blížila, aby mě odřízla od světa, ale momentálně mi to nevadilo. Nenáviděl jsem tyhle výpadky vědomí. Byly otravné, i když trvaly jen dvanáct hodin. Třítýdenní dílek, chybějící z mého mentálního koláče, to bylo víc, než jsem chtěl řešit. Chyběla mi energie. „Je mi líto. Skutečně si nevzpomínám."
Doktor přikývl. „Jsem doktor Yeniknani. Asistoval jsem vašemu chirurgovi, doktoru Lísánovi. V posledních několika dnech jste si postupně začal uvědomovat sám sebe. Pokud jste však zapomněl obsah našich rozhovorů, bude velmi důležité, abych vám všechno zopakoval."
Zajímalo mě akorát spaní. Přetřel jsem si unaveně oči. „A až mi to všechno znovu vysvětlíte, já to nejspíš zase zapomenu a budete to muset zítra nebo pozítří říkat zase znovu."
Doktor Yeniknani pokrčil rameny. „To je možné, ale stejně se nemáte čím bavit a já jsem placen tak dobře, že jsem víc než ochotný dělat to, co je třeba udělat." Zazubil se na mne, aby mi dal najevo, že si dělá legraci - tyhle divoké typy to musí dělat, protože jinak byste to na nich nepoznali. Tenhle doktor vypadal, že by mu slušel na rameni samopal někde v horách. Víc než sedět za psacím stolem a strkat lidem dřevěné špachtle do krku. Ale to jsou jen moje primitivní představy. Bavím se tím. Doktor mi znovu ukázal své obrovské křivé žluté zuby a řekl: „Kromě toho mám hlubokou lásku k lidstvu. Alláh si přeje, abych začal ukončovat veškeré lidské utrpení tím, že každý den povedu s vámi tenhle nezajímavý rozhovor, až si ho nakonec zapamatujete. Naší rolí je tyto skutky vykonat, Boží porozumět jim." Znovu pokrčil rameny. Na Turka byl velice expresivní.
Pochválil jsem jméno Boží a čekal jsem, až doktor Yeniknani spustí svůj lékařský monolog.
„Už jste se na sebe podíval?" zeptal se.
„Ne, ještě ne." Nikdy příliš nespěchám, abych si prohlížel své tělo, když se mu dostane vážné újmy. Rány mě nefascinují, zvlášť ne mé vlastní. Když mi sebrali slepák, nemohl jsem se na svou dolní polovinu podívat víc než měsíc. Teď jsem měl čerstvě zadrátovaný mozek a vyholenou hlavu. Vůbec jsem se nechtěl dívat do zrcadla. Jen bych musel myslet na to, co se mnou udělali a proč a k čemu by to mohlo vést. Kdybych byl opatrný a chytrý, mohl bych zůstat v téhle nemocniční posteli, příjemně zdrogovaný, celé měsíce. Možná roky. Nebyl by to tak zlý osud. Být němá hlávka zelí je lepší než být němá mrtvola. Uvažoval jsem, jak dlouho se tady budu moct povalovat, než mě tvrdě vykopnou zpátky na Hlavní. Já jsem tedy rozhodně nijak nespěchal.
Doktor Yeniknani zamyšleně pokyvoval hlavou. „Váš... patron" opatrně vybíral to slovo, „váš patron zdůrazňoval, že máte dostat tu nejdokonalejší nitrolebeční síť, jaká existuje. Proto doktor Lísán provedl tu operaci osobně: doktor Lísán je nejlepší neurochirurg ve městě, jeden z nejváženějších odborníků na světě. Spoustu z toho, co vám voperoval, sám vynalezl a zdokonalil. Ve vašem případě dokonce použil jeden nebo dva postupy, jež bychom mohli nazývat... experimentální."
To mě příliš neuklidnilo. Bylo mi jedno, jak dokonalý chirurg doktor Lísán je. Patřím ke generaci, která se drží při zdi a v bezpečí. Dovedl bych žít docela spokojeně i s mozkem, kterému chybí jedna či dvě 'experimentální' schopnosti. Raději než s mozkem, který se změní na infrazářič, když o chvilku déle myslím. Ale, čert to všecko vem. Nahodil jsem trochu křivý úsměv, jako že je mi to fuk, a uvědomil jsem si, že šťourání živým drátem do neznámých zákoutí mého mozku není o nic nebezpečnější než jezdit Billovým taxíkem po městě. Třeba mě opravdu láká smrt. Nebo jsem jen pitomý.
Doktor zvedl víko nočního stolku vedle postele. Na spodní straně bylo zrcadlo. Natočil stolek tak, abych se v něm viděl. Vypadal jsem příšerně. Vypadal jsem, jako bych byl umřel a byl na cestě do pekla, ale ztratil se a teď tady trčel kdesi v nicotnu, rozhodně ne živý, ale ani pořádně mrtvý. Bradku jsem měl úhledně zastřiženou a každý den jsem se holil - nebo mě někdo holil. Ale pleť jsem měl bledou, takovou tu nezdravou barvu, jako laciné noviny, a pod očima jsem měl tmavé kruhy. Hleděl jsem do zrcadla dlouhou chvíli, než jsem si vůbec uvědomil, že mám hlavu opravdu holou. Na lebce byl jen nizoučký porost, jako lišejník na bludném balvanu. Implantovaný slot nebylo vidět, skrývala ho ochranná vrstva gelových obvazů. Zvedl jsem váhavě ruku, abych se dotkl vrcholku lebky, ale nedokázal jsem to. Ucítil jsem zvláštní, nepříjemné šimrání v útrobách a zachvěl jsem se. Ruka mi klesla. Pohlédl jsem na doktora.
„Až vám sundáme ty gelové obvazy," pokračoval, „všimněte si, že tam máte dva sloty, jeden vpředu a jeden vzadu."
„Dva?" Ještě jsem neslyšel, že by někdo měl dva výstupy.
„Ano. Doktor Lísán vám voperoval zdvojenou augmentaci běžné corymbické implantace."

Napojit takovou výkonnost k mému mozku bylo jako připojit raketový motor ke kravskému povozu: stejně nepoletí. Zavřel jsem oči. Padl na mne skutečný strach. Začal jsem odříkávat Al-Fátihu, úvodní sutu Vznešeného Koránu, modlitbu přinášející útěchu, která mě vždycky napadne v podobných situacích. Je to islámská obdoba křesťanského otčenáše. Pak jsem otevřel oči a znovu hleděl na svůj obraz v zrcadle. Pořád jsem se ještě bál, ale aspoň jsem už informoval o své nejistotě nebesa. Od této chvíle budu přijímat všechno jako vůli Alláhovu. „Znamená to, že si můžu zasunout dva různé moďáky najednou a být najednou dvěma různými lidmi?"
Doktor Yeniknani zavrtěl hlavou. „Ne, pane Audrane, ten druhý slot je jen na softwarové doplňky, ne na kompletní osobnostní moduly. Nezkoušejte zapojit dva moduly najednou. Mohl byste skončit s párem ohořelých hemisfér a zadním mozkem vhodným tak akorát jako těžítko. Voperovali jsem vám augmentaci, jak si—" (téměř se dopustil indiskrétnosti a řekl to jméno) „váš patron přál. Odborný lékař vás bude instruovat, jak máte správně používat své corymbické implantáty. Je pochopitelně vaše věc, k čemu je využijete, až naši nemocnici opustíte. Jen mějte na paměti, že teď přímo ovlivňujete svůj centrální nervový systém. To je něco naprosto jiného než spolknout pár pilulek a potácet se světem, dokud nevystřízlivíte. Kdybyste se svými implantáty udělal něco neuváženého, mohlo by to mít trvalé následky. Trvalé, děsivé následky."
Dobrá, přesvědčil mě. Udělal jsem, co chtěl Papá a všichni ostatní: můj mozek je zadrátovaný. Dobrák doktor Yeniknani mi ale pořádně nahnal strach a já si hned tam, v posteli v nemocnici, řekl, že jsem nikdy nikomu neslíbil, že budu ten zatracený krám používat. Odejdu z nemocnice, jak jen to půjde, půjdu domů, zapomenu na implantáty a budu si dál dělat podle svého. To spíš v Džidáhu napadne sníh, než si já něco zacvaknu. Ať si tam ty sloty trčí pro parádu. Vážení, k podlebečním zesilovačům Marída Audrana nedodali baterie a já je shánět nehodlám. Když své šedé buňky semtam popíchnu chemicky, neodrovnám je navěky, ale rozhodně si je nehodlám usmažit v nějakém elektrickém friťáku. Všechno má své meze, tlačte na mne, a já udělám přesný opak!
„Takže," pokračoval doktor Yeniknani povzbudivě," povinné varování máme za sebou, teď si určitě rád poslechnete, co pro vás vaše vylepšené tělo a mysl mohou udělat."
„To se vsaďte," řekl jsem bez nadšení.
„Co víte o mozkové činnosti a nervovém systému?"
Zasmál jsem se. „Přibližně to, co každý zloděj v Budajínu, který sotva umí číst a podepsat se. Vím, že mozek je v hlavě, slyšel jsem, že je hloupé, když vám ho nějaký gauner rozmázne po chodníku. Moc víc už toho není." Ve skutečnosti jsem věděl trochu víc, ale vždycky si nechávám něco v rezervě. Vyplácí se být trochu rychlejší, trochu silnější a trochu chytřejší, než si lidé myslí, že jste.
„Tak poslouchejte. Ten zadní corymbický implantát je úplně běžný typ. Do něho si budete zapojovat osobnostní moduly. Asi víte, že lékařská veřejnost není v hodnocení modulů jednotná. Někteří kolegové si myslí, že možné zneužití daleko převažuje jejich prospěšnost. Užitečnost modulů byla skutečně zpočátku velice malá: vyráběly se vlastně pouze jako terapeutické pomůcky pro pacienty s vážnými neurologickými poruchami. Potom však jejich výrobu převzali průmysloví výrobci a dnes se užívají pro účely zcela odlišné od těch, pro které byly vyvíjeny." Znovu pokrčil rameny. „S tím už nic nenaděláme a ti, kteří jsou pobouřeni a chtěli by používání modulů zakázat, těžko naleznou odezvu. Budete tedy mít přístup k celé škále osobnostních modulů, které jsou na trhu, modulů, jež jsou velmi dobře využitelné a dovedou ušetřit spoustu námahy, i těch, jež mohou mnohé lidi odrazovat." Okamžité jsem si vzpomněl na Honey Pilař. „Můžete zajít do obchodu a být Saláhuddín, skutečný hrdina, velký sultán, který vyhnal křižáky, nebo se stát sultánem Šahrijárem a těšit se s krásnou vypravěčkou a tisícem a jednou nocí. Na tento zadní implantát můžete také napojit až šest softwarových doplňků."
„To je přesně stejný typ, jako mají všichni moji přátelé. Co ty experimentální výhody, o kterých jste se zmínil? Jak nebezpečné bude připojovat ty?"
Doktor se pousmál. „To je těžko říct, pane Audrane. Pochopte, je to experiment. Testovali je na spoustě zvířat a také na několika dobrovolnících. Výsledky byly uspokojivé, ale ne ve všech případech. Hodně bude záležet na vás, dá-li Alláh. Pokusím se vám to vysvětlit. Začnu popisem řídicích mechanismů. Osobnostní moduly mění vaše vědomí a způsobují, že dočasně věříte, že jste někdo jiný. Doplňky přímo napájejí vaši krátkodobou paměť a dávají vám okamžitou znalost v jakékoliv oblasti. Ta zmizí, když odstraníte čip. Doplňky, které můžete používat na předním implantátu, ovlivňují několik jiných, specializovanějších diencefalických struktur." Vytáhl černý značkovač a načrtl jednoduchou mapu mozku. „Nejdříve jsme vložili do vašeho thalamu velice tenký izolovaný stříbrný drátek. Má průměr menší než padesátina milimetru, rukou s ním vůbec nelze manipulovat. Tento drátek spojí celý váš retikulární systém se speciálním doplňkem, který od nás dostanete. To vám umožní utlumit nervovou síť, která obstarává smyslové informace. Pokud například bude pro vás životně důležité stoprocentně se soustředit, můžete odblokovat všechny rušivé zrakové, sluchové, hmatové a jiné signály."
Vytáhl jsem obočí. „To se skutečně může hodit."
Doktor Yeniknani se usmál. „To je pouze desetina toho, co jsme vám voperovali - máte řadu dalších drátů, jež vedou k jiným oblastem mozku. Blízko thalamu, uprostřed mozku, je hypothalamus. Je to nevelký orgán, ale má mnoho různých a velmi důležitých funkcí. Většinu z nich budete schopen řídit, zesilovat nebo anulovat. Tak například nebudete vůbec cítit hlad, kdybyste nejedl bůhvíjak dlouho, pokud si to budete přát. Stejnou kontrolu budete mít nad žízní a pocitem bolesti. Budete moci vědomě řídit teplotu svého těla, krevní tlak i sexuální vzrušení. Pravděpodobně nejužitečnější pro vás bude, že budete moci potlačit únavu."
Jen jsem seděl a hleděl na něho, s očima široce otevřenýma, jako by přede mnou rozbalil zlatý poklad nebo Aládínovu lampu. Ale doktor Yeniknani nebyl žádný zotročený džin. To, co mi nabízel, nebyla kouzla, i když mně to tak připadalo: nebyl jsem si jist, jestli mu úplně věřím, až na to, že mám tendenci věřit divokým Turkům v řídící funkci. Přinejmenším se jim snažím vyhovět, takže jsem ho nechal pokračovat.

„Bude pro vás mnohem snadnější naučit se novým věcem a činnostem. Samozřejmě budete mít elektronické doplňky, které vám tyhle věci dodají přímo do krátkodobé paměti, ale pokud si je budete chtít přenést trvale do dlouhodobé paměti, váš hippocampus a ostatní připojené oblasti jsou propojeny vodiči. Budete-li potřebovat, můžete změnit své denní a lunární hodiny. Budete moci usnout, kdy budete potřebovat, a probudit se automaticky podle čipu, který použijete. Elektronický obvod k vašemu podvěsku mozkovému vám dá nepřímou kontrolu nad ostatními vašimi endokrinními žlázami, jako jsou štítná žláza a nadledvinka. Váš terapeut vám vysvětlí podrobněji, jak můžete využívat těchto funkcí. Jak vidíte, můžete soustředit celou svoji pozornost na úkoly, které chcete plnit, nebudete se muset zdržovat běžnými tělesnými potřebami. Pochopitelně není možno donekonečna existovat bez spánku či vody nebo vyprázdnění měchýře, ale pokud budete chtít, můžete se zbavit nepříjemných a vytrvalých signálů těchto potřeb."
„Můj patron si nepřeje, abych se rozptyloval," řekl jsem suše.
Doktor Yeniknani si povzdechl. „Ne, máte pravdu. Nic vás nesmí rozptylovat."
„Ještě něco bych měl vědět?"
Chvíli se kousal do rtu. „Ano, ale váš terapeut vám to vysvětlí a dá vám potřebné brožury. Mohu jen říci, že budete také moci řídit svůj limbický systém, který ovlivňuje vaše emoce. To je jeden z nových objevů doktora Lísána."
„To si jako budu moct vybrat své city? Jako si vybírám oblečení?"
„Do jisté míry. Elektrifikací těchto oblastí mozku jsme také byli schopni dosáhnout víc než jen jedné funkce dané oblasti. Například, což je velmi pozitivní, bude váš systém schopen velmi rychle spalovat alkohol, rychleji, než je standardní půl deci za hodinu. Budete-li chtít..." Věnoval mi krátký výmluvný pohled, protože dobrý muslim samozřejmě nepije alkohol. Musel vědět, že nejsem nejzbožnější osoba ve městě. Ale bylo to příliš delikátní téma, vždyť jsme se vlastně vůbec neznali.
„I to mého patrona jistě potěší. Fajn. Nemůžu se dočkat. Budu pilířem dobra mezi nectnými a zkaženými."
„Inšalláh," řekl doktor. „Jak je vůle Boží."
„Alláh budiž pochválen," souhlasil jsem, pokořen jeho poctivou vírou.
„Je tu ještě jedna věc, a pak bych vám chtěl říct něco osobního, pár slov mé vlastní filozofie. Nejdřív: určitě víte, že mozek -konkrétně hypothalamus - má centrum slasti, které může být elektronicky stimulováno."
Zhluboka jsem se nadechl. „Ano, slyšel jsem o tom. Účinek je prý absolutně ohromující."
„Zvířata a lidé, kteří mají vodiče do těchto oblastí a mohou si centrum slasti stimulovat, často zapomínají na všechno ostatní -potravu, vodu, všechny další potřeby. Dokážou vybuzovat toto centrum až k sebezničení." Oči se mu zúžily. „Vaše centrum slasti nebylo elektrifikováno. Váš patron byl toho názoru, že by to pro vás bylo přílišné pokušení a že musíte dokázat mnohem víc než strávit zbytek života v nějakém rajském snu."
Nevěděl jsem, jestli mám z té zprávy radost, nebo ne. Nechtěl jsem se zlikvidovat v důsledku nějakého nekonečného mentálního orgasmu. Ale kdybych si měl vybrat mezi tím a střetnutím se dvěma krvežíznivými, šílenými vrahy, možná bych si v nějaké slabé chvíli vybral dokonalou slast, která nevybledne a nezeslábne. Možná by chvíli trvalo, než bych si zvykl, ale jsem si jist, že bych to zvládl.
„Poblíž centra slasti," mluvil Doktor Yeniknani dál, „je oblast, která způsobuje divoké a zuřivě agresivní jednání. Je to také centrum trestání. Když je stimulováno, jedinec zakouší muka stejně silná, jako je rozkoš v centru slasti. Tato oblast vašeho mozku byla elektrifikována. Váš sponzor si myslí, že by to pro vás mohlo někdy být užitečné. A dává mu to nad vámi jistou moc." Pronesl ta slova s neskrývaným nesouhlasem. Ani já jsem zrovna nešílel radostí. „Pokud se rozhodnete využít toho ke svému prospěchu, můžete se stát zuřivou, ničím nezadržitelnou bytostí zkázy." Zmlkl, zjevně se mu nelíbilo, jak Friedlander bej využil neurochirurgické umění.
„Můj... patron si to všechno velice důkladně promyslel, že?" řekl jsem sarkasticky.
„Ano, myslím že ano. A vy byste to měl udělat také." Pak učinil velmi neobvyklou věc: natáhl se a položil mi ruku na paži. Byla to náhlá změna oproti dosud formální atmosféře našeho rozhovoru. „Pane Audrane," řekl vážně a hleděl mi přímo do oči, „vím velmi dobře, proč jste měl tuto operaci."
„Aha," byl jsem zvědav, co mi chce říct.
„Ve jménu Prorokově, nechť mír a požehnání na něm spočívá, nemusíte se bát smrti."
To mnou otřáslo. „No," řekl jsem, „moc na ni nemyslím. Ale stejné, ty implantáty snad nejsou tak strašně nebezpečné, nebo ano? Přiznám se, že jsem se bál, že mi upečou mozek, kdyby se něco porouchalo, ale nemyslel jsem si, že by mě mohly zabít."
„Ne, nerozumíte mi. Až odejdete z nemocnice, až budete v situaci, kvůli které jste se podrobil této augmentaci, nemusíte se bát. Velký anglický básník, Wilijám Šejch Sbír, ve své vynikající hře Malik Jindřich IV, část druhá, říká: 'Dlužíme Bohu smrt... a, nechť je to, jak chce, ten, kdo zemře letos, je vyrovnán pro příští rok." Jak vidíte, smrt si přijde pro každého. Smrti neunikneme. Je žádoucí jako vstupenka do ráje, Alláh budiž pochválen. Proto udělejte, co musíte udělat, pane Audrane, a nenechejte se ve svém hledání spravedlnosti brzdit zbytečným strachem ze smrti."
Úžasné: můj doktor byl nějaký súfijský mystik nebo co. Hleděl jsem na něho a nenapadlo mě nic, co bych mohl říct. Stiskl mi paži a vstal. „Když dovolíte," řekl.
Mávl jsem rukou. „Nechť je váš den příznivý."
„Mír s vámi."
„I s vámi," odpověděl jsem. Doktor Yeniknani odešel. Jo-Mama bude z toho vedle, až ji to povím. Nemohl jsem se dočkat, až uslyším tenhle příběh vyprávět ji.
Sotva doktor odešel, vrátil se ten mladý ošetřovatel s injekcí. „Ale—" chtěl jsem mu říct, že jsem tehdy nechtěl dávku, že jsem se jen chtěl zeptat na několik věci.
„Otočte se," řekl zhurta. „Kterou stranu?"
Trochu jsem se zavrtěl a uvědomil si bolest v obou bocích. Rozhodl jsem se, že jsou oba stejné dopíchané. „Nemůžete

mi to dát někam jinam? Třeba do paže?"
„Do paže to nejde. Ale mohl bych do nohy." Shrnul přikrývku, najódoval mi stehno někde kousek nad kolenem a surové mě bodl. Znovu přejel nohu tamponem, nasadil na jehlu kryt a beze slova se otočil. Zjevně jsem nepatřil mezi jeho oblíbené pacienty.
Chtěl jsem mu něco říct, chtěl jsem, aby věděl, že nejsem tak rozmazlený, zkažený, prasácký, jak si mysli. Dřív, než jsem stačil říct slovo, dřív, než on došel ke dveřím, se mi začala točit hlava a propadal jsem se do známé teplé náruče nicoty. Poslední, co mě napadlo, než jsem ztratil vědomi, bylo, že jsem si v životě neužil tolik legrace.

13

Nečekal jsem, že budu mít v nemocnici mnoho návštěv. Každému jsem před nástupem řekl, že mě teši jejich starost o mne, ale že asi nebude o co stát a že bych raději měl klid, než se dostanu z nejhoršího. Obvykle se mi dostalo odpovědi, zdvořilé a opatrné formulované, že mě stejně nikdo neplánuje navštívit. Říkal jsem: „Dobře." Skutečný důvod, proč jsem nechtěl, aby za mnou lidé chodili, byl v tom, že jsem si dovedl představit druhotné účinky takové náročné operace mozku. Znáte to: návštěvnici sedí v nohách vaší postele, vykládají vám, jak výborné vypadáte a jak rychle se začnete cítit lépe a jak se po vás všem stýská a, pokud se vám nepodaří dost rychle usnout, jak oni zvládli všechny .své operace. Vůbec jsem po tom netoužil. Chtěl jsem, aby mě nechali v klidu si užívat posledních zatoulaných a zapomenutých molekul etorfinu v mém mozku. Samozřejmé jsem byl ochoten hrát každý den nějakou tu minutu stoického a hrdinného trpitele - ale nebylo potřeba. Moji přátelé dodrželi slovo: za celou dobu jsem neměl jednu jedinou návštěvu. Nikdy jim to, mizerům, nezapomenu.
Doktor Yeniknani za mnou chodil každý den a neopomněl při každé návštěvě aspoň jednou zdůraznit, že jsou na světě horší věci než smrt. Pořád se k tomu vracel, byl to nejmorbidnější lékař, s jakým jsem se setkal. Jeho snaha uklidnit mé obavy měla naprosto opačný účinek. Měl se držet svých profesionálních pomůcek: prášků. Ty - mám na mysli ten typ, který mi dávali v nemocnici, vyrobené farmaceutickým průmyslem a podobně - jsou velice spolehlivé a pomáhají mi zapomenout na smrt a utrpení a všechno ostatní jako nic.
Než uplynulo několik dni, uvědomil jsem si, jak důležité je mé zdraví pro Budajín: klidné jsem mohl umřít a být pochován uvnitř nějaké zbrusu nové mešity v Mekce nebo v egyptské pyramidě uplácané na mou počest a nikdo by si toho nevšiml. Pěkní přátelé! Z toho plyne otázka: proč mě vůbec kdy napadlo, že bych měl nasazovat krk kvůli jejich bezpečnosti? Ptal jsem se na to sám sebe pořád dokola, a odpověď byla vždycky stejná: Protože koho jiného mám? Triste, non? Čím víc sleduju, jací lidé skutečně jsou, tím šťastnější jsem, že si jich nikdy nevšímám.
Přišel konec ramadánu a festival, který znamená konec svatého měsíce. Bylo mi líto, že jsem pořád ještě v nemocnici, protože Idu'l-fitr je můj nejmilejší čas. Vždycky slavím konec půstu horami utáif, palačinek namočených v sirupu, postříkaných šťávou z pomerančových květů, ozdobených šlehačkou a posypaných sekanými mandlemi. Letos jsem si vzal na oslavu několik dávek sonneinu, zatímco nějaký církevní potentát ve městě prohlašoval, že viděl srpek nového měsíce. Svět se vrátil do starých koleji.
Usnul jsem. Probudil jsem se brzy ráno. Ošetřovatel si přišel pro svou denní úlitbu krve. Životy všech kolem se vrátily k normálu, jen ten můj se pořád točil směrem, který jsem si nedovedl představit. Má bedra byla opásána - byl jsem očekáván na bitevním poli. Rozviňte korouhve, synové moji, vrhneme se na ně jako vlci na stádo. Nepřináším mír, nýbrž meč.
Přinesli snídaní. Snědl jsem ji. Umyli jsme se. Zazvonil jsem si o dávku sonneinu: rád jsem si ji dával, když skončila ranní dřina a do oběda ještě zbývalo několik hodin. Příjemné zdřímnuti, pak podnos s jídlem: dobré plněné vinné listy, hamud, kufta na špízu s rýží, vonící cibulemi, koriandrem a novým kořením. Modlitba je lepší než spánek a jídlo je lepší než drogy (někdy). Po obědě další dávka a odpolední spánek. Probudil mě Alí, ten starší ošetřovatel, kterému jsem se nelíbil. Zatřásl mi ramenem. „Pane Audrane."
Ale ne, pomyslel jsem si, chtějí další krev. Snažil jsem se znovu usnout.
„Máte návštěvu, pane Audrane."
„Návštěvu?" To musí být nějaký omyl. Já jsem přece mrtvý, uložený někde na vrcholku hory. Jediné, co můžu čekat, jsou vykrádači hrobů. To už jsou tady? Vždyť se ještě ani nečitím ztuhlý! Bastardi, ani mě nenechají v hrobě vychladnout. Vsadím se, že Ramsesovi II. projevili víc úcty. Nebo Hárúnu ar-Rašídovi. A princi Chálidu ibn Abdulwahidovi. Všem kromě mne. Namáhavě jsem se posadil.
„Ó, chytrý, vypadáš dobře." Hassanův tlustý obličej se koupal v obvyklém ošoupaném obchodnickém úsměvu, tak přemrštěném, že i ten nejhloupější turista musel poznat, jak je falešný.
„Dá-li Alláh," řekl jsem rozespale.
„Ano, Alláh budiž pochválen. Velmi brzy budeš zcela zotaven, inšalláh."
Nenamáhal jsem se odpovídat. Byl jsem rád, že nesedí v nohách mé postele.
„Určité víš, synu mého bratra, že celý Budajín je sklíčený bez tvé přítomnosti, jež prozařuje naše chmurné životy."
„To jsem pochopil z té záplavy dopisů a lístků. Z houfů přátel, kteří ve dne v noci zaplavuji nemocniční chodby, aby mě viděli, nebo se aspoň zeptali na můj stav. Ze všech vašich drobných pozornosti, které dělají můj život tady snesitelným. Nedovedu vám dost poděkovat."
„Netřeba děkovat—"
„.—za to, co je naší povinnosti. Já vím, Hassane. Ještě něco?"
Bylo vidět, že je mu to nepříjemné. Možná ho napadlo, že si z něho snad dělám legraci, ale obvykle si takové věci nepřipouštěl. Znovu se usmál. „Jsem šťasten, že dnes večer budeš opět mezi námi."
Překvapilo mě to. „Opravdu?"

Obrátil tlustou dlaň. „Opravdu. Dnes odpoledne máš být propuštěn. Friedlander bej mě poslal se vzkazem: musíš ho navštívit, jakmile se budeš cítit dobře. Zítra to bude stačit. Nechce, abys své zotavení uspěchal."
„Ani jsem nevěděl, že mám být propuštěn, a už zítra mám navštívit Friedlander beje. Ale nechce na mne naléhat. Předpokládám, že už máš přistavené auto, aby mě odvezlo domů."
Ted Hassan vypadal nešťastně. Vůbec se mu mé předpoklady nelíbily. „Ach můj drahý, je mi to moc líto, ale budeš si to muset nějak zařídit. Já mám jednání jinde."
„Bezpečnou cestu," řekl jsem tiše. Položil jsem hlavu na polštář a snažil se znovu najit svůj sen. Kde mu byl konec!
.Alláh ji-sallimak," zamumlal Hassan a byl také pryč.
Všechen mír posledních několika dnů zmizel. Došlo k tomu nepříjemné náhle. Zůstal jen pronikavý pocit odporu k sobě samému. Vzpomněl jsem si, jak jsem před několika lety pronásledoval dívku, která pracovala střídavé u Červené lucerny a ve Starém Chicagu Velkého Ala. Propracoval jsem se do jejího vědomí svými šprýmy a divokostmi a sprostostí. Konečně se mi ji podařilo přimět, aby se mnou šla. Vzal jsem ji na večeři, už si ani nepamatuji, kam, a pak k sobě. Pět minut potom, co jsem zamkl dveře, jsme byli v posteli, dalších deset nebo patnáct minut jsme si to rozdávali - a pak bylo po všem. Lehl jsem si a podíval se na ni. Měla zkažené zuby a špičaté kosti a smrděla, jako by s sebou nosila sezamový olej v aerosolu. „Proboha," uvažoval jsem, „kdo je tahle holka? A jak její teď zbavím?" Po pohlavním styku jsou všechna zvířata smutná. Po jakémkoliv potěšeni, věřte mi. Nejsme stvořeni pro potěšeni. Jsme stvořeni proto, abychom trpěli a abychom viděli věci až příliš jasně, což je samo o sobě hrozné utrpení. Tehdy jsem se ošklivil sám sobě. A teď to bylo stejné.
Doktor Yeniknani lehce zaklepal na mé dveře a vešel. Krátce pohlédl na denní zápisy ošetřovatele.
„Jdu domů?"
Obrátil na mne jasné černé oči. „Hmm? Ano. Vaše propouštěcí papíry už jsou podepsány. Budete si muset zařídit, aby pro vás někdo přijel. Nemocniční praxe. Odejit můžete kdykoliv."
„Diky Bohu," myslel jsem to doopravdy. Překvapilo mě to.
„Alláh budiž pochválen," řek) doktor. Podíval se na krabici doďáků vedle mé postele. „Už jste je všechny vyzkoušel?"
„Ano," Byla to lež. Několik jsem jich pod dohledem terapeuta vyzkoušel. Doďáky s informacemi mě dost zklamaly. Nevím, co jsem čekal. Když jsem zasunul jeden z doďáků, seděly údaje v mé hlavě, jako bych je všechny znal celý život. Bylo to jako našprtat se za noc na zkoušku, bez toho, že byste zameškali spaní a museli se bát, že něco zapomenete. Když jsem doďák vyndal, nebylo v paměti nic. Žádný zázrak. Po pravdě, těšil jsem se, že vyzkouším některé z doďáků, co má na skladě Lajla. Mohly by být občas užitečné.
Čeho jsem se bál, byly moďáky. Osobnostní moduly. Ty, které vás nacpou kamsi do mrňavé plechové krabičky v hlavě a ovládnou vám tělo i duši někým, koho ani neznáte. Těch jsem se ještě pořád pekelně bál.
„Takže," řekl doktor Yeniknani. Nepřál mi hodně štěstí, protože vše je v rukou Alláhových, neboť on zvi věci příštích, jak to všechno skončí, tak jaképak štěstí. Už dávno jsem pochopil, že můj lékař je světec-učeň, turecký derviš. „Nechť Bůh dá dobrý konec vašemu podnikání." Velmi dobře řečeno, myslel jsem si. Zvykl jsem si na něho. Měl jsem ho rád.
„Inšalláh," přikývl jsem. Potřásli jsme si rukama a on odešel. Sel jsem ke skříni, vytáhl jsem civilní šaty, hodil je na postel -byla to košile, boty, ponožky, spodní prádlo a nové džíny, které jsem si nepamatoval. Rychle jsem se oblékl a namluvil do telefonu Jasmínin komkód. Vyzváněl a vyzváněl. Zkusil jsem svůj, myslel jsem, že je třeba u mne v byte, ale ani tam to nikdo nebral. Možná je v práci, i když ještě nejsou ani dvě hodiny. Zavolal jsem k Frenchymu, ale ještě ji tam neviděli. Vzkaz jsem jí nenechal. Místo toho jsem si zavolal taxi.
Ať byla nemocniční praxe jakákoliv, nikomu nevadilo, že odcházím bez doprovodu. Dovezli mě dolů a já jsem vlezl do taxíku, tašku s toaletními potřebami v jedné ruce, krabici s doďáky v druhé. Jel jsem do svého bytu a cítil jen prázdnotu, žádné city.
Otevřel jsem dveře. Předpokládal jsem, že tam bude děsný nepořádek. Jasmína tam nejspíš občas přespala, když jsem byl v nemocnici, a o její pořádkumilovnosti vím své. Čekal jsem, že se po zemi budou povalovat hromádky oblečeni, v dřezu budou pomníky špinavého nádobí, na stole zbytky jídla, otevřené plechovky a sklenice... ale pokoj byl tak čistý, jak jsem ho před týdny opustil. Čistější, já jsem nikdy tak pečlivě nezametal, neutíral prach a nemyl okna. To bylo podezřelé: nějaký šikovný lupič s mánii pro pořádek mi řádil v domácnosti. Vedle matrace ležely na podlaze tři nacpané obálky. Shýbl jsem se pro ně. Na obálkách bylo mé jméno, uvnitř obálek po sedmi stech kiamů v desítkách, sedmdesát nových bankovek svázaných gumičkou. Tři obálky, dva tisíce sto kiamů. Má mzda za týdny strávené v nemocnici. Nevěděl jsem, že za ten čas dostanu zaplaceno. Klidně bych to byl udělal zadarmo - etorfin a sonneiny navrch byly docela příjemné.
Lehl jsem si na postel a hodil peníze na bok, na tu stranu, kde obvykle spávala Jasmína. Pořád ještě jsem cítil zvláštní prázdnotu. Snad jsem čekal, že něco přijde a naplní mě a napoví mi, co dál. Čekal jsem, ale nic se neozvalo. Podíval jsem se na hodinky. Byly skoro čtyři hodiny. Rozhodl jsem se, že nejdřív odbudu nepříjemné záležitosti. Ať to mám za sebou.
Vstal jsem, nacpal si do kapsy několik stovek, našel klíče a vrátil se na ulici. Zajímavé, začínal jsem cítit náznak emocionální reakce. Zkoumal jsem ji: byl jsem nervózní, ale ne příjemné nervózni. A byl jsem si jistý, že se škrábu po pověstných třinácti schodech k šibenici, rozhodnutý vstrčit hlavu do zatím neznámé oprátky. Šel jsem dolů po Hlavní k východní bráně Budajínu a hledal Billa. Nikde jsem ho neviděl. Nasedl jsem do jiného taxíku. „Vezměte mě k domu Friedlander beje."
Řidič se otočil a podíval se na mne. „Ne," řekl kategoricky. Vystoupil jsem a našel jiného řidiče, který rito neodmítl. Když jsme tam dojeli, zaplatil jsem. Neoznámil jsem nikomu, že přijedu, Papá mě nejspíš čeká až zítra. Přesto držel sluha mahagonové dveře doširoka otevřené, ještě než jsem vyšel po schodech. „Pane Audrane," zamumlal.
„Vy si mě pamatujete?"

Pokrčil rameny - nevím, jestli se usmál nebo ne - a řekl „Pokoj s vámi." Obrátil se do domu. Popřál jsem jeho zádům: „I vám pokoj," a šel za nim. Zavedl mne do kanceláři Friedlander beje, do stejné čekárny, ve které jsem byl posledně. Vešel jsem, posadil se, vstal a začal nervózně přecházet. Nevěděl jsem, proč jsem přišel. Pozdravím „Nazdar, jak se máte?" A co pak? Neměl jsem tušeni, co řeknu Papá. Ale Friedlander bej je dobrý hostitel, když se mu to hodí. Určitě nedopustí, aby se jeho host cítil trapně.
Za chvíli se spojovací dveře otevřely a jeden z pískovcových obrů mi pokynul. Prošel jsem kolem něho a uviděl Papá. Vypadal velmi unaveně. Možná dlouho řešil neodkladné finanční, politické, náboženské, právní a vojenské záležitosti. Na bílé košili měl skvrny od potu, řídké vlasy rozcuchané, oči vyčerpané a zarudlé. Ruka, kterou pokynul Kameni, který mluví, se chvěla. „Kávu," řekl chraptivým a podivně tichým hlasem. Obrátil se ke mně. „Pojď, milý synovce, posaď se. Musíš mi říct, jestli se cítíš dobře.
Alláh je potěšen, že operace byla úspěšná. Doktor Lísán mě pravidelně informoval, sám byl s výsledky spokojen. V tom ohledu jsem také spokojen, ale samozřejmé, opravdový důkaz o hodnotě implantátů získáme, až je využiješ."
Přikývl jsem. Jak také jinak.
Kámen se vrátil s kávou. Získal jsem tak několik minut na uklidnění nervů, zatímco jsme upíjeli a povídali si. Uvědomil jsem si, že si mě Papá podrobně prohlíží. Obočí měl stažené, výraz v očích mírné nespokojený. Zavřel jsem vztekle oči: přišel jsem ve svých všedních šatech. Džiny a vysoké boty se hodily k Chiri do klubu nebo na poflakováni s Mahmúdem, Jacquesem a Sajídem, ale Papá mě raději viděl v džallábíji a káfiji. Pozdě, řekl jsem si. Zase jsem začal v díře a budu se muset z ni vyškrábat a najit půdu pod nohama, abych došel jeho milosti.
Otáčel jsem kávou ve svém šálku, abych naznačil, že už mám dost. Nádobí na kávu bylo odklizeno a Papá něco pošeptal Kameni. Obr také odešel. Tohle bylo poprvé, co jsem byl s Papá sám. Čekal jsem.
Starý pán přemýšlel se sevřenými rty. „Jsem rád, že jsi přemýšlel o mých přáních a podstoupil tu operaci."
„O, šejchu," řekl jsem, „je to—"
Umlčel mě rychlým gestem. „Samotná operace však naše problémy nevyřeší. Bohužel. Dověděl jsem se, že odmítáš vyzkoušet veškeré výhody mého daru. Možná si myslíš, že můžeš splnit naši dohodu tím, že budeš implantáty nosit, ale nebudeš je užívat. Pokud je tomu tak, jsi na omylu. Náš společný problém nelze vyřešit, pokud se nerozhodneš využit zbraň, kterou jsem ti dal, a využit ji beze zbytku. Já jsem si tuto pomůcku voperovat nedal, protože si myslím, že mi to mé náboženství zakazuje. Někdo by z toho mohl vyvodit, že ti těžko můžu v něčem radit. Přesto si myslím, že o modulech leccos vím. Chceš si se mnou pohovořit o vhodném výběru?"
Ten chlap mi četl myšlenky. Nakonec, byla to jeho práce. Zvláštní bylo, že čím víc jsem se v tom topil, tím snadnější se mi zdálo mluvit s Friedlander bejem. Ani jsem se nijak nevyděsil, když jsem slyšel sám sebe, jak odmítám jeho nabídku.
„Ó, šejchu, vždyť jsme se ani neshodli na identitě našeho nepřítele. Jak bychom mohli doufat, že společné vybereme vhodnou osobnost jako nástroj naši pomsty?"
Následovalo krátké ticho, během něhož jsem slyšel jedno hlasité bouchnutí svého srdce a náběh na druhé. Papá nadzvedl obočí a zase ho spustil. „Opět mi dokazuješ, milý synovce, že jsem se ve svém výběru nemýlil. Máš pravdu. Čím hodláš začít?"
„Ó, šejchu, začnu tím, že získám spojenectví nadporučíka Okkinga a veškeré informace, jež má v policejních spisech. Vím o některých obětech věci, které on určité neví. Nevidím důvod dát mu tyto informace hned, ale možná je bude žádat později. Pak pohovořím se všemi našimi společnými přáteli, myslím, že najdu další vodítka. Prvním krokem by mělo být pečlivé, vědecké prozkoumáni všech dostupných údajů."
Friedlander bej zamyšleně přikývl. „Okking má informace, které ty nemáš. Ty máš informace, které nemá Okking. Někdo by je měl dát všechny dohromady. Byl bych raději, kdybys to byl ty než náš milý nadporučík. Ano, tvůj návrh se mi líbí."
„Každý, kdo tebe vidí, žije, ó, šejchu."
„Nechť Alláh dopřeje svým tvorům bezpečného návratu."
Neviděl jsem důvod, proč mu povídat o tom, že jsem především plánoval pořádně se podívat na Herr Lutze Seipolta. To, co jsem věděl o smrti Nikki, dělalo celou věc daleko hrozivější, než si Papá i nadporučík Okking byli ochotni přiznat. Pořád ještě jsem měl moďák, která jsem našel u Nikki v kabelce. Nikdy jsem se o něm nikomu nezmínil. Budu muset zjistit, co je na něm nahráno. Nikdo taky neví o tom prstenu a o skarabeovi.
Chvíli mi trvalo, než jsem se vymotal z vily, a pak jsem nemohl sehnat taxík. Nakonec jsem šel pěšky, ale nevadilo mi to, protože jsem se celou cestu sám se sebou hádal. Ten spor se vyvíjel takhle:
Já -1 (bojící se Papá): „Hele, proč bys neudělal, co chce? Prosté posbírej informace a nechej ho rozhodnout, co dál. Protože jinak si koleduješ o zpřelámané tělo. Nebo taky mrtvé."
Já -2 (bojící se smrti a neštěstí): „Protože každý krok, který uděláš, je proti dvěma - ne jednomu, ale dvěma - psychopatickým vrahům, jimž je úplně fuk, jestli žiješ, nebo zemřeš. Ve skutečnosti by jeden nebo druhý, nebo spíš oba, dali dost za šanci vpálit mi kulku mezi oči nebo prořiznout hrdlo. Proto."
Obě já měla značné zásoby logických, rozumných argumentů. Bylo to jako mentální tenisový zápas: jeden praštil přes síť tvrzeni, druhý odpálkoval popření. Oba partneři byli velice vyrovnaní, pinkáni mohlo pokračovat donekonečna. Po chvíli mě to začalo nudit a přestal jsem zápas sledovat. Mám koneckonců veškeré vybavení, abych se mohl stát El Codem nebo Chomejním či kýmkoliv jiným, tak proč váhám? Nikdo kolem si nedělá starosti. Za zbabělce se také nepovažuju. Co by mě přinutilo zapojit si první moďák?
Odpověď na tuhle otázku jsem dostal ještě ten večer. Když jsem prošel bránou a zamířil po Hlavní, slyšel jsem volání k podvečerní modlitbě. Za zdmi Budajínu zněl muezzinův hlas téměř nadpozemsky, uvnitř čtvrti se v něm ozývala jakási výčitka. Nebo se mi to jen zdálo? Pomalu jsem došel až k Chiri a sedl jsem si k pultu. Nebyla tam. Za pultem stála Džamíla, která pracovala u Chiri před několika týdny a odešla, když tady zastřelili mého Rusa. Lidé v Budajínu podniky

střídají. Dělají v jednom klubu, pak odejdou nebojsou vyhozeni kvůli nějaké hlouposti, dělají někde jinde, až nakonec obejdou celé kolo a vrátí se tam, kde začali. Džamíla patřila k těm, kteří to kolo dovedou otočit rychleji než většina ostatních. Když vydržela v jednom miste sedm dni, byl to zázrak.
„Kde je Chiri?" zeptal jsem se.
„Přijde v devět. Chcete něco k pití?"
„Bingaru a gin s ledem, s trochou citronády." Džamíla přikývla a začala míchat. „Jo," řekla, „měl jste telefon. Nechali vzkaz. Hned ho najdu."
To mě překvapilo. Kdo by mi tady chtěl nechat vzkaz? Jak někdo věděl, že sem dnes přijdu?
Džamíla se vrátila s mým pitím a ubrouskem, na kterém byla naškrábána dvě slova. Zaplatil jsem a Džamíla bez další řeči odešla. Vzkaz zněl: Zavolej Okkingovi. Perfektní začátek mé existence supermana: neodkladná policejní záležitost. Hříšní klidu nedojdou - vypadá to, že to bude mé motto. Vzal jsem telefon, zavrčel Okkingův komkód a čekal na odpověď.
„Ano?" ozval se konečně.
„Maríd Audran."
„Úžasné. Volal jsem do nemocnice, ale řekli mi, že už tě propustili. Volal jsem ti domů, ale nikdo to nebral. Telefonoval jsem šéfovi tvé holky, ale tam jsi taky nebyl. Zkoušel jsem tvůj obvyklý zapadák, kavárnu Útěcha, ale neviděli tě. Tak jsem obvolal pár jiných putyk a nechal všude vzkazy. Chci tě tady za půl hodiny."
„Jistě, nadporučíku. Kde jsi?"
Dal mi číslo pokoje a adresu hotelu, co patří nějakému vlámskému konglomerátu, v nejbohatší části města. V životě jsem nebyl ani v tom hotelu, ani nikde poblíž. To nebyla moje část města.
„Jaká je situace?"
„Vražda. Objevilo se tvé jméno."
„Někdo, koho znám?"
„Ano. Je divné, že sotva jsi odešel do nemocnice, to nezvyklé zabíjení skončilo. Nic zvláštního celé tři týdny. A v den, kdy tě propustí, jsme zpátky v Říši teroru."
„Oukej, nadporučíku, dostal jsi mě a budu se muset přiznat. Kdybych byl co k čemu, byl bych si zařídil nějakou vraždu v době, kdy jsem ležel v narkóze, abych zahnal podezření."
„Jsi chytrák, Audrane. Tím hůř pro tebe, je mi líto."
„Sorry. Zamluvili jsme to: kdo je oběť?"
„Radši sebou hoď." A zavěsil.
Obrátil jsem do sebe pití, nechal Džamile půl kiamu spropitného a spěchal do vlahé noci. Bill dosud na svém obvyklém stanovišti na širokém Bulváru al-Džamíl u brány Budajínu nebyl. Jiný taxikář souhlasil s cenou, kterou jsem mu nabídl, a hnal se se mnou ulicemi města k hotelu. Sel jsem rovnou do pokoje. Před žlutou páskou 'místo zločinu' mne zastavil policista. Řekl jsem mu, že mě nadporučík Okking očekává. Chtěl vědět, jak se jmenuji, a nechal mě projit.
V pokoji to vypadalo jako na jatkách. Všude byla krev - kaluže krve, krvavé čáry na stěnách, krev na posteli, na židlích a skříňce, na koberci. Vrah musel strávit spoustu času a energie, než tak důkladně promáčel pokoj. Musel do té ubožačky bodat a bodat, jako při rituální lidské oběti. Bylo to nelidské, zrůdné a šílené. Ani James Bond, ani ten bezejmenný kat tímhle stylem nepracovali. Buď to byl třetí maniak, nebo jeden z těch dvou se zbrusu novým moďákem. V obou případech byly naše skrovné stopy teď už zastaralé. To bylo to poslední, co jsme ještě potřebovali.
Policisté právě nacpali mrtvolu do pytle na nosítkách a vynášeli ji ze dveří. Našel jsem nadporučíka. „Tak kdo to sakra odskákal dnes?" zeptal jsem se.
Pátravé si mě prohlížel, jako by mohl změřit moji vinu nebo nevinu z mých reakcí. „Selima," řekl.
Klesla mi ramena. Náhle jsem se cítil úžasně vyčerpaný. „Bože, buď milosrdný," zašeptal jsem. „Tak proč jsi mě tady chtěl? Co to má se mnou společného?"
„Vyšetřuješ to pro Friedlander beje. A kromě toho, chci, aby ses podíval do koupelny."
„Proč?"
„Uvidíš. Ale pozor, je to pěkné odporné."
Tím míň se mi chtělo do koupelny jit. Přesto jsem šel. Musel jsem, neměl jsem na vybranou. To první, co jsem uviděl, bylo lidské srdce, vyříznuté ze Selimina hrudníku. Leželo na umývadle. Okamžitě jsem začal zvracet. Umývadlo bylo špinavé její temnou krví. Pak jsem viděl krev rozmazanou po celém zrcadle nad umývadlem. Na skle byly nepravidelné obrazce a geometrické vzorce a nesrozumitelné značky. Nejvíc mě vyvedlo z míry těch několik slov napsaných krvi.
Audrane, jsi na řadě.
Cítil jsem mdlobné, neskutečné mrazení. Co o mně tenhle šílený řezník ví? Co mě spojovalo s hrůznou vraždou Selimy a ostatních Černých vdov? Jediné, co jsem si uvědomoval, bylo to, že motivem, který jsem až dosud měl, bylo jakési galantní přání ochránit mé přátele, ty, kteří by se mohli stát budoucí oběti těch neznámých šílených vrahů. Neměl jsem na věci žádný osobní zájem, snad jen touhu po pomstě. Za zabití Nikki a za ty ostatní. Teď, s mým jménem napsaným srážející se krví na zrcadle, se z toho stala má osobní záležitost. V sázce byl můj vlastní život.
Pokud na světě existovalo něco, co by mě přimělo k poslednímu kroku, k tomu, abych si zasunul svůj první moďák, bylo to tohle. Bylo mi absolutně jasné, že od této chvíle budu potřebovat každičkou pomoc, kterou seženu. Osvícený zájem o sebe, tak jsem tomu říkal. A proklínal jsem ty zločince, kteří mě k tomu donutili.

14

Hned ráno jsem navštívil Lajlu v jejim modshopu na Čtvrté ulici. Stařena byla stejně odpudivá jako vždycky, na jejím kostýmu však došlo k drobné změně. Své špinavé, řídké šedé vlasy měla zastrčené pod blonďatou paruku se spoustou

lokýnek. Připomínalo to spis takový ten poklop na čajník než paruku. Se zažloutlýma očima a svraštělou černou kůži toho Lajla moc nadělat nemohla, ale rozhodné se snažila. Měla na sobě tolik světlého pudru, že vypadala, jako by právě vypadla z potrubí v mlýnici. Přes to si na každou dostupnou plochu namalovala zářivé třešňově červené proužky. Připadalo mi, že její oční stíny, červeň na tvářích i na rtech pocházejí ze stejného kelímku. Na ušmudlané šňůrce na krku měla blýskavé sluneční brýle - kočičí tvar - a vybírala je velice pečlivě. Nenamáhala se s pořizováním falešných zubů, ale vyměnila své špinavé černé šaty za ostudně úzké zářivé žluté pouzdro s hlubokým výstřihem a vysokým rozparkem. Vypadalo to, jako by se snažila vysoukat hlavu a ramena z volete největší andulky světa. Na nohách měla laciné modré pantofle s peřím. „Ahoj Lajlo," pozdravil jsem.
„Maríde." Oči měla mírně rozostřené. Znamenalo to, že dnes byla jen své vlastní nenapodobitelné já. S moďákem by zaostřovala dokonale a software by také vyjasnil její reakce. Bylo by se s ní líp jednalo, kdyby byla někdo jiný. Škoda.
„Mám zadrátovaný mozek."
„Slyšela jsem." Posmrkávala a já jsme cítil záchvěv odporu.
„Potřebuju pomoct s vybíráním moďáku."
„Na co ho chceš?"
Kousl jsem se do rtu. Kolik ji toho mám říct? Na jedné straně, mohla by opakovat všechno, co jí řeknu, každému, kdo se v obchodě zastaví, stejně jako vždycky pověděla mně, co tady slyšela.
Na druhé straně, jejím řečem stejně nikdo nevěnuje pozornost. „Musím udělat nějakou práci. Nechal jsem se zadrátovat, protože ta práce může být nebezpečná. Potřebuju něco, co pozvedne mé detektivní schopnosti a zajistí, že se mi nic nestane. Co myslíš?"
Chvíli si něco bručela, přecházela mezi stojany, probírala se plechovkami. Nerozuměl jsem, co si povídá, takže jsem jen čekal. Konečně se otočila. Překvapilo ji, že tam pořád jsem. Možná už zapomněla, proč jsem přišel. „Bude ti stačit literární postava?"
„Pokud je opravdu mazaná," usoudil jsem.
Pokrčila rameny a zase něco zabručela. Pak vylovila moďák v pouzdru z umělé hmoty a držela ho v drápovitých prstech. „Tady máš."
Zaváhal jsem. Napadlo mě, jak moc se zrovna podobá čarodějnici ze Sněhurky. Hleděl jsem na moďák jako na otrávené jablko. „Kdo je to?"
„Nero Wolfe," řekla. „Vynikající detektiv. Génius na vyšetřováni vražd. Skoro vůbec nevycházel z domu. Všechno běhání a nakládačky schytal jeho asistent."
„Perfektní." Něco mi to říkalo, i když jsem žádnou z knížek o něm myslím nečetl.
„Budeš muset sehnat někoho, kdo se za tebe bude vyptávat." Podávala mi další moďák.
„Pošlu Sajída. Stačí když mu řeknu, že může lidem nějakou ubalit, kdykoliv bude chtít, a uvidíš, jak po tom skočí. Kolik chceš za oba?"
Dlouho ševelila rty, jak se snažila sečíst dvě čísla. „Sedmdesát tři," zakvílela. „Na daň zapomenem." Odpočítal jsem osmdesát kiamů a vzal drobné a moďáky. Podívala se na mne. „Nechceš si koupit korále pro štěstí?" Uhodla, nechtěl jsem.
Pořád ještě mi hlavou vrtala jedna drobnost. Mohl to být klíč k identitě toho, kdo zabil Nikki, mučitele a hrdlořeza, kterého musím umlčet. Byl to její nelegální moďák. Možná ho měla, když zemřela. Možná ho měl vrah. Co já vím, možná ho neměl nikdo, sakra. Třeba je to k ničemu. Jenže, proč jsem měl tak nepříjemný, mrazivý pocit, kdykoliv jsem se na něj podíval? Bylo to jen proto, že mi připomněl její tělo, nacpané do pytle na odpadky, pohozené v uličce? Několikrát jsem se zhluboka nadechl. No tak, říkal jsem si, to jsi pěkný náhradník za hrdinu. Máš všechno správné softwarové nádobičko, připravené ti napovídat. Napnul jsem svaly.
Racionální část mého vědomí mě nejmíň třicetkrát ujistila, že ten moďák není nic důležitého, nic víc než rtěnka nebo zmuchlaný kapesník, který jsem v kabelce mrtvé Nikki našel. Okking by nejspíš nebyl příliš nadšený, kdyby zjistil, že jsem tohle a dva další předměty před policií zatajil. Ale já už jsem byl příliš daleko, aby mi záleželo na Okkingovi. Už mě celá ta záležitost začínala unavovat, ale byl jsem ve vleku události a nebylo úniku. Už jsem ztratil i vůli vykašlat se na to a zachránit si život.
Lajla si hrála s nějakým moďákem. Natáhla ruku a zacvakla si ho. Ráda chodila na besedu ke svým duchům a fantomům.
„Maríde!" tentokrát zakvílela vzrušujícím hlasem Vivien Leighové z Jihu proti Severu.
„Lajlo, mám nezákonně vyrobený moďák a potřebuju zjistit, co je na něm."
„Jisté, Marídku, klidně. Jen mi toho starouška dej—"
„Lajlo, nemám čas na nějaké laškováni s jižanskou kráskou! Buď vyndej ten moďák, nebo se přinuť mě vnímat."
Myšlenka, že by si měla vytáhnout moďák, ji úplně vyděsila. Zírala na mě a snažila se mě rozlišit v davu. Byl jsem ten, co stoji mezi Ashleyem, Rhettem a dveřmi. „Ale, Marídku! Co ti přelítlo přes nos? Vypadáš celý rozpálený!"
Odvrátil jsem hlavu a zaklel. Pro lásku boží, fakt jsem měl chuť ji praštit. „Mám tenhle moďák," řekl jsem. A spíš procedil mezi zuby: „Chci vědět, kdo je na něm."
„Pitomost, Maríde, co je na něm tak důležitého?" Vzala mi moďák a zkoumala ho. „Je rozdělený na tři pásma, zlatičko."
„Ale jak poznáš, co je na něm."
Usmála se. „Ale jdi, to je přece jednoduché." Jednou rukou si vytáhla moďák Scarlett O'Harové a hodila ho kamsi za sebe. Trefila polici a moďák se odkutálel do kouta. Lajla už svou Scarlett nejspíš nikdy nenajde. Druhou rukou potěžkala můj podezřelý moďák a zapojila si ho. Povolený obličej se trochu vypjal. Pak klesla na podlahu.
„Lajlo?" zeptal jsem se.
Svíjela se v groteskních pozicích, jazyk jí trčel z úst, oči měla široké a nevidoucí. Vydávala hluboké, vzlykavé zvuky, jako po mnohahodinovém mučeni a bití, po kterém už ztratila silu křičet. Dýchala prudce a rychle a z hrdla ji vycházel

chrapot. Ruce se změnily v otýpky černých suchých klacíků, marné se natahujících k hlavě v zoufalé snaze vyndat moďák. Nebyla schopna ovládat své svaly. Kdesi hluboko v hrdle ji zněl nářek. Kymácela se sem a tam. Chtěl jsem jí pomoci, ale nevěděl jsem, co mám dělat. Kdybych se k ní přiblížil, mohla mě rozsápat.
Už to nebyla lidská bytost. Nebylo pochyb. Ten, kdo vyrobil ten moďák, měl rád zvířata - rád si pohrával se zvířaty. Lajla se chovala jako velké zvíře. Žádná domácí kočka nebo pejsek, ale zuřící, mučená šelma v kleci. Slyšel jsem, jak syčí, viděl jsem, jak lapá po nohách nábytku a ohání se po mně fiktivními tesáky. Když jsem se k ní sklonil, skočila po mně. Snažil jsem se chytit moďák - vysloužil jsem si tři hluboké krvavé šrámy po celé délce paže. Pak se mi upřené zahleděla do očí. Přikrčila se a kolena natáhla dopředu.
Skočila. Její hubené černé tělo vystřelilo mým směrem. Vydala ostrý, kvílivý výkřik a natáhla ruce po mém krku. Z pohledu na ni, na to, co se stalo s tou starou ženou, se mi udělalo nevolno. To nebyla Lajla, kdo se po mně sápal. Bylo to tělo té čarodějnice posedlé ďábelským vlivem moďáku. Normálně bych byl Lajlu zvládl jednou rukou. Dnes mi však hrozilo smrtelné nebezpečí. Tahle Lajla-bestie by se nespokojila s tím, že mě zažene do kouta a zráni. Chtěla smrt.
Jak letěla ke mně, nenápadně jsem ustoupil. Rukama jsem přitom mával jako toreador matoucí býka. Narazila do koše plného starých doďáků, obrátila se na záda a natáhla všechny čtyři, jako by mi chtěla rozpárat břicho. Pravou pěsti jsem ji prudce udeřil do obličeje. Ozvalo se křupnutí kosti a Lajla se sesula bezvládně na podlahu. Shýbl jsem se, vytáhl nelegální moďák a schoval ho ke svému softwaru. Nebyla v bezvědomí dlouho, ale byla omráčená. Oči nedokázala zaostřit a blábolila jako v deliriu. Až se vzpamatuje, bude velice nešťastná. Rychle jsem se rozhlížel obchodem po něčem, co bych zapnul na její prázdný implantát. Roztrhl jsem nový baliček - byla to nějaká instruktážní souprava, protože tam byly i tři doďáky. Něco o organizováni večírků pro anatolské byrokraty. Lajlu to určité nadchne.
Vzal jsem telefon a zavolal do nemocnice, kde mi dělali operaci. Požádal jsem o doktora Yeniknaniho: když se konečně ozval, vysvětlil jsem mu, co se stalo. Řekl mi, že ambulance vyrazí za pět minut. Chtěl, abych moďák dal jednomu ze zdravotníků. Upozornil jsem ho, že všechno, co o tom moďáku zjistí, je přísné důvěrné, že nesmí žádné informace prozradit ani policii, ani Friedlander bejovi. Dlouhé ticho, ale nakonec souhlasil. Znal mě a důvěřoval mi víc než Okkingovi i Papá dohromady.
Ambulance přijela za dvacet minut. Sledoval jsem, jak oba zdravotnici opatrně zvedají Lajlu na nosítka a dávají ji do auta. Svěřil jsem moďák jednomu z nich a zdůraznil mu, že ho smí dát jen doktoru Yeniknanimu. Spěšně přikývl a vyšplhal se za volant. Díval jsem se, jak ambulance odjíždí pryč, ven z Budajínu, za tím, co bude nebo nebude lékařská věda schopná pro Lajlu udělat. Svíral jsem své dva nákupy. Zamkl jsem dveře obchodu. Pak jsem vypadl. Na chodníku jsem se otřásl.
Ať padnu, jestli vím, co jsem zjistil. Za prvé - za předpokladu, že ten ilegální moďák původně patřil hrdlořezovi - nosil ho on, nebo ho dával svým obětem? Věděl by americký vlk nebo sibiřský tygr, jak pálit bezmocnou osobu cigaretami? Ne, mnohem pravděpodobnější bylo představit si moďák zasunutý do šílící, ale dobře zajištěné oběti. To vysvětlovalo ty modřiny na zápěstích - a Tami, Abdulláh i Nikki měli v lebkách sloty. Co dělal útočník, když oběť neměla slot? Asi ji jen odkrouhl a celé odpoledne trucoval.
Jediné, co mi bylo jasné, bylo, že hledám perverta, kterého rajcuje, když vidi divokou, spoutanou šelmu. Znovu se mi kmitla hlavou myšlenka, že to vzdám, často přehrávaná scéna, že vycouvám, přes všechny tiché hrozby Friedlander beje. Tentokrát jsem zašel až tak daleko, že jsem se viděl u popraskané silnice, jak čekám na stařičký elektrobus s kupou venkovanů na střeše. Žaludek se mi obracel - a neměl na to mnoho místa.
Bylo příliš brzy na to, abych vyhledal Polo-hadždže a přesvědčil ho, aby se stal mým společníkem. Kolem třetí nebo čtvrté by se mohl objevit v kavárně Útěcha, společné s Mahmúdem a Jacquesem. Neviděl jsem je už celé týdny. Neviděl jsem Sajída od té doby, co poslal Courvoisierového Sonnyho na velkou okružní cestu do ráje, nebo kam. Vrátil jsem se domů. Myslel jsem si, že třeba vytáhnu moďák Nero Wolfa a prohlédnu si ho a několikrát ho obrátím v ruce a možná z něj sloupnu obal a zjistím, jestli budu muset spolknout několik pilulek nebo vypit láhev tende, abych získal odvahu si ten zatracený krám zapojit.
Když jsem přišel domů, byla tam Jasmína. Překvapilo mě to. Ona však byla nešťastná a uražená. „Z nemocnice jsi přišel už včera, kdybys mi aspoň zavolal," plakala. Sedla si na kraj postele a mračila se na mne.
„Jasmíno—"
„Dobře, řekl jsi, že nechceš, abych za tebou chodila do nemocnice, tak jsem nešla. Ale myslela jsem, že za mnou přijdeš, hned jak se dostaneš domů."
„Chtěl jsem, ale—"
„Tak proč jsi mi nezavolal? Vsadím se, že jsi tady byl s někým jiným."
„Včera večer jsem navštívil Papá. Hassan mi řekl, že se mám hlásit."
Pochybovačné na mne hleděla. „A to jsi tam byl celou dlouhou noc?"
„Ne," přiznal jsem.
„Tak koho jsi ještě viděl?"
Nadechl jsem se: „Viděl jsem Selimu."
Jasmínino mračení se změnilo v grimasu hlubokého pohrdání. „Tak to tě teď rajcuje? A jaká byla? Tak dobrá, jak inzeruje?"
„Selima už je na seznamu. Se svými sestrami."
Nevěřícné zamžikala. „Vysvětli mi, proč mě to nepřekvapuje. Říkali jsme ji, aby byla opatrná."
„Asi nemůžeš být dost opatrná," odpověděl jsem. „Aspoň pokud se neodstěhuješ do jeskyně sto mil od nejbližšího souseda. A to nebyl její styl."
„Ne." Chvíli bylo ticho. Jasmína asi uvažovala, že to není ani její styl, že se ji snažím varovat, protože něco podobného by se mohlo přihodit i ji. Doufám, že si to myslela, protože je to pravda. Vždycky je to pravda.

Neřekl jsem jí o tom krvavém nápisu, který mi zabiják nechal v koupelně na zrcadle. Někdo si myslí, že Maríd Audran je snadný terč. Je na čase, aby Maríd Audran začal hrát na tělo. Navíc povídání o tom vzkazu by nezlepšilo náladu ani Jasmíne, ani mně. „Mám moďák, který chci vyzkoušet," řekl jsem.
Zvedla obočí. „Někdo, koho znám?"
„Ne, myslím, že ne. Je to detektiv ze starých knížek. Myslel jsem si, že by mi mohl pomoci zastavit ty vraždy."
„Aha. Navrhl ti ho Papá?"
„Ne. Papá neví, co opravdu hodlám udělat. Řekl jsem mu, že se budu držet policie a dívat se lupou na stopy a tak. Uvěřil mi."
„Podle mě je to ztráta času."
„Je to ztráta času, ale Papá má rád, když je ve věcech systém. Jeho činnost je pravidelná, účelná, ale nudná a děsně pomalá."
„Ale dosáhne všeho, čeho se mu zachce.“
„Ano, musím uznat, že dosáhne, čeho chce. Ale stejné nechci, aby mi hleděl přes rameno a vetoval můj každý druhý krok. Jestli pro něho mám tuhle práci dělat, budu to dělat podle svého."
„Neděláš to jen pro něho, Maríde. Děláš to pro nás. Pro všechny. A kromě toho, vzpomínáš si na ten I ťing? Řekl, že ti nikdo nebude věřit. Žijeme v čase zla, zdobíme se jizvami a pilujeme si zuby... ale konec ukáže, že ty jsi měl pravdu."
„Fajn, „ chmurně jsem se usmál, „jen doufám, že má sláva nepřijde posmrtně."
„A nežádej toho, v čem Bůh dal některým z vás vyniknout nad ostatními. Mužům patří bohatství, které si zasloužili, a ženám patří bohatství, které si zasloužily. Nezáviďte si, nýbrž proste Alláha o jeho dary. Slyšte a naslouchejte! Alláh je vševědoucí."
„No jo, vyrukuj teď na mě s citáty. Najednou jsi samá víra."
„To ty si děláš starosti s tím, v co věříš. Já víru mám, jen se nechodím modlit."
„Půst bez modlitby je jako pastýř bez hole, Jasmíno. A ty nedodržuješ ani ten půst."
„Jo, ale—"
„Ale nic."
„Zase odvádíš řeč."
V tom měla pravdu, takže jsem přehodil výhybku. „Být, či nebýt, to je, oč tu běží, srdíčko." Vyhodil jsem moďák do vzduchu a zase ho chytil. „Zda ducha důstojnější—"
„Zapneš si konečné ten pitomý krám?"
A tak jsem se zhluboka nadechl, zamumlal: „Ve jménu Božím," a zapnul ho.

Nejdřív mě vyděsilo, když mě najednou zavalila hora masa. Nero Wolfe vážil sedminu tuny, 140 kilo, možná i víc. Všechny Audranovy smysly byly podvedeny, aby uvěřily, že v jediném okamžiku přibral pětašedesát kilo. Klesl na podlahu, šokován, lapal po dechu. Upozorňovali ho, že musí počítat s intervalem, kdy si jeho tělo bude zvykal na každý moďák, který si zapojí. Nezáleží na tom, jestli je nahrán podle skutečného člověka, nebo naprogramován, aby se podobal fiktivní postavě. Byl pravděpodobně připraven pro ideální tělo, ke kterému měl Audran daleko. Audranovy svaly a nervy potřebovaly čas, aby se to naučily kompenzovat. Nero Wolfe byl mnohem tlustější než Audran, a také větší. Pokud bude mít Audran zapojen Wolfův moďák, bude chodit jeho krokem, brát věci stejným pohybem, usazovat svou imaginární tloušťku do židlí s Wolfovou péčí a opatrnosti. Audrana to zasáhlo silněji, než by kdy byl čekal.
Po chvíli slyšel Wolfe hlas mladé ženy. Vylekaný hlas. Audran se pořád ještě svíjel na podlaze, snažil se dýchat, snažil se aspoň vstát. „Jsi v pořádku ?“ ptala se ta mladá žena.
Wolfovy oči se zúžily do malých škvírek v polštářcích sádla, které je obklopovaly. Podíval se na ni. „Úplně v pořádku, slečno Nablusiová," odpověděl. Pomalu si sedl. Přistoupila blíž, chtěla mu pomoci vstát. Netrpělivé mávl rukou, ale přesto se o ni opřel a zvedl se.
Wolfovy vzpomínky, dokonale zapracované do moďáku, se mísily s Audranovými potlačenými myšlenkami, city, pocity a vzpomínkami Wolfe plynně mluvil mnoha jazyky: anglicky, francouzsky, italsky, španělsky, latinsky, srbochorvatsky a dalšími. Na jediný moďák se to nedalo všechno směstnat. Audran se zeptal sám sebe, jak se francouzsky řekne kalb, a věděl to: le chien. Pochopitelně, Audran mluvil francouzsky perfektně. Chtěl vědět anglické a srbo-chorvatské ekvivalenty pro kalb, ale unikaly mu, měl je na jazyku, šimraly ho v paměti, takový ten frustrující výpadek paměti. Oni -Audran i Wolfe si nemohli vzpomenout, kteří lidé mluví srbochorvatsky, ani kde žijí. Audran tu řeč nikdy předtím neslyšel. To všechno mu naznačovalo hloubku téhle iluze. Doufal, že nenarazí na dno v nějakém důležitém okamžiku, kdy bude Audran záviset na Wolfovi, aby ho dostal z životu nebezpečné situace. „Fuj," řekl Wolfe.
Ale Nero Wolfe se zřídka dostal do životu nebezpečné situace. Nechával většinu rizika na Archie Goodwinovi. Wolfe odhalí budajínské zabijáky v sedě za svým oblíbeným slavným stolem - obrazně, samozřejmě - logickou úvahou se dostane k jejich identitě. Pak nad městem znovu zavládne mír a prosperita a celý islám bude provolávat jméno Marída Audrana.
Wolfe znovu pohlédl na slečnu Nablusiovou. Často ukazoval nechuť k ženám, která hraničila až s otevřeným nepřátelstvím. Jak se asi cítí tváří v tvář sexuálnímu změněnci? Po chvíli uvažováni to vypadalo, že detektiv k nim má stejnou nedůvěru, jakou projevoval k organicky pěstovaným, přírodním, nízkokalorickým a vysocevlákninovým ženám obecně. Celkem vzato, dovedl objektivně a pohotově ocenit lidi. jinak by se sotva stal vynikajícím detektivem. Wolfe nebude mít žádné problémy, až se bude lidí v Budajínu vyptávat. Bude rozumět jejich postojům a motivům.
Jak si jejich tělo postupně zvykalo na moďák, osobnost Marída Audrana se stáhla ještě víc do pasivity, odkud mohla pouze činit návrhy, zatímco Wolfe získal vedeni. Bylo jasné, že nošeni moďáku by mohlo vést ke značným finančním

výdajům. Stejně jako si ten vrah, co nosil Jamese Bonda, přizpůsobil svůj fyzický vzhled i šatník aby se hodily k jeho adoptované osobnosti, Audran a Wolfe najednou chtějí investovat do žlutých košil a pyžam, najmout jednoho z nejlepších kuchařů světa a sbírat tisíce vzácných a exotických orchidejí. To všechno bude muset počkat. „Fuj," zabrblal znovu Wolfe.
Natáhli ruku a vyndali moďák.

* * *

Znovu se se mnou zatočil svět, a pak jsem stál ve svém pokoji, hloupě zíral na ruku a modul v ní. Byl jsem zpět ve vlastním těle a ve vlastní mysli.
„Jaké to bylo?" zeptala se Jasmína.
Podíval jsem se na ni. „Uspokojivé," použil jsem Wolfův nejnadšenější výraz. „Mohlo by to stačit," uznal jsem. „Mám pocit, že Wolfe bude schopen utřídit fakta a najit vysvětleni, pokud vůbec nějaké existuje."
„Jsem moc ráda, Maríde. A uvědom si, když tenhle nebude dost dobrý, můžeš zkusit tisíce jiných modulů."
Položil jsem moďák na podlahu vedle postele a natáhl jsem se.
Možná jsem si měl dát vylepšit mozek už dávno. Začínal jsem tušit, že jsem zbytečně marnil šanci, že jsem se mýlil a ostatní měli pravdu. No co, jsem už velký a dovedu přiznat chybu. Ne nahlas, samozřejmě, a nikdy před někým, jako je Jasmína. Ta by mi to připomínala do smrti. Ale hluboko uvnitř jsem to věděl a na tom záleží. Co mi bránilo, abych se dal zadrátovat už před lety - nic než moje pýcha a strach. Má představa, že dokážu trhnout každého moďáka jen selským rozumem a s jednou mozkovou polokoulí přivázanou za zády. Sundal jsem telefon a zavolal Polo-hadždžovi domů. Zrovna se chystal jit někam na oběd a slíbil, že se u mne za chvíli zastaví. Řekl jsem mu, že pro něho mám dárek.
Jasmína si lehla vedle mne a společně jsme čekali na Sajída. Položila mi paži přes hrudník a hlavu na rameno. „Maríde," řekla tichounce, „jsem na tebe opravdu hrdá."
„Jasmíno, dobře víš, že jsem ve skutečnost podělaný strachy."
„Vím, miláčku. Taky se bojím. Ale co kdyby ses do toho nebyl pustil? Co Nikki a ti ostatní? Co když budou zabiti další lidé, lidé. které jsi mohl zachránit? Co bych si pak o tobě myslela? Co by sis myslel ty?"
„Víš co, Jasmíno, uděláme dohodu: půjdu a udělám, co se dá, a podstoupím všechna rizika, kterým se nebudu moci vyhnout. A ty mi přestaneš pořád říkat, že dělám správnou věc a že jsi ráda, a že třeba budu za půl hodiny mrtvý. Potlesk z rezervovaných sedadel zvedá morálku, ale ani v nejmenším nepomáhá. Po chvíli to začne jit na nervy. A kulky ani nůž mi to od zadku neodežene. Souhlasíš?"
Pochopitelně se urazila, ale já jsem to myslel doslova a do-písmene. Chtěl jsem celé to: 'Jdi a nandej jim to, brácho!' zarazit v samém začátku. Bylo mi ale líto, že jsem byl na Jasmínu tak tvrdý. Abych to zakryl, zvedl jsem se a šel do koupelny. Zavřel jsem dveře a napustil si sklenici vody. Pořád je teplá, v zimě, v létě. A v mrazničce málokdy mívám led. Za čas si prý zvyknete pít vlažnou břečku s plovoucími částečkami kdovíčeho. Někdo možná, já pořád ještě ne. Pořád ještě na tom pracuju.
Vyndal jsem z džin krabičku s prášky a vyhrabal hrstku sonneinu. Byla to první sluníčka, která jsem si vzal od příchodu z nemocnice. Choval jsem se jako nějaký notorik: abstinenci jsem oslavil tím, že jsem ji porušil. Vhodil jsem sluníčka do úst a zapil je trochou vlažné vody. Tak, myslel jsem si, to mi dodá páru. Vzít si několik sluníček a pár trifetů je lepši než stadion plný fanoušků s transparenty z prostěradel. Potichu jsem krabičku zavřel - snad aby to Jasmína neslyšela? Proč? - a spláchl jsem. Pak jsem se vrátil do pokoje.
Došel jsem doprostřed, když Sajíd zaklepal. „Bismilláhi," zavolal jsem a otevřel.
„Jo, máš pravdu," řekl Polo-hadždž. Vrazil do pokoje a dřepl si na roh matrace. „Co pro mě máš?"
„Má implantát, Sajíde," řekla Jasmína. Pomalu se k ni otočil a přejel ji svým typickým drsňáckým pohledem. Zase měl bojovnou náladu. Ženská se má držet jen v jistých částech domu, může ji být vidět, ale ne slyšet. A pokud ví, co je pro ni dobré, pak ji nebude ani vidět.
Polo-hadždž se ohlédl na mě a přikývl. „Já měl dráty, když mi bylo třináct."
Nehodlal jsem se s nim kvůli ničemu boxovat. Připomínal jsem si, že ho chci požádat, aby mi pomohl, a že to pro něho bude opravdu nebezpečné. Hodil jsem mu moďák Archieho Goodwina. Lehce ho chytil jednou rukou. „Kdo je to?"
„Detektiv ze starých románů. Pracuje pro největšího detektiva na světě. Šéf je veliký a tlustý a nikdy nevychází z domu, a proto Goodwin dělá všecko běháni za něho. Goodwin je mladý, pohledný a mazaný."
„Aha. Předpokládám, že ten moďák je kapku opožděný dárek ke konci ramadánu, co?"
„Ne."
„Vzal jsi od Papá peníze a nechal sis od něho zaplatit dráty, takže opravdu jdeš po tom grázlovi, co tady likviduje naše přátele a sousedy. A chceš, abych si zacvakl zdatného a spolehlivého Goodwina a vyrazil s tebou za dobrodružstvím."
„Potřebuju někoho, Sajíde. Tys byl první, kdo mě napadl."
Vypadal polichocené, ale nijak ho to nenadchlo. „Tohle není můj obor."
„Zapni si to, a bude."
Podíval se na to z obou stran a uvědomil si, že mám pravdu. Sundal si káfiju, kterou měl stočenou do jakéhosi turbanu, vyndal moďák, jenž měl zapojený, a zapnul si Archie Goodwina.
Šel jsem vedle něho ke dřezu. Sledoval jsem, jak se mu rozostřil výraz a jak se potom sotva znatelné změnil na někoho jiného. Vypadal uvolněněji, inteligentněji. Usmál se ironicky a pobaveně, ale zároveň hodnotil mne a nový obsah své mysli. Přeletěl očima pokoj, jako by měl za chvíli dělat inventuru. Čekal a hleděl na mne pohledem, který byl zpola drzý a zpola oddaný. Neviděl mne, viděl Nero Wolfa.
Byl jsem si jistý, že se Sajídovi budou Goodwinovy postoje a osobnost líbit. S hroznou chutí mě bude častovat Goodwinovými sardonickými poznámkami. Líbila se mu představa, že je úžasný fešák. S moďákem bude schopen

překonat i svou averzi k ženám. „Museli bychom prodiskutovat otázku platu," řekl.
„Samozřejmě. Jistě víš, že Friedlander bej hradí veškeré mé výdaje."
Mlsně se usmál. Skoro jsem viděl, jak jeho elektronicky upravenou hlavou víří představy drahých obleků, intimních večeři a tancování ve Flamingu.
Pak náhle úsměv zmizel. Rychle listoval Goodwinovými umělými vzpomínkami. „Práce pro tebe znamená pěkné otloukání," poznamenal zamyšleně.
Zakýval jsem na něho prstem, jak to měl Wolfe ve zvyku. „To patři k tvé práci, Archie, a ty to dobře víš. Stejně si myslím, že právě to tě na ní nejvíc baví."
Po tváři se mu znovu rozlil úsměv. „A tobě dělá radost představovat si, co já si představuju. Tak jo, jen dál, stejně je to jediný pohyb, který máš. Možná máš i pravdu. A navíc, už je to strašně dlouho, co jsme měli případ."
Asi jsem si měl zasunout svého Nero Wolfa, protože bez něho byl pohled na Polo-hadždže, jak předvádí svůj skeč parťáka sólo, skoro trapný. Zabručel jsem, jak se patřilo na Wolfa, protože se to ode mne čekalo, a odmlčel jsem se.
„Takže mi pomůžeš?"
„Moment." Sajíd vyndal moďák a zasunul si ten původní. Trvalo mu mnohem kratší čas, než přehodil z moďáku na vlastní mozek a hned na další moďák. Pochopitelně, vždyť to dělal od třinácti let. Já jsem to udělal teprve jednou, před několika minutami. Přelétl mé kyselým pohledem, od tváře až k podlaze a zase zpět. Když začal mluvit, věděl jsem okamžité, že nemá dobrou náladu. Bez Goodwinova moďáku, který z toho dělal dobrodružství a romantiku a vzrušující riziko, se mu to vůbec nelíbilo. Přistoupil ke mně a procedil přes sevřené zuby: „Podívej, fakt mě mrzí, co se stalo Nikki. Štve mě, že někdo přehrál Černé vdovy, i když jsem s nimi nikdy nekamarádil. Je to prostě svinstvo. Abdulláh, ten dostal, co mu patřilo, a podle mýho to mělo být dřív. Takže jde vlastně o osobní zášť mezi tebou a nějakým šílencem, kvůli Nikki. Říkám 'do toho', máš na své straně celý Budajín a celé město i samotného Papá. Ale nechápu, kdes vzal tu zatracenou drzost" —a hrubě mě píchl do žeber prstem tvrdým jako železný prut— „mě žádat, abych ti dělal štít před vším zlým, co by tě mohlo potkat. Ty sebereš odměnu, ale díry po kulkách a nožích hodláš přehrát na mne. Jenže Sajíd není slepý. Ani blázen, jak si myslíš." Odfrkl si, udiven mou odvahou. „I když se z toho dostaneš živý, Maghrebí, i když si všichni budou myslet, kdovíjaký nejsi hrdina, my si to vyřídíme mezi sebou." Hleděl na mne, obličej divoký a zrudlý, lícní svaly mu cukaly. Snažil se uklidnit, aby mohl vyjádřit svou zuřivost srozumitelné. Konečně to vzdal. Několik sekund jsem si myslel, že mě zabije. Nepohnul se ani o píď. Čekal jsem. Zvedl pěst, zaváhal, pak chytil moďák Archieho Goodwina a mrštil jim na podlahu. Moďák poskakoval přes místnost a Sajíd se rozběhl za nim. Když ho dohonil, zvedl nohu a prudce dupl. Plastiková krabička se pod jeho těžkou koženou botou s dřevěným podpatkem rozsypala a po místnosti se rozlétly úlomky umělé hmoty a jasně barevné kousky vodičů. Polo-hadždž několik sekund upřeně hleděl na zničený moďák a zpitoměle mrkal. Pak se pomalu ohlédl ke mně. „Víš, co ten chlap pije?" křičel. „Pije mléko, doprdele!" Hluboce uražen zamířil ke dveřím.
„Kam jdeš?" zeptala se Jasmína opatrně.
Podíval se na ni. „Jdu najít největší biftek ve městě a nacpat ho, kam patří. Jdu to pořádné roztočit na počest toho, jak jsem se málem nechal zlákat tady tvým frajerem na smrt." Pak otevřel dveře a s hlasitým zabouchnutím vyrazil z bytu.
Zasmál jsem se. Bylo to velkolepé představení a přesně ten ventil, který jsem potřeboval. Netěšil jsem se na to vyrovnáváni účtů, kterým Sajíd vyhrožoval. Ale kdyby ti zabijáci nebrali věc na lehkou váhu, Polo-hadždž by určité na svůj hněv brzy zapomněl. Kdybych skutečně skončil jako hrdina, i když je to velice nepravděpodobné, ocitl by se v nepopulární menšině, vypadalo by to, že závidí a je záštiplný. Sajíd by rozhodně nezůstal v nějaké neoblíbené skupině, pokud by s tím něco mohl udělat. Jen budu muset dýchat dost dlouho, a Polo-hadždž zase bude kamarád.
Má dobrá nálada nejspíš souvisela s tím, že začaly fungovat pilulky. Vidíš, říkal jsem si, už ti pomáhají zůstat nad věcí. K čemu by to bylo rvát se tady se Sajídem?
„A co dál?" zeptala se Jasmína.
Neměla se ptát. „Půjdu sehnat jiný moďák, jak jsi navrhovala. Mezitím musím sehnat všechny informace, jak to chce Papá, a zkusit to roztřídit a podívat se, jestli to dává nějaký obraz, něco, čeho se při pátráni můžu držet."
„Nebyl jsi zbabělý, že ne, Maríde? Myslím kvůli těm implantátům?"
„Jasně, bál jsem se. Dobře to víš. Ale nebyl jsem zbabělý. Spíš jsem odkládal nevyhnutelné. Poslední dobou jsem si často připadal jako Hamlet. I když připustíš, že to, čeho se bojíš, je nevyhnutelné, pořád si nejsi jistá, že je to správné. Možná mohl Hamlet řešit věci s menším krveprolitím, jinak. Možná nemusel přinutit strýce k činu. Možná se to jen zdá, že má operace byla správná. Možná přehlížím něco důležitého."
„Když se budeš sám se sebou takhle handrkovat, zemřou další lidé, třeba ty sám. Nezapomeň, když půl Budajínu ví, že jdeš po těch zabijácích, oni to vědí taky."
To mě dosud nenapadlo. Po této zprávě už mi nedokázaly zvednout náladu ani drogy.
O hodinu později jsem byl v kanceláři nadporučíka Okkinga. Jako obvykle neoplýval nadšením, když jsem ho navštívil.
„Audrane," zavrčel, „přinesl jsi mi další mrtvolu do sbírky? Jestli je spravedlnost na světě, pak se sem už brzo přivlečeš ve smrtelných křečích a budeš mě prosit o odpuštění, než natáhneš brka."
„Omlouvám se, nadporučíku."
„Můžu o tom snít, ne?"
Já sallám, byl vždycky tak zatracené vtipný. „Mám s vámi těsněji spolupracovat a vy máte ochotněji spolupracovat se mnou. Papá mysli, že bude nejrozumnější, když dáme všechny své informace dohromady."
Vypadal, jako by si právě přičichl k něčemu shnilému. Něco si nezřetelné bručel. „Nemám rád, když mi povýšenecky do všeho zasahuje, Audrane. A klidně mu to můžeš říct. Jen mi ztěžuje uzavření toho případu. Když po tobě Friedlander bej chce, aby ses pletl do policejních záležitostí, vystavuje se jen většímu nebezpečí."
„On to tak nevidí."

Okking zachmuřené kývl. „Dobře, co ode mne chceš slyšet?"
Usadil jsem se a snažil jsem se vypadat nenucené. „Všechno, co víš. O Lutzi Seipoltovi a o tom Rusovi, kterého zabili v klubu u Chiri."
Okkinga to překvapilo. Okamžik mu trvalo, než se ovládl. „Audrane, jaké spojeni může proboha být mezi těmi dvěma?"
O tom už jsme diskutovali, věděl jsem, že jen hraje o čas. „Musí existovat nějaké motivy, které se překrývají. Nebo se v Budajínu odehrává nějaký konflikt, který nechápeme."
„To se mi nezdá," řekl nadporučík. „Ten Rus k Budajínu nepatřil. Byla to politická nula. Vydal se do té čtvrti jen proto, že tam měl s tebou schůzku."
„Docela se ti daří utíkat od tématu, Okkingu. Odpověz na otázku: odkud je Seipolt a co dělá?"
„Přišel do města před třemi nebo čtyřmi roky, odněkud ze Čtvrté říše, myslím z Frankfurtu. Usadil se tu jako zástupce vývozní a dovozní firmy - sám víš, jak neurčitý popis to je. Jeho hlavní obchody tvoří potraviny a kořeni, káva, nějaká bavlna a látky, orientální koberce, měděné krámy a mosazné ozdoby, levné šperky, sklo z Káhiry a jiné drobnosti. V evropské komunitě ve městě je velké zvíře, zdá se, že má slušné zisky, a nikdy jsem neslyšel nic, co by naznačovalo, že jede v nějakých velkých nezákonných kšeftech. Víc nevím."
„Napadá tě, proč na mě vytáhl revolver, když jsem mu položil pár otázek o Nikki?"
Okking pokrčil rameny. „Třeba si jen chrání soukromí. Podívej, ty nevypadáš zrovna jako nejnevinnější chlap na světě, Audrane. Třeba si myslel, že ho svážeš a zdrhneš s jeho sbírkou antických sošek a skarabeů a mumifikovaných myší."
„Takže jsi u něho někdy byl?"
Okking zakroutil hlavou. „Mám své informace. Jsem důležitý policejní úředník, nezapomeň."
„Máš pravdu, pořád na to zapomínám. Takže spojení Nikki-Seipolt je slepá ulička. A co ten Rus, Bogatyrev?"
„Byla to myš. Pracoval pro Bělorusy. Nejdřív se mu ztratil kluk a potom měl tu smůlu, že narazil na kulku toho Jamese Bonda. Ten má ještě min společného s těmi ostatními vraždami než Seipolt."
Usmál jsem se. „Díky, nadporučíku. Friedlander bej chtěl, abych zjistil, jestli jste neobjevili v poslední době nějaké nové důkazy. Opravdu nechci rušit vyšetřování. Jen mi poraď, co bych měl dělat dál."
Udělal na mě obličej. „Navrhl bych ti, aby ses vydal na výzkumnou výpravu do Tierra del Fuego nebo na Nový Zéland. Nebo prostě někam, kde bys mi nešel tak na nervy. Jenže ty by ses tomu smál a nebral bys mě vážné. Tak zkontroluj každého, kdo měl něco proti Abdulláhovi, nebo zjisti, jestli někdo konkrétní moc toužil zabít Černé vdovy. Zjisti, jestli některou z Černých vdov viděli s neznámým nebo podezřelým mužem těsné předtím, než byla zavražděna."
„Dobře," zvedl jsem se. Okking mě právě parádně vyšplouchl. ale chtěl jsem, aby si myslel, že jsem mu na to skočil. Možná má nějaké stopy, o které se se mnou nechce podělit, přes to, co Papá slíbil. To by vysvětlovalo, jak sprostě lhal. Ať už byl důvod jakýkoliv, byl jsem rozhodnut se brzy vrátit - až tady Okking nebude - a vyhrabat v počítači trochu víc o Seipoltovi a Bogatyrevovi.
Když jsem přišel domů, Jasmína ukázala na stůl: „Někdo ti tu nechal vzkaz."
„Hleďme."
„Jen ho vstrčil pod dveře a zaklepal. Šla jsem otevřít, ale nikdo tam nebyl. Seběhla jsem dolů, ale ani na chodníku nikdo nebyl."
Po zádech mi přeběhl mráz. Roztrhl jsem obálku. Byla v ni stručná zpráva vytištěná na počítačovém papíru:

AUDRANE:
TEĎ JSI NA ŘADĚ TY!
JAMES BOND JE PRYČ.
JSEM TEĎ NĚKDO JINÝ UHÁDNEŠ KDO?
VZPOMEŇ SI NA SELIMU A BUDEŠ VĚDĚT.
STEJNĚ TI TO NEPOMŮŽE, PROTOŽE
BUDEŠ BRZO MRTVÝ!

„Co je to?" chtěla vědět Jasmína.
„Ale nic," řekl jsem. Trochu se mi třásla ruka. Odvrátil jsem se od Jasmíny, zmuchlal papír a nacpal si ho do kapsy.

15

Od té doby, co v klubu u Chiri zemřel Bogatyrev, zažil jsem snad všechno, co člověk zažít může. Prožil jsem odpor, hrůzu i euforii. Cítil jsem nenávist i lásku, naději i zoufalství. Byl jsem střídavě krotký i drzý. Ale nic mě nenaplnilo tak úplně jako ta zuřivost, která mě zaplavila nyní. Úvodní oťukávání skončilo a hodnoty jako čest, spravedlnost a povinnost byly zcela potlačeny jedinou potřebou - zůstat naživu, nenechat se zabit. Vyhrožovali mi - mně osobně. Ten anonymní vzkaz skutečné upoutal mou pozornost.
Můj vztek byl zaměřen přímo na Okkinga. Zatajoval mi informace, možná něco skrýval a ohrožoval tím můj život. Pokud chtěl ohrozit Abdulláha nebo Tami, dobře, to je věc policie. Ale když ohrožuje mne - to je má věc. Jen co se dostanu do jeho kanceláře, velice rychle mu to vysvětlím. Tak, že na to dlouho nezapomene.
Hnal jsem se po Hlavní, vřel vztekem a nacvičoval si, co nadporučíkovi řeknu. Netrvalo mi dlouho, než jsem si to připravil. Okking bude překvapený, že mě vidi tak brzy, sotva hodinu potom, co jsem od něho odešel. Plánoval jsem si, že vrazím do kanceláře, prásknu dveřmi, až se rozdrnčí sklo, strčím mu před obličej ten výhružný dopis a budu trvat na tom, aby mi okamžitě řekl všechno, co ví. Jinak ho zavleču do jedné z místnosti pro výslechy a chvíli ho tam budu otloukat o zeď. Seržant Hadždžár mi určité pomůže, budu-li potřebovat.

Když jsem se dostal k východní bráně z Budajínu, trochu jsem se zarazil. Vtírala se mi nová myšlenka. Když jsem dnes ráno mluvil s Okkingem, zase jsem cítil takové to šimrání, že něco není v pořádku. Cítil jsem to i potom, co jsem viděl mrtvou Se-limu. Vždycky nechám své podvědomí, aby na těchto pocitech pracovalo, a ono je dříve nebo později vyřeší. I teď jsem měl odpověď, jako když se vám v hlavě rozezni elektrický bzučák.
Otázka: Co v obraze schází?
Odpověď: Podívejme se pořádně. Tak předně - v posledních několika týdnech jsme tu měli několik nevyřešených vražd. Kolik? Bogatyrev, Tami, Dévi, Abdulláh, Nikki, Selima. A teď- co dělá policie, když při vyšetřováni vraždy narazí do zdi? Policejní práce je pomalá, pořád se opakuje, je metodická. Pořád dokolečka si volají svědky a nutí je opakovat výpovědi, aby snad nepřehlédli nějakou důležitou stopu. Policajti kladou stejnou otázku pětkrát, desetkrát, stokrát. Přivlečou si vás na stanici, probudí vás uprostřed noci. Další otázky, další stejné nudné odpovědi.
A tentokrát? Výsledková tabule šest ku nule, vraždy se zjevnou spojitostí. Proč se víc nenamáhají, proč nehledají, proč víc neotravuji? Já jsem nemusel své povídáni opakovat podruhé a pochybuju, že to chtěli po Jasmíne nebo někom jiném.
Okking a ostatní v odděleni od toho určité dali ruce pryč. Při mé cti a při mých očích, proč za tím nejdou? Už je šest mrtvých a číslo se bezpochyby ještě zvýší. Já osobně mám slíbenou ještě jednu mrtvolu - svou vlastni.
Na stanici jsem prošel kolem službu konajicího seržanta bez jediného slova. Nemyslel jsem na postupy a protokol, myslel jsem na krev. Možná to byl výraz v obličeji, možná aura černá jako peklo, která mě obklopovala, ale nikdo mě nezastavil. Vyběhl jsem nahoru a proplétal se bludištěm chodeb, až jsem narazil na Hadždžára, sedícího před Okkingovým skrovným velitelstvím-. Musel si také všimnout mého výrazu, protože jen škubl palcem za sebe. Nehodlal mi stát v cestě, ani nehodlal riskovat hněv svého šéfa. Hadždžár není chytrý, ale je mazaný. Nechá mě a svého šéfa, ať si to vyboxujeme, ale on se bude držet stranou. Ani nevím, jestli jsem Hadždžárovi něco řekl nebo ne. Další, na co si vzpomínám, je, jak se nahýbám přes Okkingův stůl a v pravé pěsti svírám náprsenku jeho košile. Oba jsme křičeli.
„Co si myslíš, ty hajzle?" řval jsem a mával papírem z počítače. Dál jsem se nedostal. Dva policisté mě od Okkinga odtrhli, hodili mě na podlahu a tři další na mě mířili jehlovkami. Srdce mi bušilo tak rychle, že další zrychleni by ho roztrhlo. Hleděl jsem na jednoho z poldů - vlastně na drobné černé ústí jeho pistole. Chtěl jsem mu rozkopnout ksicht, ale nemohl jsem se pohnout.
„Pusťte ho," řekl Okking. Také těžce dýchal.
„Nadporučíku," namítal jeden z mužů, „jestli—"
„Pusťte ho. Okamžitě."
Pustili mě. Vstal jsem a sledoval, jak strkají pistole do pouzder a odcházejí z místnosti. Okking počkal, dokud poslední nepřekročil práh, potom pomalu zavřel dveře, prohrábl si rukou vlasy a vrátil se k psacímu stolu. Věnoval spoustu času a úsilí, aby se uklidnil. Nejspíš se mnou nechtěl mluvit, dokud se nebude ovládat. Konečné si sedl do své otáčecí židle a podíval se na mne. „O co jde?" zeptal se. Žádné vtipkování, žádný sarkasmus, žádné zastřené výhrůžky či policajtské lichocení. Stejné jako skončil můj čas nejistoty a strachu, skončil i Okkingův čas profesionálního přezíráni a blahosklonnosti.
Položil jsem vzkaz na jeho piják a nechal ho, ať si to přečte. Posadil jsem se na tvrdou hranatou židli z umělé hmoty vedle Okkingova stolu a čekal. Viděl jsem, že dočetl. Zavřel oči a unaveně si je přejel. „Ježíši," zamumlal.
„Ať byl ten James Bond kdokoli, vyměnil si moďák za jiný. Říká, že budu vědět, za jaký, když o tom budu přemýšlet. Nic mě nenapadá."
Okking hleděl na stěnu za mnou a v duchu si přehrával scénu Seliminy vraždy. Nejdřív se mu trochu rozšířily oči, pak trochu pootevřel ústa a pak zaúpěl. „Ach, můj bože."
„Co?"
„Co ti říká chán Xarghis Moghadil?"
Už jsem to jméno slyšel, ale nebyl jsem si jist, kdo chán je. Bylo mi však jasné, že ho nebudu mít rád. „Pověz mi o něm."
„Bylo to asi před patnácti lety. Tenhle psychopat se prohlásil za nového proroka božího v Ásamu nebo v Sikkimu nebo tam někde na východě. Řekl, že zářivý modrý anděl ho obdařil zjeveními a božskými příkazy, z nichž nejnaléhavější byl, že chán má jít a opíchat každou bílou ženu, kterou potká, a zabit každého, kdo by mu v tom chtěl bránit. Vychloubal se, že vyřídil dvě nebo tři stovky mužů, žen a dětí, než ho zastavili. Ve vězeni zabil ještě další čtyři, než ho popravili. Rád vyřezával ze svých obětí orgány jako dary pro svého modrého kovového anděla. Různé orgány pro různé dny v týdnu nebo fáze měsíce nebo co."
Několik minut bylo úzkostné ticho. „Jako chán bude daleko horší, než byl jako Bond," usoudil jsem.
Okking zachmuřené přikývl. „Vedle chána Xarghise vypadá celá sbírka budajínských darebáků jako kočky a myši z disneyovek."
Zavřel jsem oči. Cítil jsem totální bezmoc. „Musíme zjistit, jestli je to jen nějaký šílený řezník, nebo jestli pro někoho pracuje."
Nadporučík zase chvíli hleděl na stěnu a převracel v hlavě nějakou myšlenku. Pravá ruka si nervózně pohrávala s lacinou bronzovou soškou mořské panny na stole. Konečně se podíval na mne. „V tom ti můžu pomoct," řekl tiše.
„Byl jsem si jistý, že víš víc, než říkáš. Víš, pro koho ten zatracený Bond-chán dělá. Víš, že jsem měl pravdu, když jsem říkal, že ty vraždy byly na objednávku."
„Nemáme čas na poplácávání po zádech a na metály. Snad později."
„Radši vysyp všechno, co víš. Jestli se Friedlander bej dozví, že mi tuhle informaci zatajuješ, vyletíš, než budeš mít čas toho zalitovat."
„Tím si nejsem tak jistý, Audrane, ale nehodlám to zkoušet."
„Tak spusť: pro koho pracoval James Bond?"

Polda se znovu odvrátil. Když na mne opět pohlédl, byla v jeho očích úzkost. „Pracoval pro mne, Audrane."
Na rovinu, tohle jsem nečekal. Nevěděl jsem, jak reagovat. „Wa Alláhi 'l-azim" zašeptal jsem. Nechal jsem Okkinga, ať mi to vysvětlí.
„Brodíš se v něčem větším, než je řádka vražd. Hádám, že to víš, ale nevíš, jak moc větším. Dobře. Dostával jsem peníze od jedné evropské vlády, abych našel kohosi, kdo do tohoto města uprchl. Ta osoba se měla stát vládcem v jiné zemi. Politická frakce v uprchlíkově rodné zemi ho chtěla nechat zabít. Vláda, pro kterou jsem pracoval já, ho chtěla najít a přivést v pořádku zpět. Nemusíš znát všechny podrobnosti té akce, ale to je podstata. Najal jsem Jamese Bonda, aby našel toho muže a aby zabránil té druhé straně v atentátu."
Trvalo mi chvíli, než jsem si to srovnal. Pořádné sousto. „Bond zabil Bogatyreva. A Dévi. A Selimu, když se stal chánem Xarghisem. Takže jsem byl od začátku na správné stopě. Bogatyrev byl odrovnán záměrné. Nebyla to nešťastná náhoda, jak jste ty i Papá a všichni ostatní tvrdili. A proto ses v těch vraždách víc nehrabal. Ty přesně víš, kdo je všechny zabil."
„Moc bych si to přál, Audrane." Okking vypadal unavené a jaksi nemocné. „Nemám nejmenší tušení, kdo pracuje pro druhou stranu. Mám dost stop - stejný příšerný styl, modřiny a otisky ruky na mrtvých tělech, poměrně slušný popis vrahovy velikosti a váhy, spoustu drobných soudních detailů. Ale nevím, kdo to je, a to mě děsí."
„Ty že se bojíš? Že té huba nebolí. Každý v Budajínu se už týdny schovává pod postel a přemýšlí, jestli ti dva šílenci teď vyjedou po něm, a ty se bojíš. Čeho ty se sakra bojíš, Okkingu?"
„Ta druhá strana vyhrála, princ byl zavražděn. Ale vrahové se nezastavili. Nevím, proč. Atentát měl celou věc skončit. Zabijáci asi likvidují každého, kdo by je mohl identifikovat."
Kousal jsem si ret a uvažoval. „Musíme ještě kousek zpátky. Bogatyrev pracoval pro vládu jednoho z ruských království. Jak ho to spojuje s Dévi a Selimou?"
„Řekl jsem ti, že nechci prozradit všechny podrobnosti. Je to svinstvo, Audrane. Nemůžeš se spokojit s tím, co už jsem ti řekl?"
Znovu se mě začal zmocňovat vztek. „Okkingu, ten tvůj zkurvený parťák se chystá příště na mne! Mám zatracené právo vědět všechno. Proč nemůžeš tomu zabijákovi říct, aby toho nechal?"
„Protože zmizel. Když druhá strana zabila prince, Bond se ztratil. Nevím, kde teď je, ani jak se s ním spojit. Pracuje na svou pěst."
„Nebo mu někdo jiný dal novou sadu instrukcí." Nedokázal jsem potlačit zachvění, když první jméno, které mě napadlo, nebyl Seipolt - to by byl logický výběr - ale Friedlander bej. V té chvíli jsem věděl, že jsem si nalhával jeho motivy: obavy o vlastní život, chvályhodný zájem o ochranu ostatních obyvatel města. Ne, Papá nikdy nebyl tak přímočarý. Ale mohl opravdu stát za všemi těmito hroznými událostmi? Byla to možnost, kterou už jsem nemohl opomíjet.
Okking byl také hluboce zamyšlený a v očích měl záblesk strachu. Opět si pohrával se svou mořskou pannou.
„Bogatyrev nebyl jen drobný úředníček toho ruského zastupitelství. Byl to velkovévoda Vasilij Petrovič Bogatyrev, mladší bratr Vjačeslava, krále Běloruského a Ukrajinského. Jeho synovec, korunní princ, se stal ostudou dvora a musel být poslán pryč. Neofašistické strany v Německu chtěly prince najít a přivézt ho zpět do Běloruska. Mysleli si, že by ho mohli využít, aby svrhli jeho otce z trůnu a nahradili monarchii 'protektorátem' řízeným Německem. Podporovaly je zbytky sovětských komunistů. Ti také chtěli zničit monarchii, ale plánovali, že ji nahradí svým typem vlády."
„Dočasná aliance ultrapravého a ultralevého křídla."
Okking se unavené usmál. „Nebylo to poprvé."
„A ty jsi pracoval pro Němce."
„Správně."
„Prostřednictvím Seipolta?"
Okking přikývl. Vůbec ho to netěšilo. „Bogatyrev chtěl, abys našel prince. Až bys to udělal, vévodův člověk, ať už je to kdokoliv, by ho zabil."
Byl jsem šokován. „Bogatyrev zinscenoval vraždu vlastního synovce? Bratrova syna?"
Okking pokrčil rameny. „Ano, aby zachránil monarchii. Rozhodli, že je to smutné, ale nezbytné. Říkal jsem ti, že je to svinstvo. Když se zapleteš do nejvyšších sfér mezinárodni politiky, je to skoro vždycky svinstvo."
„Proč potřeboval Bogatyrev mne, když chtěl prince najít?"
Okking zase zvedl ramena. „V posledních třech letech života v exilu se princi velice dobře dařilo maskovat se a schovávat. Dříve nebo později si určitě uvědomil, že jeho život je v nebezpečí."
„Takže Bogatyrevův 'syn' nezahynul při automobilové nehodě. Lhal jsi mi, když jsi mi tvrdil, že ta záležitost je uzavřena, byl ještě naživu. Ale říkáš, že Bělorusové ho nakonec přece jen zabili."
„On byl tvá přítelkyně, sexuální změněnec Nikki. Nikki byla ve skutečnosti korunní princ Nikolaj Konstantinov."
„Nikki?" opakoval jsem dutým hlasem. Byl jsem konsternován vahou všech pravd, které jsem chtěl slyšet, a tíhou lítosti. Vzpomněl jsem si na její vyděšený hlas v tom kratičkém, přerušeném telefonátu. Mohl jsem ji zachránit? Proč jen mi víc nedůvěřovala? Proč mi neřekla pravdu, proč mi neřekla, co jisté tušila? „Pak Dévi a ty druhé dvě Vdovy byly zabity—"
„Jen proto, že k ní byly příliš blízko. Vůbec nezáleželo na tom, jestli ve skutečnosti věděly něco nebezpečného. Ten německý zabiják - nyní chán - a ten Rus nehodlají riskovat. Proto jsi také na seznamu. Proto... tohle." Nadporučík otevřel zásuvku, cosi z ní vytáhl a hodil to přes stůl ke mně.
Byl to vzkaz na papíru z počítače, stejný jako ten můj. Tenhle byl ale adresován Okkingovi.
„Nevyjdu z policejní stanice, dokud to všecko neskončí," řekl. „Zůstanu tady, kde mi kryje záda sto padesát kamarádů policajtů."
„Doufám, že žádný z nich není Bogatyrevův zabiják." Okking sebou škubl. Také už ho to napadlo.

Chtěl bych vědět, jak dlouhý je seznam odsouzených, kolik jmen následuje za mým a Okkingovým. Byla to rána, když jsem si uvědomil, že Jasmína je možná na seznamu také. Ví minimálně tolik, kolik věděla Selima, víc, protože jsem jí řekl, co jsem věděl a co jsem si domýšlel. A Chirigo, bylo tam i její jméno? Co Jacques, Sajíd, Mahmúd? A kolik dalších lidi, které znám? Když jsem pomyslel na Nikki, která přešla od prince k princezně a od princezny k smrti, a na to, co čeká mne, byl jsem zdrcen. Podíval jsem se na Okkinga a uvědomil jsem si, že je na tom stejně. Vlastně hůř. Jeho kariéra ve městě skončila, když teď přiznal, že je cizím agentem.
„To je všechno, víc nevím," řekl.
„Jestli se něco dozvíš, nebo kdybych se s tebou potřeboval spojit..."
„Budu tady," odpověděl mrtvým hlasem. „Inšalláh." Vstal jsem a vyšel z kanceláře. Jako bych vyšel z vězeni.
Před stanicí jsem vytáhl telefon a v chůzi do něj mluvil. Zavolal jsem nemocnici a požádal, aby mě spojili s doktorem Yeniknanim.
„Haló, pane Audrane," ozval se hluboký hlas.
„Chtěl jsem se zeptat na tu starou ženu, Lajlu."
„Mám-li být upřímný, na jakékoliv prognózy je ještě příliš brzy. Možná se z toho časem dostane. Je stará a slabá. Dal jsem jí sedativa a je pod neustálou kontrolou. Obávám se, že možná upadne do trvalého komatu. I kdyby k tomu nedošlo, je velice vysoká pravděpodobnost, že už se ji nikdy nevrátí rozumové schopnosti. Nikdy se nebude schopna o sebe postarat či provádět nejjednodušší činnosti."
Nadechl jsem se a pomalu vypouštěl vzduch. Cítil jsem, že je to moje vina.
„Všechno je Boží vůle," řekl jsem ochromeně.
„Pochválen budiž Alláh."
„Požádám Friedlander beje, aby vyrovnal náklady na její léčeni. To, co se jí stalo, byl důsledek mého vyšetřování."
„Chápu. Nemusíte svého sponzora obtěžovat. O tu ženu je pečováno v rámci dobročinnosti."
„Mluvím za Freidlander beje i za sebe: jsme vám velice vděčni. Děkujeme."
„Je to naše svatá povinnost," řekl jednoduše. „Naši technikové už vědí, co bylo nahráno na tom modulu. Chcete to vědět?"
„Ano, přirozené."
„Jsou tam tři nahrávky. Ta první, jak víte, je záznam reakcí velké, silné, ale vyhladovělé, týrané a bezohledně vydrážděné kočky, zřejmě bengálského tygra. Druhá nahrávka je obraz mozku lidského dítěte. Ta třetí je ze všech nejodpornější. Je tam zachyceno ztrácející se vědomí čerstvé zavražděné ženy."
„Věděl jsem, že hledám stvůru, ale nikdy jsem neslyšel o něčem tak zvrhlém." Bylo mi z toho hrozně. Ten šílenec prostě nemá žádné morální zábrany.
„Jedna rada, pane Audrane. Nikdy nepoužívejte takové levné moduly. Jsou nedokonale nahrané, se spoustou škodlivých 'šumů'. Scházejí jím ochranné pojistky, zabudované do průmyslově vyráběných modulů. Příliš časté používáni takových modulů má za následek poškozeni centrálního nervového systému a jeho prostřednictvím pak celého těla."
„Co bude dál?"
„To vám hned řeknu: zabiják si nechá udělat kopii."
„Pokud ho Okking nebo já nebo někdo jiný nedostane dřív."
„Buďte opatrný, pane Audrane. Je to, jak jste říkal, zrůda."
Poděkoval jsem doktoru Yeniknanimu a vrátil telefon na opasek. Pořád jsem musel myslet na to, jak smutný a ubohý život teď Lajlu čeká. Myslel jsem také na svého neznámého nepřítele, který zneužil zakázku od běloruských royalistů jako povolení k uspokojení potlačované touhy po krutosti.
Cestou po Hlavní jsem potkal Fu'áda Hloupého. „Marhaban"', řekl. Mhouřil oči a stínil si je rukou před sluncem.
„Jakpak se máme, Fu'áde?" Neměl jsem náladu postávat na ulici a povídat si s ním. Musel jsem se připravovat.
„Hassan tě chce vidět. Něco s Friedlander bejem. Prý už budeš vědět."
„Díky, Fu'áde."
„Víš? Jako o co jde?" Vzrušené pomrkával, lačný klepů.
Povzdechl jsem si. „Jo, vím. Musím běžet." Snažil jsem se ho zbavit.
„Hassan říkal, že je to opravdu důležité. O co se jedná, Mandě? Já dovedu udržet tajemství, fakt."
Neodpověděl jsem. Pochyboval jsem, že Fu'ád dovede udržet cokoliv, nejméně ze všeho tajemství. Jen jsem mu kamarádsky poklepal po rameni. Oplatil mi to. Než jsem zamířil domů, stavil jsem se u Hassana v obchodě. Ten americký kluk pořád ještě seděl na své stoličce v prázdné místnosti. Věnoval mi mrazivý úsměv a kývl hlavou k závěsu. Už mi to bylo jasné: byl jsem jeho oblíbenec. Nereagoval jsem, vklouzl jsem dozadu a našel Hassana. Dělal to, co dělal vždycky: kontroloval faktury a dodací listy s bednami a krabicemi. Zahlédl mě a usmál se. Zřejmé z nás teď byli přátelé. Sledovat změny Hassanových nálad bylo tak těžké, že jsem to už dávno vzdal. Položil podložku, objal mě kolem ramen a vtiskl mi na tvář polibek, jak je v Arábii zvykem. „Vítej, můj drahý synovce!"
„Fu'ád říká, že pro mě máš vzkaz od Papá."
Hassanův obličej zvážněl. „To jsem řekl jen kvůli Fu'ádovi. Chci ti sám něco říct. Bojím se, ó, Maghrebí. Víc než bojím - jsem vyděšený. Už jsem se čtyři noci pořádně nevyspal. A když si přece jen zdřímnu, mám ty nejděsivější sny. Myslel jsem si, že už mě nemůže potkat nic horšího než to, jak jsem našel Abdulláha... jak jsem ho našel..." Hlas mu selhal.
„Abdulláh nebyl dobrý člověk, to oba víme. Ale pracovali jsme spolu dlouhá léta. Víš, že jsem ho zaměstnával, i když já jsem byl zaměstnancem Friedlander beje. Nyní mě Friedlander bej varoval, že—" Zlomil se mu hlas. Okamžik nebyl schopen mluvit. Bál jsem se, že se budu muset dívat, jak se tohle nafouklé prase rozsype přímo před mýma očima. Představa, že ho budu poklepávat po ruce a říkat „No tak, no tak," mi byla z duše odporná. Sebral se však a pokračoval:

„Friedlander bej mě varoval, že řadě jeho přátel možná hrozí nebezpečí. To se týká i tebe, ó, moudrý, a také mne. Jsem si jist, že tys to riziko pochopil už dávno, ale já nejsem statečný. Friedlander bej mě nevybral pro tvůj úkol, protože ví, že v sobě nemám žádnou odvahu, žádné schopnosti, žádnou čest. Musím k sobě být tvrdý, protože teď začínám vidět pravdu. Nemám žádnou čest. Myslím jen na sebe, na nebezpečí, které by mi mohlo hrozit, na možnost, že bych mohl trpět a skončit jako—" V tom okamžiku se zhroutil. Plakal. Trpělivě jsem čekal, až přeháňka skončí. Mraky se zvolna rozplynuly, ale slunce jimi neprosvitlo.
„Snažím se chránit před nebezpečím. Všichni bychom se měli postarat o svou bezpečnost. Ti, kteří byli zavražděni, zemřeli, protože byli příliš nerozumní nebo příliš důvěřiví, což je totéž."
„Já nevěřím nikomu," řekl Hassan.
„Já vím. To ti možná pomůže přežít, pokud vůbec něco."
„Jaká jistota," pravil nedůvěřivě. Nevím, co chtěl - psaný slib, že se zaručím za jeho prašivý, bídný život?
„Nic se ti nestane, Hassane. Ale jestli se tolik bojíš, proč nepožádáš Papá o azyl, než ty zabijáky chytí?"
„Takže si myslíš, že je jich víc?"
„Vím to."
„Je to tedy dvakrát horši." Bil se pěstí v prsa a vzýval Alláha, žádaje o spravedlnost. Co udělal, že si tohle zasloužil?
„Co uděláš?" zeptal se tlusťoch nakonec.
„Ještě nevím."
Hassan přemýšlivé přikývl. „Alláh budiž při tobě."
„Mír s tebou, Hassane," přál jsem mu.
„I s tebou. Přijmi tento dárek od Friedlander beje." Dárek byla další obálka plná šustivých bankovek.
Prošel jsem závěsem a prázdným obchodem, aniž jsem Abdul-hassanovi věnoval jediný pohled. Rozhodl jsem se, že se zastavím u Chiri, abych ji varoval a poradil se s ní. Také jsem se tam chtěl na půl hodiny schovat a zapomenout na to, že běžím o život.
Chirigo mě přivítala se svým typickým nadšením. „Habari gani!" křičela svahilský ekvivalent pro „Co je nového?" Když uviděla mé implantáty, přivřela oči. „Slyšela jsem, ale nechtěla jsem věřit, dokud to neuvidím. Dva?"
„Dva," přiznal jsem.
Pokrčila rameny. „Dává to možnosti," zašeptala. Uvažoval jsem, o čem přemýšlí. Když šlo o to, jak zkorumpovat a svést z cesty tu nejpočestnější instituci, byla Chiri vždycky o krok přede mnou.
„Jak se ti vedlo?" chtěl jsem vědět.
„Nejspíš dobře. Žádné prachy, nic se nedělo, pořád stejná otravná a nudná práce." Vycenila své zapilované zuby, aby naznačila, že klub možná nevydělává a děvčata i změněnci možná také nevydělávají, ale Chiri ano. A také, že se nenudí.
„Tak," začal jsem, „budeme se muset vynasnažit, aby to tak bylo dál."
Zamračila se. „Kvůli tomu, no..." mávla rukou v malém kroužku.
Udělal jsem stejné gesto. „Právě, kvůli tomu 'no'. Jsem jediný, kdo nechce věřit, že to zabíjení skončilo a že téměř každý nemá zamluvené lůžko v márnici."
„Máš pravdu, Maríde." řekla potichu. „Co myslíš, že bych sakra měla dělat?"
A byli jsme u toho. Když se mi podařilo ji přesvědčit, aby se mnou souhlasila, hned chtěla, abych jí vysvětlil logiku, kterou se vrazi řídí. Do háje, už jsem ztratil spoustu času pobíháním ulicemi ve snaze to zjistit. Mohl to schytat kdokoliv, kdykoliv, z jakéhokoliv důvodu. Když mě teď Chiri žádala o konkrétní a praktickou radu, mohl jsem jí říct jen: „Buď opatrná." Vypadalo to, že si můžete vybrat ze dvou možností: buď bude dělat, co jste dělali dosud, jen budete mít oči víc otevřené, nebo se odstěhujete na jiný kontinent, pro jistotu. U toho druhého se předpokládá, že si nevyberete nesprávný kontinent a nevlezete přímo doprostřed maléru, nebo že'si nepřivezete malér s sebou.
A tak jsem se zašklebil a sdělil ji, že tohle odpoledne je jako stvořené na bingaru s ginem. Nalila si pořádnou dávku, mně dvojitou na svůj účet a chvíli jsme seděli a hleděli jeden druhému do nešťastných očí. Žádné žertování, žádné flirtování, ani slovo o Honey Pilař. Dokonce jsem si ani neprohlédl její nové holky. Seděli jsme tak těsně u sebe, že si nikdo nedovolil přisednout a říct 'nazdar'. Když jsem dopil, dal jsem si sklenku jejího tende - začínalo mít lepší chuť. Když jsem ho pil poprvé, připadalo mi to, jako bych kousl do boku nějakého zvířete, které zdechlo pod kládou aspoň před týdnem. Zvedl jsem se, že půjdu, ale vtom mě jakási něha, kterou jsem nestačil dost rychle skrýt, přinutila pohladit Chiri po zjizvené tváři a poklepat ji po ruce. Rozzářila se úsměvem, který mi připomněl staré časy. Vypadl jsem, než se oba rozhodneme utéct do Svobodného Kurdistánu nebo jinam.
Doma zatím Jasmína dělala všechno pro to, aby přišla pozdě do práce. Ráno vstala brzy, aby na mne svalila všechno své trápeni a bolesti, takže pokud chtěla přijít k Frenchymu pozdě, musela znovu usnout, zaspat a začít od začátku. Rozespale se na mě usmála z matrace. „Ahoj," řekla potichoučku. Myslím, že ona a Polo-hadždž byli jediní dva lidé ve městě, kteří nebyli mrtví strachem. Sajíd měl svůj moďák, který simuloval odvahu, ale Jasmína měla jen mne. Měla absolutní důvěru, že já ji ochráním. V tom mi připadala ještě natvrdlejší, než je Sajíd.
„Jasmíno, podívej, musím zařídit milion věci. Budeš muset nějaký den bydlet u sebe, ano?"
Opět vypadala ukřivděně. „Ty nechceš, abych byla s tebou?" Přeloženo: máš teď někoho jiného?
„Nechci tě poblíž, protože já jsem teď veliký, svítivý terč. Tenhle byt bude nebezpečný pro každého. Nechci, aby ses dostala do palebné linie, rozumíš?"
To se jí líbilo víc. Ujistila se, že mi na ní pořád záleží, potvora jedna. Musíte jim to opakovat každých deset minut, jinak si myslí, že máte zaječí úmysly. „Oukej, Maríde. Chceš zpátky klíče?"
Přemýšlel jsem. „Ano. Tak budu vědět, kde jsou, že ti je někdo neukradl, aby se sem dostal." Vytáhla je z kabelky a hodila mi je. Chytil jsem je. Vypravovala se do práce, pobíhala po bytě a já jsem jí aspoň třicetkrát zopakoval, že ji miluju, že budu úžasně šikovný a vychytralý a zejí dvakrát denně zavolám, aby věděla, že jsem v pořádku. Políbila mě,

blýskla okem po hodinách, předstíraně vyjekla a utíkala ze dveří. Zase bude muset zaplatit Frenchymu padesátku.
Jakmile Jasmína odešla, začal jsem snášet své věci. Opět jsem si uvědomil, jak málo toho vlastním. Nechtěl jsem, aby mě některý z těch řezníků dostal v mém vlastním bytě, takže jsem potřeboval místo, kde bych mohl zůstat, pokud bude nebezpečí trvat. Ze stejného důvodu jsem chtěl vypadat jinak, až budu chodit ulicemi. Pořád ještě jsem měl na účtu spoustu peněz od Papá a obálka, kterou mi zrovna dal Hassan, mi umožní volně a v klidu existovat - v dané situaci. Nikdy mi nedalo moc práce se sbalit. Nacpal jsem nějaké věci do černé sportovní tašky, zabalil krabici s doďáky do trička a položil ji nahoru, pak jsem zatáhl zip a vyrazil. Když jsem vyšel na chodník, napadlo mě, jestli má Alláh v plánu, abych se sem někdy vrátil. Věděl jsem, že nemá smysl se nad tím trápit, jako je zbytečné strkat jazykem do bolavého zubu. Ježíši, je to děsná otrava tak zoufale chtít zůstat naživu.
Vyšel jsem z Budajínu a přešel přes široký bulvár k řádce dost drahých obchodů. Byly to spíš butiky. Turisté tady nacházeli přesně ty suvenýry, které sháněli, přesto, že většina krámů byla vyrobena v zemích tisíce mil vzdálených. Ve městě pravděpodobné vůbec nejsou žádná původní umění a řemesla, a tak se turisté šťastné prohrabávali pestrobarevnými slaměnými papoušky z Mexika a plastikovými skládacími vějíři z Kowloonu. Turistům to bylo jedno, takže o nic nešlo. Všichni jsme se chovali velice civilizovaně, tady na okraji pouště.
Šel jsem do obchodu s pánským oblečením, kde prodávali evropské klasické obleky. Obvykle jsem neměl dost peněz, abych si tam koupil půl páru ponožek, ale Papá mě teď zásobil tak, že ze mě mohl být nový člověk. Byl to jiný svět. Ani jsem nevěděl, co potřebuju. Naštěstí jsem narazil na prodavače, který měl opravdový zájem pomoci zákazníkům. Vysvětlil jsem mu, že to myslím vážně - feláhové někdy chodí po obchodech, jen aby osahali všecky ty Oxfordské obleky. Řekl jsem mu, že potřebuju vybavit od hlavy k patě a kolik jsem ochoten utratit, a nechal jsem ho, ať mi poskládá šatník. Neměl jsem tušení, jak sladit košile a kravaty - nevěděl jsem ani, jak kravatu uvázat, ale dal mi brožurku o různých uzlech - opravdu mi pomohl. Došlo mi, že dostává procenta, tak jsem ho nechal, aby mě o nějakou stovku natáhl. On svůj přátelský postoj nehrál, jak to dělává většina obchodníků. Dokonce se ani neštítil dotknout se mě, i když jsem byl tak zanedbaný, jak jen si dovedete představit.
Zaplatil jsem za oblečení, poděkoval prodavači a odnesl si balíky o několik bloků dál do hotelu Palazzo di Marco Aurelio. Byl součástí mezinárodního řetězu hotelů, který vlastnili Švýcaři. Všechny vypadaly stejné a žádný neměl nic z té elegance, která kdysi okouzlovala u originálu. Já jsem nehledal ani eleganci, ani šarm, hledal jsem místo, kde bych se vyspal bez obav, že mě někdo v noci odrovná. Ani jsem se nezeptal, proč se hotel v téhle baště islámu jmenuje podle nějakého římského parchanta.
Chlap v recepci nesdílel postoj prodavače z obchodu s oděvy. Okamžitě jsem pochopil, že je snob, že je placený, aby byl snob, že ho v hotelu vycvičili, aby své vrozené snobství vyhnal do nebetyčných výšek. Nemohl jsem říct nic, čím bych jeho pohrdání zlomil. Byl zaměřený jako chodník. Něco jsem však udělat mohl, a také jsem to udělal. Vytáhl jsem všechny peníze, které jsem u sebe měl, a rozprostřel je před nim na růžový mramor. Řekl jsem mu, že potřebuju dobrý jednolůžkový pokoj na jeden dva týdny a že zaplatím hotově předem.
Jeho výraz se nezměnil - pořád mě nemohl ani cítit - ale zavolal asistenta a přikázal mu, aby mi našel pokoj. Netrvalo to dlouho. Sám jsem si vyvezl balíky výtahem a hodil je na postel. Byl to hezký pokoj, s dobrým výhledem na zadní strany budov ve čtvrti úřadů. Měl jsem své vlastni holo a vanu místo obyčejné sprchy. Vysypal jsem na postel i svou černou tašku a převlékl jsem se do arabského oblečeni. Bylo načase opět navštívit Herr Lutze Seipolta. Tentokrát jsem si s sebou vzal také nějaké doďáky. Seipolt je ostrý chlap a s jeho Reinhardtem by mohly být problémy. Zasunul jsem si doďák s němčinou a přibalil si i tělesné a duševní regulátory. Od této chvíle budu pro normální lidi jen cosi mlhavého. Nehodlal jsem se nikde zdržovat tak dlouho, aby měl někdo čas mě zaměřit. Maríd Audran, pouštní superman.
Bili seděl ve svém otlučeném starém taxíku. Sedl jsem si na přední sedadlo, vedle něho. Nevšiml si mě. Čekal na příkaz zezadu, jako obvykle. Vykřikoval jsem jeho jméno a cloumal mu ramenem skoro minutu, než se otočil a zamžoural na mne. „Jo?" zeptal se.
„Bille, zavezeš mě k domu Lutze Seipolta?"
„Znám tě?"
„Jo. Jeli jsme tam spolu před několika týdny."
„To se ti snadno řekne. Seipolt, ha? Ten Němec, co je na nohaté blondýny? Říkám ti rovnou, ty nejsi ani trochu jeho typ."
Seipolt mi řekl, že už není na nikoho. Dobrý Bože, i Seipolt mi lhal. Řeknu vám, byl to šok. Opřel jsem se a sledoval, jak město sviští kolem auta. Bili si prorážel cestu ulicemi - s nim byl ten výlet vždycky o trochu těžší, než bylo nutné. Samozřejmě, vždyť se na cestě vyhýbal věcem, které většina lidi ani nevidí, a dělal to perfektně. Myslím, že za celou cestu k Seipoltovi nesrazil ani jediného ifríta.
Vystoupil jsem z taxíku a pomalu kráčel k Seipoltovým masivním dřeveným dveřím. Zaklepal jsem a zazvonil. Čekal jsem, ale nikdo nepřišel. Začal jsem obcházet kolem domu v naději, že narazím na toho starého feláha, kterého jsem potkal, když jsem tady byl poprvé. Tráva byla syté zelená a keře i květiny tikaly přesně podle svých biologických jízdních řádů. Vysoko na stromě švitořili ptáci, dost vzácný zvuk tady ve městě. Ale neslyšel jsem nic, co by prozrazovalo přítomnost lidí. Možná si Seipolt vyrazil na pláž. Možná se vydal po obchodech za bronzovými čápy. Možná si Seipolt s modrookým Reinhardtem udělali výlet po pamětihodnostech města, s večeří a tancem pod hvězdami a měsícem.
Vpravo za domem, mezi dvěma trpasličími palmami, byla v bílé zdi postranní dvířka. Seipolt jimi nejspíš nikdy neprošel. Vypadalo to jako vchod, kterým se nosila zelenina a vynášely odpadky. Na této straně domu byla zahrada vysázena keři aloe, jukou a kvetoucími kaktusy, jinak než průčelí vily s tropickou květenou deštného pralesa. Vzal jsem za kliku. Povolila. Někdo si asi zrovna odskočil do města pro noviny. Vešel jsem dovnitř. Na jedné straně padalo dlouhé schodiště do černé tmy, na druhé vedlo krátké schodiště ke spíži. Vyběhl jsem po něm, prošel spíží, přes dokonale vybavenou a lesknoucí se kuchyň a do skvěle zařízené jídelny. Neviděl jsem ani neslyšel nikoho. Dělal jsem trochu

hluk, abych na sebe upozornil Seipolta nebo Reinhardta. Nechtěl jsem, aby mě zastřelili jako špiona nebo zloděje.
Z jídelny jsem přešel do přijímacího pokoje a chodbou k Seipoltově sbírce starověkých uměleckých předmětů. Teď už jsem cestu znal. Seipoltova kancelář byla přímo... tam—
—hle. Dveře byly zavřené, došel jsem k nim a znovu zaklepal. ...Otevřel jsem a vkročil do Seipoltovy kanceláře. Bylo tam šero, závěsy byly zatažené přes okna. Vzduch byl nevětraný a těžký, jako v místnosti, kde nefunguje klimatizace a kde dlouho nikdo nebyl. Sebral jsem odvahu a rozhodl se prohlédnout si papíry na Seipoltově stole. Přistoupil jsem k němu a rychle prolistoval hromádku zpráv.
Seipolt ležel v jakémsi výklenku tvořeném arkýřovým oknem a dvěma kancelářskými pořadači u zdi vlevo. Měl na sobě tmavý oblek, teď ještě ztmavlý krví, a když jsem ho poprvé zahlédl přes stůl, považoval jsem ho za šedočernou předložku na světlehnědém koberci. Pak jsem uviděl cípek světlemodré košile a ruku. Postoupil jsem o několik kroků blíž. Neměl jsem ani trochu chuť zjišťovat, jak moc je rozkrájený na kusy. Hrudník měl otevřený od hrdla až ke slabinám a několik tmavých krvavých věcí vypadlo na podlahu. Jeden z jeho vlastních vnitřních orgánů měl nacpaný do druhé ztuhlé ruky.
Udělal to chán Xarghis. Tedy James Bond, který pracoval pro Seipolta. Donedávna. Další svědek a stopa odstraněna.
Reinhardta jsem našel v jeho bytě nahoře, ve stejném stavu. Bezejmenný starý Arab byl zavražděn na trávníku za domem, když pracoval mezi těmi krásnými květinami, jež pěstoval navzdory přírodě a podnebí. Všichni byli zabiti rychle a pak roztrháni. Chán se plížil od jedné oběti ke druhé a vraždil rychle a tiše. Pohyboval se tišeji než duch. Než jsem se vrátil zpět do domu, zapíchl jsem si několik nových doďáků, které potlačovaly strach, bolest, hněv, hlad a žízeň. Německý doďák už byl na místě, ale nezdálo se, že by mi dnes odpoledne byl k něčemu.
Zamířil jsem ke kanceláři. Měl jsem v úmyslu se tam vrátit a prohledat psací stůl. Než jsem však došel k pokoji, někdo na mě zavolal. „Lutz?“
Obrátil jsem se. Byla to ta nohatá blondýna.
„Lutz?" zeptala se. „Bist du noch bereit?“
„Ich heisse Maríd Auran, Fraulein. Wissen Sie wo Lutz ist?“ V tom okamžiku můj mozek spolkl celý německý doďák najednou. Nebylo to, jako bych překládal němčinu do arabštiny, ale jako bych hovořil jazykem, který znám odmalička.
„Není tady dole?" zeptala se.
„Ne, a nemůžu najit ani Reinhardta."
„Museli odjet do města. Něco takového u oběda říkali."
„Tak to určitě jeli do mého hotelu. Měli jsme domluvenou schůzku a já jsem tomu rozuměl tak, že se s nim mám setkat tady. Nechal jsem se sem dovést autem. To je ale hloupé. Nejspíš budu muset zavolat do hotelu a nechat tam vzkaz pro Lutze a pak zavolat další taxík. Chcete jet se mnou?"
Kousala si nehet na palci. „Nevím, jestli se to hodí."
„Už jste si prohlédla město?"
Zakabonila se. „Neviděla jsem nic než tenhle dům, co jsem tady," řekla podrážděně.
Kývl jsem. „To je celý Lutz, pořád se štve. Vždycky říká, že toho nechá a bude si užívat, ale honí sebe i všechny kolem. Nechci proti němu nic říkat - koneckonců je to jeden z mých nejstarších obchodních partnerů a nejmilejších přátel - ale myslím, že pro něho není dobré, jak žije. Nemám pravdu?"
„Přesně to mu říkám."
„Tak pojďte, vrátíme se spolu do hotelu. Třeba když tam budeme všichni čtyři, podaří se nám ho přimět, aby se dnes večer trochu uvolnil. Večeře a představeni v nočním podniku, zvu vás. Trvám na tom."
Usmála se. „Jen se—"
„Musíme spěchat," řekl jsem. „Jestli se tam nedostaneme dost rychle, Lutz se otočí a vrátí se sem. Je velice netrpělivý. A já se pak budu muset zase plahočit zpátky za nim. Je to strašná cesta. Pojďte, nemáme minutu nazbyt."
„Ale jestli máme jít na večeři—"
Mělo mě to napadnout. „Myslím, že v těch šatech vypadáte nádherně, má milá, ale jestli budete spokojenější, dovolte mi, abych vám opatřil jiné oblečeni podle vašeho výběru a všechny doplňky, které považujete za nezbytné. Lutz mi dal za ta léta už tolik dárků. Způsobilo by mi nezměrné potěšeni, kdybych mu jeho štědrost mohl tímto způsobem aspoň trošku oplatit. Můžeme zajít na nákup před večeří. Znám několik vynikajících anglických, francouzských a italských obchodů. Opravdu, mohla byste si vybrat oblečení na večer, než Lutz a já vyřešíme své obchodní záležitosti. Perfektně to zvládneme."
Držel jsem ji za loket a vedl ji ze dveří. Šli jsme po štěrkové cestě k Billovu taxíku. Otevřel jsem dveře a pomohl ji nastoupit, pak jsem auto obešel a nasedl z druhé strany. „Bille," řekl jsem arabsky, „zpět do města. Hotel Palazzo di Marco Aurelio."
Bili se na mne mrzutě podíval. „Marcus Aurelius je taky mrtvý, víš," řekl a nastartoval. Zamrazilo mě, když jsem si uvědomil, co mysli tím 'taky'.
Obrátil jsem se ke krásné ženě vedle sebe. „Vůbec si toho taxikáře nevšímejte," uklidňoval jsem ji německy. „Je blázen jako všichni Američané. Je to vůle Alláhova."
„Nezavolal jste do hotelu," usmála se na mne sladce. Líbila se ji představa nového šatníku a šperků kvůli jedné večeři. Byl jsem pro ni jen bláznivý Arab se spoustou peněz. Bláznivi Arabové jí byli sympatičtí. Bylo to vidět.
„Ne, nezavolal. Budu to muset udělat, hned jak tam přijedeme."
Pokrčila nos v soustředěném přemýšlení. „Ale když už tam budeme—"
„Nerozumíte mi," poučoval jsem ji, „takové záležitosti může úředník vyřizovat jen pro řadové hosty. Ale když jsou ti hosté, řekněme, významní - jako Herr Seipolt nebo já - pak je třeba jednat přímo s ředitelem.
Oči se jí rozšířily. „Och," špitla.

Ohlédl jsem se na čerstvě zalitou zahradu, kterou si Seipoltovy peníze vydupaly na samém okraji plíživých dun. Za několik týdnů bude to místo stejně suché a mrtvé jako Prázdná čtvrť. Otočil jsem se ke své společnici a nenucené se usmál. Povídali jsme si celou cestu do města.

16

V hotelu jsem blondýnku nechal v pohodlném křesle v hale. Jmenovala se Trudi. Trudi Nic, řekla mi bezstarostně, jen Trudi. Je blízkou osobní přítelkyní Lutze Seipolta. V jeho domě je už přes týden. Seznámil je společný přítel. Haha. Trudi byla to nejpříjemnější, nejspolečenštější děvče - a Seipolt? Vypadá to, že byste nenašli milejšího člověka, pod tou falešnou vražednou maskou, kterou nosil, aby oklamal lidi.
Šel jsem telefonovat, ale nepotřeboval jsem mluvit s nikým v hotelu, potřeboval jsem Okkinga. Řekl mi, abych zabavil Trudi, dokud on nezvedne svůj tlustý zadek. Vyhodil jsem doďáky, které jsem měl zapojené, a dal si tam zase ten s němčinou. Bez něho bych nebyl schopen Trudi říct jediné slovo. Tehdy jsem pochopil ŽDP (životně důležitý poznatek) č. 154 o speciálních doplňcích, jež mi Papá dal:
ZA VŠECHNO NA SVĚTĚ SE PLATÍ.
Nebyla to pro mne žádná novinka. Zjistil jsem se to už před mnoha lety na matčině klíně. Jde jen o to, že na to člověk pořád zapomíná a musí se to čas od času znovu učit. NIKDY NIKOMU NEDÁVEJ NIC ZADARMO.
Po celou dobu, co jsem byl u Seipolta, držely doďáky mé hormony na uzdě. Bez nich bych byl těžko ovládl žaludek, když jsem se vracel do jeho kanceláře, abych prohledal stůl. Vždyť jsem věděl, že ta rozčtvrcená těla jsou ještě vlažná a že ten bastard chán se tam možná ještě potlouká. Když Trudí zavolala: „Lutzi?", nechybělo mnoho a byl bych leknutím vyskočil do dvaceti různých směrů najednou.
Když jsem vyhodil doďáky, zjistil jsem, že jsem těm pocitům neunikl, že jsem je jenom odložil. Náhle jsem měl mozek a nervy v děsivém zmatku, jako zmuchlané klubko vlny. Nebyl jsem schopen rozmotat jednotlivé emoční proudy: ochromující děs, dosud potlačovaný doďáky, náhlou zuřivost namířenou proti chánovi za ďábelský způsob, jaký si vybral, aby zůstal neznámý, a za to, že mě přinutil být svědkem výsledků své odporné činnosti, fyzická bolest a totální vyčerpáni, protože únavové jedy ve svalech mě téměř umrtvovaly (doďák předtím přikazoval mému mozku a masu, aby ignorovaly zraněni a únavu, a teď jsem obojím trpěl dvojnásobně). Uvědomil jsem si, že mám příšernou žízeň a zatracený hlad. A můj močový měchýř, kterému doďák zakázal komunikovat s ostatními částmi těla, se chystal prasknout. Do krevního oběhu se mi vléval ACTH, což způsobovalo, že jsem byl ještě nešťastnější. Nadledvinky pumpovaly epinefrin a nutily srdce tlouct pořád rychleji a připravovaly mě k boji či útěku -bez ohledu na to, že ohrožení dávno skončilo. Prožíval jsem celou reakci, která by normálně trvala tři nebo čtyři hodiny, v jediném ochromujícím výlevu emocí a deprivace.
Okamžitě jsem si zasunul doďáky zpět a svět se přestal točit. V minutě jsem se zase dokonale ovládal. Dýchal jsem normálně, srdeční tep se zvolnil, žízeň, hlad, nenávist, únava a pocit plného měchýře zmizely. Byl jsem za to vděčný, ale věděl jsem, že jen odkládám dluh na později. Až budu muset na konci tohoto všeho zaplatit, zažiju něco, vedle čeho bude nejhorší absťák drobný polibek ve tmě. Vyrovnávání dluhů, ils sont svinstvo, n 'est-ce pas, monsieur?
Určitě s tím budu souhlasit.
Když jsem se vracel do haly za Trudi, zaslechl jsem své jméno. Byl jsem rád, že mám zapojené doďáky: nikdy jsem neměl rád, když někdo vyvolával mé jméno na veřejnosti, obzvlášť když jsem byl někde na zapřenou. „Monsier Audran?"
Otočil jsem se a chladně pohlédl na jednoho z hotelových úředníků. „Ano?"
„Vzkaz pro vás, monsieur. Nechali ho ve vaší schránce." Bylo vidět, že mu dělají starost má džallábíja a káfija. Měl představu, že v jeho čistém, hezkém hotelu bydlí jen Evropané.
Bylo v podstatě nemožné, aby mi tady někdo nechal vzkaz: za prvé nikdo nevěděl, že tady bydlím, a za druhé jsem se zapsal pod jiným jménem. Chtěl jsem vědět, jaká hloupá chyba se stala, a pak ji vmést do tváří těm vycpaným hotelovým košilím. Převzal jsem vzkaz.
Papír z počítače, podívejme.
AUDRANE:
VIDĚL JSEM TĚ U SEIPOLTA, ALE NEBYL VHODNÝ CAS.
OMLOUVÁM SE.
CHCI TÉ JEN PRO SEBE, SAMOTNÉHO A V KLIDU. NECHTĚL JSEM, ABY SI NĚKDO MYSLEL, ŽES BYL JEN JEDEN ZE SKUPINY NÁHODNÝCH OBĚTÍ. AŽ NAJDOU TVOJE TĚLO, CHCI SI BÝT JISTÝ, ŽE BUDOU VĚDĚT, ŽE SE TI DOSTALO INDIVIDUÁLNÍ POZORNOSTI.
CHÁN
Kolena se mi podlamovala bez ohledu na implantáty. Složil jsem vzkaz a dal ho do tašky.
„Jste v pořádku, monsieur?" zeptal se úředník.
„Nadmořská výška," řekl jsem, „vždycky mi nějaký čas trvá, než se přizpůsobím."
„Ale tady žádná není," vypadal zmateně.
„Přesné to mám na mysli." Vrátil jsem se k Trudi.
Usmála se na mne, jako by život ztratil půvab, když jsem byl pryč. Zajímalo by mě, o čem přemýšlela, když tam tak seděla sama. Úplně 'samotná a v klidu'. Škubl jsem sebou.
„Omlouvám se, že jsem byl pryč tak dlouho," zamručel jsem. Trošku jsem se jí uklonil a přisedl si k ní.
„Nevadilo mi to," řekla. Dala si na čas, když přehazovala jednu nohu přes druhou. Museli ji sledovat všichni odsud až po Ósaku.

„Mluvil jste s Lutzem?"
„Ano. Byl tady, ale musel něco důležitého zařídit. Něco úředního, s nadporučíkem Okkingem."
„Nadporučíkem?"
„Je zodpovědný za to, že se v Budajínu nepřihodí nic nepříjemného. Slyšela jste už o té části města?"
Přikývla. „Ale proč potřebuje nadporučík mluvit s Lutzem? Lutz přece nemá s Budajínem nic společného, že ne?"
Usmál jsem se. „Odpusťte, má milá, ale zní to trochu naivně. Náš přítel je velice pilný a zaměstnaný člověk. Pochybuju, že se ve městě něco stane, aniž by o tom Lutz Seipolt věděl."
„Asi máte pravdu."
Byla to lež, Seipolt byl v nejlepším případě průměr. Nebyl to žádný Friedlander bej. „Posílají pro nás auto, takže se všichni setkáme, jak jsme plánovali. Pak se můžeme rozhodnout, co s načatým večerem."
Obličej se jí znovu rozzářil. Přece jen nepřijde o nové oblečení a noc ve městě na cizí útratu.
„Dala byste si skleničku, než přijedou?" A tak jsme strávili čas, než se párek policajtů v civilu unaveně přiloudal přes tlustý modrý koberec k nám, velice příjemně. Zvedl jsem se, představil je navzájem a opustili jsme halu jako nejlepší přátelé. Pokračovali jsme v nezávazné konverzaci až na stanici. Vyšli jsme nahoru a ti dva civilové doprovodili Trudi k Okkingovi. Mne zastavil seržant Hadždžár.
„Co se stalo?" zeptal se zachmuřeně. Myslím, že právě hrál opravdového poldu. Jen aby mi ukázal, že to ještě nezapomněl.
„Co asi? Chán Xarghis, který dřív pracoval pro Seipolta a vašeho šéfa, zametl další stopy. Ten chlap je skutečně důkladný. Kdybych byl na Okkingově místě, byl bych nervózní jak čert. Rozumějte, nadporučík je taky pěkné výrazná stopa."
„On to ví. Ještě jsem ho neviděl tak vyděšeného. Musel jsem mu darovat třicet nebo čtyřicet paxií. Hrst jich snědl k obědu," ušklíbl se Hadždžár.
Z Okkingovy kanceláře vyšel jeden z uniformovaných poldů. „Audrane," zavrčel a kývl hlavou směrem ke mně. Byl jsem součástí týmu, všichni si mě velice vážili.
„Za minutku." Obrátil jsem se zpět k Hadždžárovi: „Poslyšte, chci si prohlédnout všechno, co vytáhnete ze Seipoltova psacího stolu a pořadačů—"
„Čekal jsem to. Nadporučík se s tím zdržovat nebude, určitě to hodí na krk mně. Dám pozor, abyste byl první."
„Dobře. Je to důležité, alespoň doufám." Vcházel jsem do Okkingova zaskleného přístěnku, právě když ti dva tajní vyváděli Trudi ven. Usmála se na mne a řekla „Marhaban". Tehdy mě napadlo, že mluví i arabsky.
„Posaď se, Audrane," vyzval mě Okking. Měl chraptivý hlas.
Posadil jsem se. „Kam jde?"
„Jen se jí ještě chceme vyptat trochu podrobněji. Musíme jí pořádně proprat mozek. Pak ji necháme jít domů, ať je to kamkoliv."
Připadalo mi to jako slušná policejní práce. Jen jsem uvažoval, jestli bude Trudi po tom propírání vůbec schopná někam jít. Použijí drogy a elektrickou stimulaci mozku a člověk je z toho úplně vyždímaný. Alespoň jsem to slyšel.
„Chán je čím dál blíž," konstatoval Okking, „ale ten druhý od smrti Nikki ani nevykoukl."
„Nevím, co si mám myslet. Co říkáš, nadporučíku, Trudi přece není chán, že ne? Chci říct, mohla by někdy být Jamesem Bondem?"
Hleděl na mne, jako bych byl cvok. „Jak to mám sakra vědět? V životě jsem se s Bondem osobně nesetkal, jednali jsme jen telefonicky nebo poštou. Pokud vím, ty jsi jediný žijící člověk, který ho viděl tváří v tvář. Proto se nemůžu zbavit toho nepříjemného malého podezření, které mi pořád vrtá hlavou. Něco na tobě mi nehraje, Audrane."
Na mni, myslel jsem si. Pěkná drzost, od cizího agenta, který bral prachy od národních socialistů. Mrzelo mě, že Okking nebude schopen vybrat chána z řady, kdybychom měli kliku a chytili ho. Nevěděl jsem, jestli nelže, ale pravděpodobně říkal pravdu. Věděl dobře, že je vysoko na seznamu, pokud ne na prvním místě. Myslel to vážně i s tím, že neodejde z kanceláře, dokud to neskončí: nechal si tam postavit polní postel a na stole měl podnos s nedojedeným obědem.
„Jediné, co víme, je, že oba používají moďáky nejen k vraž-dění, ale taky aby šířili trochu hrůzy. A daří se jim to dokonale," řekl jsem. „Tvůj parťák—" Okking po mně vrhl škaredý pohled, ale k čertu, vždyť to je pravda „—tvůj parťák se změnil z Jamese Bonda na chána. Ten druhý je, pokud víme, pořád totéž. Jen doufám, že se ten Rusův vrahoun vrátil domů. Kdybychom aspoň měli jistotu, že s ním už si nemusíme dělat starosti."
„Jo," řekl Okking.
„Dostali jste něco užitečného z Trudi, než jsi ji poslal dolů?"
Okking pokrčil rameny a pohodil na podnos kousek chleba. „Jen zdvořilé informace. Jméno a podobné."
„Zajímalo by mě, jak se vlastně vůbec zapletla se Seipoltem."
Okking vytáhl obočí. „Jednoduše, Audrane. Seipolt tenhle týden nabídl nejvíc."
Rozhořčeně jsem vydechl. „Myslel jsem si to. Řekla mi, že ji se Seipoltem někdo seznámil."
„Mahmúd."
„Mahmúd? Můj přítel, Mahmúd? Ten, co býval před změnou pohlaví holka u Jo-Mamy?"
„Bingo!"
„Co s tím má Mahmúd společného?"
„Když jsi byl v nemocnici, Mahmúd povýšil. Převzal místo, které se uvolnilo, když oddělali Abdulláha."
Mahmúd. Aneb snadno a rychle od sladkého mladého kohosi z řeckých klubů přes průměrného pouličního malíře a vyděrače až k velkému bílému otrokáři. Jediné, co mě napadlo, bylo: „To se může stát jen v Budajínu." Důkaz rovné příležitosti pro všechny. „Budu si o tom muset s Mahmúdem promluvit."
„Postav se do fronty. Bude tu za chvíli, jen co se mým hochům podaří ho vyštrachat."

„Dej mi vědět, co se od něho dozvíš."
Okking se ironicky zašklebil. „Samozřejmě, příteli. Copak jsem ti to neslíbil? Copak jsem to neslíbil Papá? Čím ještě mohu sloužit?"
Vstal jsem a naklonil se přes stůl. „Podívej, Okkingu, ty jsi zvyklý koukat na mrtvoly rozházené po obývácích hodných lidí, ale já to nezvládám bez zvraceni." Ukázal jsem mu poslední zprávu od chána. „Chci vědět, jestli si můžu pořídit pistoli nebo něco takového."
„Proč se sakra ptáš?" zeptal se tiše, téměř hypnotizován chánovým vzkazem. Čekal jsem. Podíval se na mne, zachytil můj pohled a vzdychl. Pak otevřel spodní zásuvku psacího stolu a vyndal nějaké zbraně. „Co chceš?"
Byl tam pár jehlovek, několik statických pistolí, paralyzační pistole a dokonce velká automatická pistole na náboje. Vybral jsem si malou jehlovku Smith & Wesson a paralyzační bouchačku od General Electric. Okking položil na stůl krabici s jehlovými zásobníky, dvanáct jehel v zásobníku, sto zásobníků v krabici. Vyhrábl jsem je všechny a nacpal do brašny. „Dík."
„Už se cítíš jistější? Dávají ti pocit nezranitelnosti?"
„Tý se cítíš nezranitelný, Okkingu?"
Jeho ironie praskla a rozsypala se. „Zatraceně," řekl. Mávl rukou, abych vypadl. Šel jsem, rád jako vždycky.
Než jsem vyšel z budovy, obloha na východě začala růžovět. Po celém městě se ozývalo magnetofonové volání muezzinů z minaretů. Měl jsem za sebou rušný den. Měl jsem chuť se napít, ale musel jsem ještě zařídit spoustu věcí, než si budu moct trochu odpočinout. Vešel jsem do hotelu, shodil hábit a čapku a vlezl pod sprchu. Nechal jsem horkou vodu bít do unaveného těla nejmíň čtvrt hodiny. Jen jsem se otáčel jako jehně na rožni. Umyl jsem si hlavu a třikrát namydlil obličej. Bylo mi to líto, ale nedalo se nic dělat: vousy musely pryč. Byl jsem mnohem opatrnější než kdy jindy, ale chánův pozdrav v hotelové schránce mi jasné ukázal, že ještě ne dost. Nejdřív jsem si ostříhal nazrzlé vousy nakrátko.
Svůj horní ret jsem neviděl od té doby, co mi vousy začaly rašit. Proto mi krátké, ostré zvuky břitvy působily záchvěvy lítosti. Rychle přešly. Po chvíli jsem začal být dočista zvědavý, jak pod tím vším vypadám. Za dalších patnáct minut jsem vousy zlikvidoval úplně a znovu a znovu přejížděl po krku a obličeji, až mě kůže štípala a sem tam se objevily kapky krve.
Když jsem si uvědomil, co mi to připomíná, nedokázal jsem se už na sebe dívat. Chrstl jsem si na obličej studenou vodu a utřel se. Představoval jsem si, jak udělám dlouhý nos na Friedlander beje a zbytek vznešených nežádoucích ve městě. Pak bych se mohl vrátit do Alžírská a strávit tam zbytek života pozorováním, jak umírají kozy.
Učesal jsem se a šel do ložnice. Tam jsem otevřel balíky z pánského obchodu. Pomalu jsem se oblékal a v duchu přebíral myšlenky. Jedna přehlušovala všechny ostatní: ať se stane cokoliv, už nikdy si nezapojím osobnostní modul. Využiju každý doďák, který mi může být užitečný. Doďáky jen rozšiřují mou osobnost. Žádný lidský myslící stroj, ať už ze skutečnosti nebo fikce, mi není k ničemu. Žádný z nich nikdy neřešil tuto konkrétní situaci, žádný nikdy ani nebyl v Budajínu. Potřebuju svůj vlastní zdravý rozum, ne mozek nějakého výtvoru.
Když jsem se takhle rozhodl, měl jsem dobrý pocit. Byl to kompromis, který jsem hledal od chvíle, kdy mi Papá řekl, že si dobrovolně dám zadrátovat mozek. Usmál jsem se. Závaží - zanedbatelné, sotva pár deka - mi spadlo z ramenou.
Nebudu se šířit o tom, jak dlouho mi trvalo, než jsem si uvázal kravatu. Vím, že existují kravaty na gumičku, ale obchod, kde jsem nakupoval, byl nad něčím takovým povznesen.
Zastrčil jsem si košili do kalhot, všechno pozapínal, obul jsem se a hodil na sebe sako. Pak jsem poodstoupil, abych si své nové já prohlédl v zrcadle. Utřel jsem si na krku a bradě kapky zasychající krve. Vypadal jsem dobře, pohledný chlap s penězi v kapse. Chápete, jak to myslím. Já jsem byl pořád stejný, jen ty šaty vypadaly prvotřídně. Což bylo v pořádku, protože většina lidí se stejně kouká jen na šaty. Důležitější bylo, že jsem poprvé začal věřit, že celý ten děsivý sen se chýlí ke konci. Měl jsem za sebou větší část cesty temným tunelem a teď už jen jeden nebo dva záhadné tvary skrývaly vítané světlo na konci.
Zavěsil jsem si telefon na pásek. Pod sakem ho vůbec nebylo vidět. Pak mě ještě napadlo vstrčit si do kapsy malou jehlovku. Boule byla téměř neznatelná a já jsem si říkal: „Jistota je lepší než lítost." Má zlomyslná mysl mi napovídala 'jistota a lítost', ale na to, abych ji poslouchal, už bylo hodně hodin. Poslouchal jsem od rána. Teď si jen na chvíli zaskočím do baru. Potíž je v tom, že chán Xarghis ví, jak vypadám, kdežto já o něm nevím nic. Snad jen to, že nejspíš nevypadá jako James Bond. Vzpomněl jsem si, jak Hassan před několika hodinami řekl: „Nedůvěřuju nikomu."
To je rozumný plán, ale je proveditelný? Je vůbec možné přežít jediný den a podezírat absolutně každého? Kolika lidem jsem věřil, aniž jsem nad tím uvažoval? Lidem, kteří - pokud by se mě chtěli zbavit - to mohli udělat snadno a rychle. Jasmína - to zaprvé. Polo-hadždž, vždyť jsem ho dokonce pozval k sobě do bytu. Stačil jiný moďák, a mohl klidně vraždit. Dokonce i Bili, můj oblíbený taxikář. Nebo Chiri, která vlastnila největší sbírku moďáků v Budajínu. Musel bych se zbláznit, kdybych takhle uvažoval.
Co když právě Okking je ten vrah, jehož stíháni předstírá? Nebo Hadždžár?
Nebo Friedlander bej?
Teď uvažuju jako Maghrebi, pojídač fazolí, za kterého mě všichni považují. Setřásl jsem to ze sebe, vyšel z pokoje a sjel výtahem do mezaninu a spoře osvětleného baru. Nebylo tam nijak přecpáno: ve městě zrovna nebylo mnoho turistů, a navíc tohle byl dost drahý a tichý hotel. Podíval jsem se k baru. Na vysokých stoličkách seděli tři muži, nakláněli se k sobě a potichu se bavili. Po pravé ruce jsem měl další čtyři skupinky, většinou muže, sedící kolem stolků. Tiše hrála americká a evropská hudba z pásků. Bar byl pojednán v pastelově růžových a oranžových barvách s květináči plnými kapradin. Když na mne barman tázavě zvedl obočí, objednal jsem si gin a bingaru. Namíchal je přesně podle mé chuti, včetně střiku toniku. Kosmopolité mají něco do sebe.
Dostal jsem své pití a zaplatil. Upíjel jsem a ptal se sám sebe, jak jsem proboha přišel na to, že by mi posedávání v baru

mohlo pomoct zapomenout na problémy. Pak ke mně připlula. Skoro nelidsky pomalu, jako by napůl spala nebo byla zdrogovaná. V úsměvu ani v řeči však nic poznat nebylo. „Můžu si přisednout?" zeptala se. Trudi.
„Samozřejmě," vlídně jsem se na ni usmál, ale v hlavě se mi rojily tisíce otázek.
Řekla barmanovi, že chce mátový likér. Přesné na to jsem ji tipoval. Počkal jsem, než jí ho přinesli. Zaplatil jsem a ona mi poděkovala dalším lenivým úsměvem.
„Jak se cítíte?" zeptal jsem se.
Nakrabatila nos. „Jak to myslíte?"
„Po tom celodenním vyptávání na policejní stanici."
„Ach, chovali se ke mně velice hezky."
Chvíli jsem mlčel. „Jak jste mě našla?"
„No," udělala neurčité gesto, „věděla jsem, že tu bydlíte. Odpoledne jste mě sem přivezl. A vaše jméno—"
„Nikdy jsem vám je neřekl."
„—slyšela jsem je na policii."
„A vy jste mě poznala? I když vypadám úplně jinak, než jak jste mě viděla předtím? I když jsem nikdy předtím na sobě neměl takové šaty, ani nebyl bez vousů?"
Obdařila mě jedním z těch úsměvů, které říkají, že muži jsou takoví hlupáčci! „Nejste rád, že mě vidíte?" zeptala se s výrazem raněné laně, který dlouhonohé blondýnky na celém světě zvládají dokonale.
Vrátil jsem se ke svému ginu. „Jeden z důvodů, proč jsem sešel do baru. Doufal jsem, že třeba přijdete."
„A tady jsem."
„Nikdy vám to nezapomenu," řekl jsem. „Prominete mi na chviličku? Mám pár drinků náskok."
„Jistě, budu v pohodě."
„Díky." Šel jsem na pánské záchodky, zavřel se do kabinky a vytáhl telefon. Zavolal jsem Okkingovo číslo. Hlas, který jsem neznal, mi sdělil, že je ve své kanceláři, že usnul a nemá být rušen, pokud nejde o něco naléhavého. Je tohle naléhavé? Řekl jsem, že asi ne, ale kdyby ano, zavolám znovu. Zeptal jsem se na Hadždžára, ale ten byl mimo budovu, něco vyšetřoval. Zjistil jsem jeho číslo a namačkal je na číselník.
Chvíli nechal telefon vyzvánět. Hádal jsem, jestli opravdu něco vyšetřuje, nebo jen nasává atmosféru. „Co je?" zavrčel. „Hadždžár? Jste nějak zadýchaný. Cvičíte s činkami, nebo co?"
„Kdo je to? Kde jste vzal—"
„Audran. Okking se uložil na noc. Poslyšte, co jste se dozvěděli od Seipoltovy blondýnky?"
Telefon na chvíli oněměl, pak se Hadždžárův hlas znovu ozval, trošku vlídněji. „Od Trudi? Odrovnali jsme ji, překopali, co se dalo, a zase ji probrali. Nevěděla nic. To nám bylo divné, tak jsme ji uspali znovu. Nikdo by neměl vědět tak mizivé nic, a pořád ještě žít. Ale ona je fakt čistá, Audrane. Viděl jsem stanové kolíky, které byly informovanější než ona. Ale jediné, co o Seipoltovi ví, je jeho křestní jméno."
„Jak je potom možné, že je ještě živá, a Seipolt a ti druzí ne?"
„Ten zabiják nevěděl, že tam je. Chán Xarghis by z ní byl vyšoustal duši a pak by ji možná zabil. Jenže Trudi náhodou zrovna odpočívala ve svém pokoji po obědě. Nevzpomíná si, jestli zamkla dveře. Žije jen proto, že byla v domě teprve tři dny a nebyla součástí domácnosti."
„Jak se tvářila, když se dověděla, co se stalo?"
„Sdělili jsme jí to, když byla v hypnóze, a vyhnuli jsme se všemu, co by ji mohlo vyděsit. Je to, jako by si o tom přečetla v novinách."
„Pochválen budiž Alláh, vy poldové jste hodní hoši. Pověsili jste na ni někoho, když odešla?"
„Někoho jste viděl?“
To mě popíchlo. „Kde berete jistotu, že jsem s ní?"
„Proč byste mi jinak volal takhle v noci? Je čistá jako kojenec, pokud víme. Jinak - krevní test jsme jí nedělali, to už je vaše riziko." Skončil.
Zašklebil jsem se, pověsil telefon na pásek a šel do baru. Zatímco jsem dopíjel zbytek svého ginu, rozhlížel jsem se po někom, kdo možná Trudi sleduje, ale nikoho, kdo by vypadal na policistu, jsem nezahlédl. Zašli jsem ven na večeři, abych přišel na lepší myšlenky. Než jsme dojedli, byl jsem si jistý, že nikdo nesleduje ani Trudi ani mne. Vrátili jsme se do baru, zvládli ještě několik skleniček a lépe se poznali. Těsně před půlnocí se rozhodla, že už se známe dost dobře.
„Je tady dost hlučno, nezdá se vám?"
Vážné jsem přikývl. V baru už byli jen tři další lidé, včetně toho pařezu, co míchal pití. Byl to přesně ten okamžik, kdy jsme jeden nebo druhý nutně museli říct něco pitomého, a ona mě předběhla. A právě v té chvíli jsem já zahodil opatrnost a rozhodl se, že se Jasmíne pomstím. Pochopte, měl jsem vypito, byl jsem nešťastný a osamělý, Trudi byla opravdu milé děvče a byla nádherná - co víc chcete?
Vyšli jsme nahoru. Trudi se usmívala a líbala mě, pomalu a vášnivě, jako by ráno mělo přijít až někdy po obědě. Pak mi sdělila, že nejdřív jde do koupelny ona. Počkal jsem, až zavře dveře, a zavolal jsem do recepce, aby mě určitě vzbudili před sedmou. Vytáhl jsem malou jehlovku, odhodil přehoz na posteli a rychle ji schoval. Trudi vyšla z koupelny s šaty jen tak přehozenými, knoflíky rozepnuté. Usmála se na mne tím lenivým, vědoucím úsměvem. Když se přiblížila, má jediná myšlenka byla, že tohle bude poprvé, co budu spát s pistolí pod polštářem. „Na co myslíš?" zeptala se.
„Ale, že nevypadáš nejhůř, na to, že jsi opravdová dívka."
„Tobě se opravdové dívky nelíbí?" zašeptala mi do ucha.
„To jen že už jsem dávno s žádnou nebyl. Tak to nějak vyšlo."
„Máš raději hračky?" zamumlala, ale na další debaty už nebyl čas.

17

Když zazvonil telefon, zrovna se mi zdálo, že na mne křičí matka. Ječela tak silně, že jsem hlas vůbec nepoznal. Jen jsem věděl, že je to ona. Začali jsme se hádat kvůli Jasmíne, ale pak se to změnilo: rvali jsme se kvůli tomu, že žiju ve městě, a kvůli tomu, že se ode mne nikdy nedalo čekat nějaké pochopení, protože myslím jen na sebe. Má úloha se omezovala jen na bezmocné „To není pravda!" Srdce mi ve spánku bušilo jako o závod.
Konečně jsem se probudil, otupělý a unavený. Zaostřil jsem na telefon, pak jsem zvedl sluchátko. Hlas z něho řekl: „Dobré ráno, je sedm hodin." Cvak. Položil jsem telefon a posadil se na posteli. Zhluboka jsem se nadechl - dech se několikrát zarazil a jen váhavě se prodíral do plic. Chtěl jsem spát dál, i kdyby to znamenalo noční můry. Nechtělo se mi vstávat a prožívat další takový den jako včera.
Trudí v posteli nebyla. Spustil jsem nohy na podlahu a nahý obešel ten malý hotelový pokoj. Nebyla ani v koupelně, ale napsala mi vzkaz a nechala ho na skříňce. Stálo v něm:
Milý Maríde,
dík za všechno. Jsi hrozně hodný a milý člověk. Věřím, ze se zase někdy setkáme.
Musím už jít, takže doufám, že ti nebude vadit, když si z tvé peněženky půjčím na taxík.
Líbá Trudi
(Mé skutečné jméno je Günter Erich von S. Opravdu jsi to nevěděl, nebo jsi jen chtěl být milý?)
V životě jsem toho, co se týká sexu, vynechal jen málo. Mé tajné fantazie se nezabývají tím, jak, ale s kým. Myslel jsem si, že už jsem viděl a slyšel všechno. Jediná věc, kterou jsem nikdy neslyšel předstírat - až na včerejší noc, jak se zdá - je to nedobrovolné animální zajíknutí v ženském dýcháni, to úplné první, dřív než milování stačí chytit rytmus. Znovu jsem pohlédl na Trudin vzkaz a vzpomněl jsem si na to, jak jsme s Jacquesem, Mahmúdem a Sajídem sedávali u stolu v Útěše a sledovali lidi na chodníku. „Ach, ta? Ta je ženska-mužský změněnec v ženských hadrech." Dokázal jsem přečíst každého. Proslavil jsem se tím.
Přísahal jsem si, že už nikdy nikomu nebudu nic říkat. Uvažoval jsem, jestli se život někdy unaví svými žerty. Asi bych chtěl moc. Žertíky budou pořád, a budou čím dál horší. Teď zrovna jsem si byl jistý, že pokud je nezastaví věk a zkušenost, nenadělá s nimi nic ani smrt.
Pečlivě jsem poskládal nové oblečení a sbalil je do sportovní tašky. Oblekl jsem si svůj bílý hábit a káfiju a vyrobil tak další svůj vzhled - arabské oblečení, ale hladce oholená tvář. Muž tisíce tváří. Dnes jsem hodlal využit Hadždžárova slibu, že mě nechá projít policejní počítačové záznamy. Chtěl jsem si trochu doplnit informace hlavně o samotné policii. Chtěl jsem zjistit co nejvíc o možném Okkingové spojení s Bondem/chánem.
Nešel jsem pěšky, vzal jsem si taxi. Ne že bych začínal být rozmazlený luxusem, za který Papá platil. Události dostávaly rychlý spád. Honil jsem čas, jako on honil mne. Doťáky mi bzučely v hlavě. Necítil jsem únavu, hlad ani žízeň. Nezlobil jsem se, ani nebál. Také mě mohl někdo varovat, že nemít strach je nebezpečné. Možná jsem se přece jen měl trochu bát.
Díval jsem se, jak Okking snídá ve své průhledné tvrzi, a čekal jsem na Hadždžára, až se vrátí do kanceláře. Když přišel, pohlédl na mne nepřítomně. „Nejste jediný cvok, se kterým se musím otravovat, Audrane," řekl naštvaně. „Je tu třicet dalších pitomců, kteří nám sdělují fantasmagorie a zaručené zprávy, jež vyčetli ze snů a čajových lístků."
„Pak vás určitě potěší, že pro vás nemám ani za mák informaci. Chci získat nějaké od vás. Říkal jste, že se můžu podívat do záznamů."
„Jo, jistě, ale ne tady. Kdyby vás viděl Okking, urval by mi hlavu. Zavolám dolů. Můžete použít jeden z terminálů ve druhém patře."
„To je jedno." Hadždžár zavolal, vypsal mi propustku a podepsal ji. Poděkoval jsem mu a šel najít databanku. Mladá žena s jihoasijskými rysy mě zavedla k volné obrazovce, ukázala mi, jak se dostanu z jednoho menu do druhého, a řekla mi, že stroj odpoví všechny mé případné dotazy. Není knihovnice ani expert přes počítače, jen organizuje pohyb v téhle místnosti.
Nejdřív jsem zkontroloval všeobecné kartotéky. Připomínaly novinářský archiv připravených nekrologů. Když jsem naťukal jméno, počítač vychrlil všechny možné informace o dané osobě. První jméno, které jsem mu zadal, byl Okking. Kurzor několik sekund zaváhal a pak začal skládat arabská písmenka zprava doleva. Dověděl jsem se Okkingovo křestní jméno, druhé jméno, věk, kde se narodil, co dělal, než přišel do města, všechen blábol, co se vyplňuje do formuláře před důležitou dvojitou čáru. Teprve pod tou čárou následují ty opravdu významné informace. Podle toho, o jaký formulář jde, to mohou být zdravotní záznamy, trestní záznam, finanční informace, politická činnost, sexuální preference, prosté cokoliv, co se může někdy hodit.
V Okkingově případě pod tou dvojitou čárou nebylo nic. Absolutné nic. Alf-sifr, nula.
Nejdřív jsem předpokládal, že jde o zádrhel v počítači. Začal jsem znovu, vrátil jsem se k prvnímu menu, vybral ten druh informací, které jsem hledal, a znovu naťukal Okkingovo jméno. A čekal.
Ma ší. Nic.
Byla to Okkingova práce, tím jsem si jist. Zametal stopy, stejně jako chán zametal své. Kdyby se mi chtělo jet do Evropy, do Okkingova rodiště, asi bych se dověděl víc. Ale jen do té doby, než odjel a přišel sem. Od toho okamžiku vůbec neexistuje, z úředního hlediska.
Naťukal jsem Univerzální export, krycí jméno špionážní skupiny Jamese Bonda. Vzpomínáte, jednou jsem je zahlédl na obálce v Okkingově kanceláři. Znovu žádné údaje.
Zkusil jsem Jamese Bonda. Nedával jsem si naději a nemýlil jsem se. Podobně tomu bylo s chánem Xarghisem. Skutečný chán a 'skutečný' James Bond ve městě nikdy neexistovali, takže tam neměli ani záznam.
Vzpomněl jsem si na další lidi, na které bych se mohl něco dozvědět - na Jasmínu, Friedlander beje, dokonce i sebe - ale

rozhodl jsem se potlačit zvědavost, až budu mít víc času. Napsal jsem Hadždžárovo jméno a vůbec mě nepřekvapilo, co jsem si přečetl. Byl asi o dva roky mladší než já, Jordánec, se slušně dlouhým časem stráveným za mřížemi - než přišel do města. Psychologický portrét se slovo od slova shodoval s tím, jak jsem ho odhadl. Dalo se mu věřit asi tak dlouho, jak dlouho dovedl běžet s velbloudem na zádech. Podezírali ho z pašování drog a peněz vězňům. Jednou byl vyšetřován v souvislosti se zmizením velké části zkonfiskovaného majetku, ale nic určitého se nezjistilo. Úřední spis naznačoval možnost, že Hadždžár vydělává na svém postavení u policie, že si nechává platit od vlivných soukromníků i zločineckých organizací. Zpráva také mluvila o tom, že se možná neštítí zneužívat své funkce k vydírání, machinacím a spiknutím, kromě jiných policejních prohřešků.
Hadždžár? Ale no tak, jak vás tohle mohlo napadnout. Bože chraň!
Žalostně jsem kroutil hlavou. Policejní oddělení po celém světě jsou ve dvou rysech identická: všude mají tendenci utrhnout vám hlavu kvůli drobnosti nebo bez příčiny, a nikde nejsou schopni vidět jednoduchou pravdu, i když před nimi leží nahá a s nohama roztaženýma. Policisté neprosazují zákon, dokonce vůbec nic nedělají, dokud ten zákon není porušen. Vyřeší jen mizivé procento zločinů. Mám-li říct pravdu, je policie jakýsi sekretariát, který zaznamenává jména obětí a výpovědi svědků. Když uplyne náležitý čas, mohou to všechno bezpečně zastrčit do zadních přihrádek a zase je dost místa na další záznamy.
Ach ano, policisté také pomáhají starým babičkám přes cestu. Tak nás to učili.
Vyťukával jsem jména všech, co byli nějak spojeni s Nikki, jedno po druhém. Začal jsem jejím strýčkem, Bogatyrevem. Záznamy toho starého Rusa i Nikki přesně souhlasily s tím, co mi Okking nakonec o nich řekl. Usoudil jsem, že když Okking dovede z počítače vymazat všechny informace o sobě, dovede také změnit ty, které tam nechává. Tady nic užitečného nenajdu - snad kdyby se spletl nebo něco přehlédl. Pokračoval jsem s minimální nadějí na úspěch.
Také jsem žádný neměl. Nakonec jsem si to rozmyslel a vyhledal jsem si záznamy o Jasmíne, Papá a Chiri, o Černých vdovách, Seipoltovi a Abdulláhovi. Dověděl jsem se, že Hassan je pravděpodobně pokrytec, protože odmítá na základě víry používat implantáty v obchodě, ale je o něm známo, že je pederast. Nic nového. Jediné, co bych snad mohl Hassanovi navrhnout, je, že ten jeho americký hošík, který má hlavu zadrátovanou, by mohl být mnohem užitečnější jako kalkulačka než jako sedící soška v prázdném obchodě.
Jediný člověk, na kterého jsem se nepodíval, jsem byl já. Nechtěl jsem vědět, co si tady o mně myslí.
Když jsem prohledal kartotéku s životopisy svých přátel, nakoukl jsem do záznamů telefonní společnosti o telefonech na policejní stanici. Nic, co by osvítilo můj problém. Okking by přece nevolal Bonda úředním telefonem. Bylo mi, jako bych stál na rozcestí s tisícem cest - a všechny byly slepé.
Vyšel jsem odtamtud se spoustou věcí k přemýšlení, ale s nulovými fakty. Potěšilo mě, co jsem se dozvěděl o Hadždžárovi a ostatních. A to, jak jsem se nic nedověděl o Okkingovi a - to bylo také záhadné - o Friedlander bejovi, bylo svým způsobem také informativní. Přemýšlel jsem o tom a loudal se k Budajínu. Za několik minut jsem byl opět ve svém bytě.
Proč jsem sem chodil? No, nechtěl jsem strávit další noc v tom hotelovém pokoji. Přinejmenším jeden z vrahů věděl, že tam jsem. Potřeboval jsem další základnu. Takovou, která by byla aspoň jeden dva dny bezpečná. Jak jsem si zvykal nechat doďáky, aby mi pomáhaly s plánováním, rozhodoval jsem se rychleji a méně ovlivněn emocemi. Měl jsem pocit dokonalého sebeovládání, byl jsem klidný a sebejistý. Chtěl jsem poslat zprávu Papá a pak si najít nějaké nové místo na přespání.
Byt vypadal tak, jak jsem ho opustil. Popravdě, nebyl jsem pryč tak dlouho, i když mi to připadalo jako týdny. Mé vnímání času bylo zcela deformované. Hodil jsem tašku na postel, sedl si vedle ní a zamumlal do telefonu Hassanův komkód. Třikrát vyzváněl, než se Hassan ozval. „Marhaba," řekl unaveně.
„Haló, Hassane, tady je Audran. Potřebuju se sejit s Friedlander bejem a doufal jsem, že bys to mohl zařídit."
„Potěší ho, že máš zájem dělat věci podle pravidel, synu mého bratra. Samozřejmě, rád tě uvidí a doví se, jak pokračuješ. Přeješ si schůzku na dnešní odpoledne?"
„Co nejdřív, Hassane."
„Postarám se o to, ó, Moudrý, a zavolám ti, jak jsem pořídil."
„Díky. Než zavěsíš, chci se tě na něco zeptat. Nevíš, jestli je nějaká spojitost mezi Papá a Lutzem Seipoltem?"
Na druhé straně následovalo dlouhé ticho. Hassan formuloval odpověď. „Už ne, synu mého bratra. Seipolt je přece mrtev."
„To vím," řekl jsem netrpělivě.
„Seipolt se zabýval pouze exportem a importem. Obchodoval jen s levnými drobnostmi, nic, co by Papá zajímalo."
„Takže pokud víš, Papá se nikdy nesnažil utrhnout kousek Seipoltova byznysu?"
„Synu mého bratra, Seipoltův byznys sotva stál za zmínku. Byl to jen drobný obchodníček jako já."
„A stejné jako ty cítil, že potřebuje další příjem, aby vyžil. Ty pracuješ pro Friedlander beje a Seipolt pracoval pro Němce."
„Při světle mých očí! Skutečně? Seipolt a špion?"
„Vsadím boty, žes to už věděl. Nevadí. A tys s ním nikdy nejednal?"
„Co tím myslíš?" zeptal se zhurta.
„Byznys. Export-import. To vás přece spojovalo."
„No, občas jsem od něho něco koupil, pokud mi nabídl zvlášť zajímavé evropské zboží. On ode mne myslím nekoupil nikdy nic."
To mi příliš nepomohlo. Na Hassanovu žádost jsem proletěl události od té doby, kdy jsem našel Seipoltovo tělo. Než jsem skončil, byl už zase k smrti vyděšený. Řekl jsem mu o Okkingovi a ošetřených policejních záznamech. „Proto se musím setkat s Papá."

„Máš nějaké podezření?" zeptal se.
„Nejde jen o chybějící informace v záznamech a skutečnost, že Okking je zahraniční agent. Nechce se mi věřit, že opravdu na ty vraždy nasadil celé oddělení, a přesto nepřišel na jediný užitečný kousek informace. Jsem si jistý, že ví mnohem víc, než mi říká. Papá slíbil, že Okkinga přiměje, aby se se mnou podělil. Potřebuju to všechno vědět."
„Přirozeně, synu mého bratra. Nedělej si s tím starosti. Všechno bude v pořádku, inšalláh. Nemáš tedy tušení, kolik toho nadporučík skutečně ví?"
„Znáš poldy. Možná má celý případ vyřešený a úhledně zabalený, možná ví míň než já. Je mistrem ve vytáčkách."
„U Friedlander beje s vytáčkami nepořídí."
„Bude se snažit."
„Neuspěje. Potřebuješ další peníze, ó, moudrý?"
Do háje, člověk vždycky potřebuje další peníze. „Ne, Hassane, zatím mi to stačí. Papá je víc než štědrý."
„Budeš-li potřebovat peníze na další pátrání, obrať se na mne. Odvádíš perfektní práci, synu mého bratra."
„Aspoň ještě nejsem mrtvý."
„Máš nápady básníka, můj drahý. Dobrá, musím běžet. To víš, byznys je byznys."
„Dobře, Hassane. Zavolej mi, až se domluvíš s Papá."
„Modlím se k Alláhovi za tvou bezpečnost."
„Alláh ji-sallimak," odpověděl jsem. Zvedl jsem se a zase schoval telefon. Pak jsem začal hledat ten druhý předmět, jenž jsem našel u Nikki v kabelce: skarabea, kterého sebrala ze Seipoltovy sbírky. Ta mosazná napodobenina přímo svazovala Nikki se Seipoltem. Stejně jako její prsten, který jsem viděl v Němcově domě. Samozřejmě, když teď byl Seipolt mezi drahými zemřelými, měly oba předměty dost pochybnou cenu. Pravda, doktor Yeniknani měl ten podomácku vyrobený moďák, to by mohl být důležitý předmět doličný. Myslel jsem si, že je načase začít si připravovat přehled všeho, co jsem dosud zjistil, abych ho mohl příležitostně předložit úřadům. Ne, Okkingovi ne, ani Hadždžárovi. Nebyl jsem si jist, kde jsou ty správné úřady, ale věděl jsem, že někde něco musí existovat. Ty tři předměty by u evropského soudu k usvědčeni nestačily, ale podle islámské spravedlnosti jich bylo dost.
Skarabea jsem našel pod rohem matrace. Otevřel jsem tašku a nacpal Seipoltův suvenýr pod oblečení. Pečlivě jsem se sbalil, protože jsem si chtěl být jist, že v bytě nezůstane nic, co mi patří. Pak jsem skopal spoustu zbytků a odpadků do malých hromádek semtam po pokoji. Neměl jsem chuť ztrácet čas uklízením. Když jsem skončil, nebylo v pokoji nic, co by naznačovalo, že jsem tady někdy žil. Cítil jsem svíravý smutek: v tomto bytě jsem žil déle než v kterémkoliv jiném místě v životě. Pokud bych něčemu mohl říkat domov, byl by to tenhle byt. Teď to však byl jen velký, opuštěný pokoj se špinavými okny a roztrženou matrací na podlaze. Vyšel jsem a zavřel za sebou dveře.
Vrátil jsem klíč Kásimovi, domovníkovi. Byl překvapený a smutný, když slyšel, že odcházím. „Rád jsem tady bydlel," řekl jsem mu, „ale Alláh si přeje, abych pokračoval ve své pouti životem."
Objal mě a vyzval Alláha, aby nás oba v poctivosti dovedl do ráje.
Zašel jsem do banky, kartou vyzvedl celý svůj účet a zlikvidoval ho. Nacpal jsem bankovky do obálky, kterou mi poslal Friedlander bej. Až si seženu bydlení, zjistím, kolik vlastně mám peněz. Cvičil jsem si pevnou vůli - nenakoukl jsem do obálky hned.
Třetí zastávkou byl hotel Palazzo di Marco Aurelio. Tentokrát jsem byl oblečený do džallábíje a káfije, ale měl jsem ostříhané vlasy a hladce oholený obličej. Myslím, že mě recepční nepoznal.
„Zaplatil jsem na týden dopředu," sdělil jsem mu, „ale obchodní záležitosti mě nutí odhlásit se dřív, než jsem plánoval."
Muž za pultem zamumlal: „To je nám líto, pane. Těšilo nás, že jste naším hostem." Přikývl jsem a hodil na pult hotelovou kartu. „Jen okamžik, prosím..." napsal do počítače číslo pokoje, zjistil, že mi hotel skutečné dluží nějaké peníze, a nechal vytisknout poukázku.
„Moc se mi tady líbilo," řekl jsem.
Usmál se. „Bylo nám potěšením." Podal mi poukázku a ukázal k pokladně. Znovu jsem mu poděkoval. Za chvíli už jsem strkal vrácené peníze do sportovní tašky k ostatním penězům.
S taškou s penězi, moďáky, doďáky a oblečením přes rameno jsem se vydal na jih a západ, pryč od Budajínu i od bohatého nákupního centra vedle Bulváru al-Džamíl. Došel jsem až do chudé čtvrti zakroucených ulic a uliček, kde bydleli feláhové. Domky tu byly malé, s plochými střechami, oprýskané, s okny zakrytými okenicemi nebo dřevěným mřížovím. Některé byly v lepším stavu, dokonce s jakýmisi zahrádkami v chudé hlíně těsně u zdi. Jiné byly na rozpadnutí, jejich rozbité okenice visely v slunci jako jazyky zadýchaných psů. Vybral jsem si jeden z udržovanějších domků a zaklepal jsem na dveře. Chvíli jsem čekal, než se otevřely. Stál v nich velký chlap s obrovskými svaly a hustým černým plnovousem. Oči měl zúžené podezřením, z koutku úst mu trčelo párátko, které zuřivě žvýkal. Čekal, až promluvím.
Moc jsem si nevěřil, ale přednesl jsem svůj příběh. „Moji společníci mě nechali ve městě, ukradli všechno naše zboží a také mé peníze. Ve jménu Alláha a Posla Božího, nechť vám Alláh požehná, nechejte mne dnes přespat ve svém příbytku."
„Aha," řekl muž nabručeně. „Dům je uzavřen."
„Nebudete se mnou mít vůbec žádné potíže. Budu—"
„Proč nezkusíte žebrat tam, kde mohou být štědřejší? Lidé mi říkají, že občas narazíte na rodiny, kde mají dost jídla pro sebe a kde zbude i pro psy a žebráky. Já mám štěstí, když se mi podaří vydělat trochu peněz na fazole a chleba pro ženu a mé čtyři děti."
Chápal jsem ho. „Vím, že to nemáte jednoduché. Když mě moji společníci obrali o peníze, nevěděli, že si vždycky schovávám něco peněz v tašce. Vzali všechno, na co narazili, ale přesto mi zůstalo dost, abych mohl den či dva přežít, než se budu moci vrátit domů a s pomocí zákona je přimět k vyrovnání."

Muž na mne mlčky hleděl a čekal, že se stane něco zázračného.
Shodil jsem tašku z ramene a otevřel ji. Nechal jsem ho sledovat, jak přehazuju oblečení - košile, kalhoty, ponožky - až jsem se prohrabal na dno a vytáhl papírovou bankovku. „Dvacet kiamů," povzdechl jsem si, „to je všechno, co mi nechali."
Obličej mého nového přítele zrcadlil celý zástup pocitů. V téhle čtvrti bylo dvacet kiamů hotový poklad. Muž možná nevěděl, jestli mi má věřit, ale bylo mi jasné, na co myslí.
„Když mi dovolíte využít vašeho pohostinství a ochrany, jen jeden nebo dva dny, nechám vám všechny ty peníze, které vidíte." Přistrčil jsem mu dvacítku blíž k vytřeštěným očím.
Zjevné kolísal - mít velké ploché listy, byl by šustěl. Neměl rád neznámé lidi. Kdo má rád cizí lidi! Myšlenka, že by mě měl na dva dny pozvat do svého domu, se mu ani trochu nezamlouvala. Na druhé straně, dvacet kiamů odpovídalo několikadenní mzdě. Když jsem na něho pozorně pohlédl, viděl jsem, že už mě neodhaduje - v duchu utrácel těch dvacet kiamů sto různými způsoby. Stačilo jen chvilku počkat.
„Nejsme bohatí lidé, pane."
„Pak vám těch dvacet kiamů ulehčí život."
„Potřebovali bychom je. O, pane, moc toužím je mít, ale stydím se pozvat tak vznešeného člověka do bídy své domácnosti."
„Příteli milý, já jsem v životě viděl takovou chudobu, jakou vy si ani neumíte představit, a povznesl jsem se nad ni, jako se snad i vy povznesete. Nebyl jsem vždycky tím, čím se vám zdám. Alláh si přál, abych byl vržen do nejhlubší propasti utrpení, jen abych se mohl vrátit a vzít si zpět to, co mi bylo vyrváno. Pomůžete mi? Alláh jistě oplatí všem, kteří mi prokážou na mé pouti dobrodiní."
Feláh se na mne dlouho díval s duší plnou zmatku. Zpočátku mi bylo jasné, že mu připadám jako blázen, od kterého by bylo nejrozumnější co nejrychleji utéct. Můj blábol připomínal řeči uneseného prince ze starých pohádek. Byl to perfektní příběh pro vyprávění večer u ohně, po prosté večeři a před spánkem s neklidnými sny. Za bílého dne však ztrácel nejmenší náznak uvěřitelnosti. Uvěřitelná byla jen bankovka, vlající v mé dlani jako palmový list. Na ní visely oči mého přítele - pochybuji, že by byl schopen popsat mou tvář.
Nakonec jsem byl vpuštěn do domu svého hostitele, Isháka Džaríra. Vládla v něm přísná disciplína, nikde jsem nezahlédl žádnou ženu. Dům měl horní patro, ve kterém rodina spala a kde bylo několik malých místností na ukládání věcí. Džarír otevřel dřevěné dveře do jedné z nich a vstrčil mě dovnitř. „Tady budete v bezpečí," šeptal. „Kdyby přišli vaši zrádní přátelé a vyptávali se po vás, nikdo v domě vás neviděl. Ale smíte tady zůstat jen do zítřejších ranních modliteb."
„Díky Alláhovi, že mě ve své moudrosti zavedl k tak štědrému muži, jako jsi ty. Musím ještě něco zařídit, a pokud všechno dopadne tak, jak si myslím, vrátím se se stejnou bankovkou, jako je ta, kterou máte v ruce. I ta druhá bude vaše."
Džarír nechtěl slyšet žádné podrobnosti. „Nechť je vaše jednání úspěšné. Jen nezapomeňte, pokud přijdete zpět po posledních modlitbách, nebudete vpuštěn dovnitř."
„Budu si to pamatovat, dobrý muži." Podíval jsem se přes rameno na hromadu hadrů, která bude v noci mým domovem, bezelstně jsem se na Isháka Džaríra usmál a vyšel jsem z domu.
Zahnul jsem do úzké dlážděné uličky. Předpokládal jsem, že mě dovede zpět k Bulváru al-Džamíl. Když se začala pozvolna stáčet doleva, uvědomil jsem si, že jsem se zmýlil. Ale základní směr dodržovala, takže jsem šel dál. Když jsem však vyšel ze zatáčky, byly přede mnou jen holé zadní zdi domů a smradlavá slepá ulička. Tiše jsem zaklel a otočil jsem se, že půjdu zpátky.
V cestě mi stál nějaký muž. Byl hubený, měl řídkou neudržovanou bradku a přihlouplý úsměv. Na sobě měl žlutou úpletovou košili, zmačkaný oblek, červenobíle kostkovanou káfiju a sešlapané polobotky. Jeho přihlouplý výraz mi připomněl Fu'áda, toho idiota z Budajínu. Zjevně mě v té slepé ulici sledoval. Ale neslyšel jsem, že by za mnou někdo šel.
Nemám rád, když se za mnou lidé potichu plíží. Nespouštěl jsem z něho oči a otevřel jsem vak. Stál, přešlapoval z nohy na nohu a culil se. Vytáhl jsem několik doďáků a zase tašku zavřel. Chtěl jsem projít kolem něho, ale on zvedl ruku a opřel mi ji o hrudník. Podíval jsem se dolů na ni a pak nahoru, na jeho tvář. „Nemám rád, když na mne někdo sahá."
Ucukl, jako by byl zneuctil nejsvětějšího ze svatých. „Prosím tisíckrát za odpuštění," řekl slabým hlasem.
„Z nějakého důvodu mě sledujete?"
„Myslel jsem si, že by vás mohlo zajímat, co tu mám." Ukázal na aktovku z umělé kůže, kterou nesl v ruce.
„Obchodník?"
„Prodávám moďáky, pane, a široký výběr nejužitečnějších a nejzajímavějších doďáků. Rád bych vám je ukázal."
„Ne, díky."
Zvedl obočí, už nevypadal přihlouple. Tvářil se, že jsem ho právě vyzval, aby pokračoval. „Nebude to dlouho trvat, a možná mám právě to, co sháníte."
„Nic nesháním."
„Určitě ano, pane, jinak byste se přece nebyl nechal zadrátovat."
Pokrčil jsem rameny. Klekl si na zem a otevřel aktovku. Byl jsem rozhodnutý nic nekoupit. S lasičkou neobchoduju. Vytahoval moďáky a doďáky a stavěl je do řady na chodník před aktovku. Když skončil, pohlédl na mne. Bylo vidět, že je na své zboží pyšný. „No?" řekl. V hlase měl vzrušení a naději.
„Co, no?" zeptal jsem se.
„Co na ně říkáte?"
„Na ty moďáky? Vypadají jako všechny ostatní. Co je na nich?"

Uchopil první moďák v řadě. Hodil mi ho. Jediným pohledem jsem zjistil, že nemá etiketu a je vyroben z pevnější umělé hmoty než běžné moďáky, jaké jsem vídal u Lajly a v obchodech. Nelegální. „Tenhle už znáte," řekl a znovu se na mne lítostivě usmál.
Ostře jsem se na něho podíval.
Strhnul si káfiju. Měl prořídlé hnědé vlasy, které mu přikrývaly uši. Vypadaly, jako by si je nejmíň měsíc nemyl. Jednou rukou vyhodil moďák, který měl zasunutý. Bázlivý obchodník zmizel. Brada mu povolila a oči se rozostřily, ale hned nato si bleskurychle zasunul další z nelegálních moďáků. Náhle se mu oči zúžily a na ústech se objevil tvrdý, sadistický úšklebek. Změnil se v jiného člověka. Nepotřeboval obvyklé fyzické přestrojování: zcela jiné postoje, pohyby, výrazy a způsob řeči byly daleko účinnější než paruky a make-up.
Bylo to zlé. V ruce jsem měl Jamese Bonda a hleděl jsem do studených očí chána Xarghise Moghadila. Rychle jsem zvedl ruku a zacvakl si dva doďáky. Jeden dodá nadpřirozenou, zoufalou silu mým svalům, nebudu cítit únavu ani bolest, dokud sval skutečně nepraskne. Ten druhý odblokoval všechny zvuky: potřeboval jsem se soustředit. Chán udělal zuřivou grimasu. V ruce teď svíral dlouhou, vražedně vyhlížející dýku s rukojetí zdobenou barevnými kameny a zlatým chráničem. „Sedni," četl jsem mu ze rtů. „Na zem."
Nehodlal jsem ho poslechnout. Má ruka se o několik centimetrů posunula. Snažil jsem se nahmatat pod šaty jehlovku. Byl to jen kratičký pohyb, neboť jsem si vzpomněl, že má jehlovka dosud leží pod polštářem v hotelovém pokoji. Vlastně ne, pokojská už ji určitě našla. A paralyzační pistole je bezpečně zavřená ve vaku. Couvl jsem. „Sleduji vás už dlouho, pane Audrane. Pozoroval jsem vás na policejní stanici, u Friedlander beje, u Seipolta, v hotelu. Mohl jsem vás zabít tenkrát v noci, když jsem předstíral, že jste jen zatracený lapka, ale nechtěl jsem být rušen. Čekal jsem na pravou chvíli. Nyní, pane Audrane, přišla a vy zemřete." Bylo úžasně jednoduché číst jeho rty, celý svět se uvolnil a pohyboval se jen poloviční rychlostí. On a já jsme měli všechen čas, který jsme potřebovali...
Chánova ústa se zkřivila. Bavil se. Zatlačil mě hlouběji do uličky. Upíral jsem oči na blýskající se nůž, jímž mě chán nehodlal jen zabít. Chtěl jím rozsekat mě tělo na kousky. Hodlal rozvěsit mé vnitřnosti po kamení a hromadách odpadků jako sváteční girlandy. Někteří lidé se bojí smrti. Jiní se spíš děsí utrpení, které by jí mohlo předcházet. Mám-li být upřímný, patřím k těm druhým. Věděl jsem, že jednoho dne zemřu, ale doufal jsem, že to bude rychlé a bezbolestné - ve spánku, budu-li mít štěstí. Rozhodně jsem nechtěl zemřít až po chánově mučeni.
Doďáky mě chránily před panikou. Kdybych si dovolil strach, byl bych hotový v pěti minutách. Couval jsem dál a rozhlížel se po něčem, co by mi dalo šanci proti tomu maniakovi a jeho dýce. Zbývalo mi jen málo času.
Chán vycenil zuby a vrhl se s neartikulovaným výkřikem proti mně. Držel dýku shora, ve výšce ramene, a zaútočil jako lady Macbeth. Nechal jsem ho přiblížit na tři kroky, pak jsem uskočil doleva a zaútočil jsem. Čekal, že budu dál couvat, a když jsem po něm skočil, zakolísal. Levou rukou jsem ho chytil za pravé zápěstí, pravačka sevřela jeho předloktí a nedovolila mu pohnout paži. Ohnul jsem mu ruku s nožem dozadu, proti svému předloktí. Obvykle tím útočníka odzbrojíte, ale chán byl silný. Byl silnější, než jeho vyzáblé tělo mělo nárok být. Trochu síly mu dodávalo šílenství, další moďáky a doďáky.
Chánova volná ruka mě držela za krk a tlačila mi hlavu dozadu. Podařilo se mi dostat pravou nohu za jeho a podtrhnout ho. Oba jsme spadli. Při tom pohybu jsem mu přikryl obličej pravou rukou a udeřil jsem jeho hlavou vší silou o dlažbu. Dopadl jsem kolenem na jeho zápěstí. Otevřel dlaň a dýka vypadla. Hodil jsem ji, jak daleko jsem dokázal. Nyní jsem mohl využít obou rukou a tlouci chánovou hlavou o špinavou dlažbu. Byl omráčený, ale ne dlouho. Vykroutil se z mého sevření a znovu po mně skočil, kousal a trhal. Zápasili jsme, oba jsme se snažili získat výhodu, ale drželi jsme jeden druhého tak pevně, že jsem nemohl bojovat pěstmi. Nemohl jsem ani uvolnit paže. A on mě zatím zraňoval, trhal mě černými nehty, do krve kousal žlutými zuby a bil do mne koleny.
Náhle chán zavyl a hodil mě stranou. Pak skočil, a než jsem stačil uhnout, ležel zase na mně. Přitlačil mi paže k zemi kolenem a jednou rukou. Druhou zvedl, připraven udeřit mě sevřenou pěstí do krku. Vykřikl jsem a snažil se ho setřást, ale nemohl jsem se pohnout. Zmítal jsem sebou a v jeho očích jsem viděl šílené vítězné světlo. Prozpěvoval si nějakou nesrozumitelnou modlitbu. S divokým výkřikem vymrštil pěst a zasáhl levou stranu mého obličeje. Téměř jsem ztratil vědomí.
Chán se rozběhl pro nůž. S vypětím všech sil jsem se posadil a zoufale hledal tašku. Chán našel dýku a vracel se. Podařilo se mi otevřít vak a vyhodit všechno na zem. Chán byl snad metr ode mne, když jsem ho přibil jediným dlouhým výstřelem z paralyzační pistole. Vydal klokotavý zvuk a sesunul se vedle mne. Bude bez sebe několik hodin. Doďáky blokovaly většinu bolesti. Ne všechnu. Ten zbytek dokázaly aspoň trochu utlumit. Přesto jsem nebyl schopen se hýbat a věděl jsem, že bude ještě několik minut trvat, než budu moci dělat něco užitečného. Sledoval jsem, jak chánova pokožka dostává namodralou barvu. Dusil se. Pak dostal křeče a zmítal sebou, až se nakonec rozložil jako hadrová hračka jen kousek ode mne. Seděl jsem a zhluboka se nadechoval, dokud se mi nepodařilo překonat účinky zápasu. Hned, jak jsem se trošku vzpamatoval, vyndal jsem chánovi moďák. Pak jsem zavolal Okkinga a sdělil jsem mu tu radostnou zprávu.

18

Našel jsem ve vaku krabičku s pilulkami a vzal jsem si sedm nebo osm sluníček. Zkoušel jsem vlastně něco nového. Tělo mě po zápase s chánem bolelo, ale nebylo to kvůli bolesti. Pouze v zájmu vědy. Chtěl jsem vědět, co udělá opiát s mým posíleným vnímáním. Než jsem se dočkal Okkinga, zjistil jsem to empiricky: ten doďák, co mi čistil alkohol ze systému, odrovnával i drogy. K čemu je to dobré? Vyhodil jsem ho a vzal si další hrst sonneinu.
Když Okking přijel, vznášel se. To je jediné slovo, kterým se to dá popsat. Nikdy jsem ho neviděl tak nadšeného. Byl ke mně pozorný a uctivý, měl starost o mé rány a bolest. Byl tak milý, až jsem si myslel, že to všechno natáčejí lidé od

holovize, ale mýlil jsem se. „Jak to vypadá, vedeš jedna nula, Audrane."
Zdálo se mi, že mi dluží podstatně víc. „Udělal jsem za tebe celou tu všivou práci, Okkingu."
Ani potom bublina jeho nálady nesplaskla. „No jo, máš pravdu. Aspoň se teď zase budu moci trochu vyspat. Nemohl jsem se ani najíst, abych před sebou neviděl Selimu, Seipolta a ostatní."
Chán se probral. Bez moďáku v zásuvce však začal kvílet. Vzpomněl jsem si, jak hrozně mi bylo, když jsem si vyndal doďáky jen po několika dnech. Kdo ví, jak dlouho chán - ať už se ve skutečnosti jmenoval jakkoliv - žil ukrytý pod jedním či druhým moďákem. Možná ani nebyl schopen bez falešné osobnosti žít s těmi nelidskými činy, které vykonal.
Ležel na dlažbě, ruce měl svázané za zády a kotníky spoutané řetězy, tloukl sebou a proklínal nás. Okking ho několik sekund pozoroval. „Odtáhněte ho odsud," řekl znechucené dvěma uniformovaným policistům.
Nechovali se k němu v rukavičkách, ale nebylo mi ho ani trochu líto. „A co dál?" zeptal jsem se Okkinga.
Trochu vystřízlivěl. „Myslím, že nastal čas, abych nabídl rezignaci," řekl.
„Až se roznese, že jsi bral peníze od cizí vlády, nebudeš moc populární. Pěkně sis pošramotil pověst."
Přikývl. „Už se o tom mluví, alespoň v těch kruzích, na kterých záleží. Dali mi na výběr: najit si práci někde mimo město, nebo strávit zbytek života za mřížemi v jedné z vašich typických děr pro barevné huby. Nechápu, jak můžou do takových věznic házet lidi, je to jako ve středověku."
„Sám jsi jich tam pěknou řádku poslal, Okkingu. Určitě to vydá na slušný uvítací výbor."
Otřásl se. „Jak tak koukám, dám si do pořádku osobní záležitosti a rychle sbalím kufry a ztratím se ve tmách. Ale doporučení by mi dát mohli. Chápej, cizí agent, necizí agent, pro tohle město jsem udělal kus dobré práce. Svou čest jsem nikdy neposkvrnil, tedy až na výjimky."
„Kolik lidí může bez uzardění říct totéž? Jsi prostě jednička, Okkingu." Byl přesné ten typ, který mé poslední věty vezme vážně a využije jich ve svém životopise jako doporučení. Ten si práci vždycky najde.
„Dělá ti dobře, když mám problémy, co?"
Vlastně měl pravdu. Abych mu nemusel odpovědět, začal jsem sbírat své rozházené věci zpět do tašky. Poučen poslední zkušeností jsem si zastrčil pistoli pod hábit. Z rozhovoru s Okkingem jsem usoudil, že oficiální vyšetřování skončilo, že už můžu jít. „Zůstaneš ve městě, než bude chycen vrah Nikki?" zeptal jsem se. „Uděláš aspoň to?" hleděl jsem mu upřeně do tváře.
Překvapilo ho to. „Nikki? O čem to mluvíš? Vraha přece máme, je na cestě pod sekyru. Jsi posedlý, Audrane. Nemáš jediný důkaz, že jsou tu dva vrahové. Jdi od toho, nebo brzy zjistíš, jak se z hrdinů mohou stát ex-hrdinové. Začínáš mě nudit."
Tomu říkám policajtské uvažování! Chytil jsem chána a předal ho Okkingovi. Okking teď hodlá každému tvrdit, že chán je odrovnal všechny, od Bogatyreva po Seipolta. Chán samozřejmě zabil Bogatyreva a Seipolta, ale byl jsem si naprosto jistý, že nezabil Nikki, Abdulláha ani Tami. Důkaz? Tedy, nic konkrétního, ale jinak to do sebe nezapadalo. Byl to mezinárodni komplot: jedna strana se snažila unést Nikki a dostat ji živou do země jejího otce, druhá strana ji chtěla zabít, aby zabránila skandálu. Jestliže chán vraždil agenty obou stran, dávalo by to smysl, jedině pokud bychom ho považovali za psychotika, který nesmyslně vraždí lidi, bez jakéhokoliv systému. Jenže to nebyla pravda. Byl to nájemný vrah, který oběti likvidoval podle plánu svého šéfa a kvůli zajištěni vlastní anonymity. Ten, kdo rozčtvrtil Seipolta, nebyl šílenec, nebyl doopravdy chán - jen nosil chánův moďák.
A neměl nic společného se smrtí Nikki.
Po městě běhá ještě jeden vrah, i když pro Okkinga je pohodlnější na to zapomenout.
Asi deset minut po tom, co jsem se rozešel s Okkingem a jeho muži, zazvonil telefon. Byl to Hassan. Volal, aby mi řekl, jak pořídil u Papá. „Mám pro tebe novinku, Hassane," řekl jsem.
„Friedlander bej se s tebou chce setkat co nejdřív. Za čtvrt hodiny pro tebe pošle auto. Jsi doma, ne?"
„Ne, ale počkám před domem. Měl jsem zajímavou společnost, ale už jsou všichni pryč."
„Dobře, synu mého bratra. Zasloužil sis příjemnou chvilku s přáteli."
Hleděl jsem na oblohu pokrytou mraky, myslel na zápas s chánem a uvažoval, jestli se mám rozesmát. „Moc příjemné to nebylo," řekl jsem nakonec. Pověděl jsem mu, co se přihodilo od té doby, kdy jsem s ním naposled mluvil, až do okamžiku, než odvezli Okkingova najatého vraha pryč.
Hassan údivem až koktal. „Audrane," vydechl, když se konečně ovládl, „Alláh je jistě velmi potěšen, že se ti nic nestalo, že ten maniak byl chycen a moudrost Friedlander beje opět triumfovala."
„Máš pravdu. Hlavně připiš všechny zásluhy Papá. Jeho moudrost mi byla skutečně oporou. Když tak nad tím uvažuju, nepomohl mi o nic víc než Okking. Já vím, já vím, zatlačil mě do kouta a donutil mě nechat si otevřít hlavu. Ale pak už je seděl a házel mi peníze. Hassane, Papá přece ví všechno, co se v Budajínu šustne. Chceš mi tvrdit, že on i Okking tu stáli s klapkami na uších, absolutně hluší? Na to nenaletím. Zjistil jsem, proč to udělal Okking. A ještě raději bych věděl, o co tady vlastně jde Friedlander bejovi."
„Mlč, ty synu psa!" Hassan odhodil své blahosklonné chování a dovolil mi zahlédnout své pravé já. To dělal velice zřídka. „Ještě se musíš hodně naučit o úctě ke starším a lepším." A pak, stejně rychle se zase vrátil starý Hassan, Hassan Prolhaný, Hassan Kašpar. „Ještě stále cítíš únavu po tom zápase. Odpusť, že jsem s tebou ztratil trpělivost, je to má chyba. Musím pro tebe mít větší pochopení. Všechno je vůle Alláhova, nic víc nic míň. Tak, synu mého bratra, brzy pro tebe přijede auto. Friedlander bej bude velice potěšen."
„Nebudu mít čas koupit mu nějaký dárek, Hassane."
Zasmál se. „Tvé zprávy budou tím nejlepším dárkem. Zůstávej v míru, Audrane."
Neřekl jsem nic a zavěsil jsem. Hodil jsem si vak přes rameno a šel jsem ke svému starému činžáku. Setkám se s Papá a pak se schovám v komoře Isháka Džaríra. Těšilo mě, že chán vypadl ze hry. Byl jediný z těch dvou vrahů, který projevoval touhu mě zabít. To znamená, že ten druhý mě možná chce nechat naživu. Aspoň jsem doufal.

Čekal jsem, než přijede limuzína, a přemýšlel o své bitvě s chánem. Nenáviděl jsem toho muže z celého srdce - stačilo připomenout si hrůznost Selimina zohaveného těla a nevolnost, kterou jsem cítil, když jsem zakopával o rozházené kusy těl u Seipolta. Nejdřív zabil Bogatyreva, vlastního strýce Nikki, který usiloval o její život. Nikki je klíč, všechny další vraždy jsou součástí šíleného zametání stop, jež mělo ututlat ruský skandál. Asi to fungovalo - ano, tady o tom věděla spousta lidí, ale bez žijícího korunního prince, který by mohl monarchii způsobit nepříjemnosti, se v Bílé Rusi skandál nekoná. Král Vjačeslav sedí bezpečně na trůnu, royalisté vyhráli. Při troše šikovnosti a opatrnosti by dokonce mohli využít smrti Nikki k posíleni své moci nad nejednotným národem.
Na ničem z toho mi nezáleželo. Po té rvačce jsem klidně chána nechal žít - chvíli. Teď právě má schůzku na hřbitově Severní mešity - s katem. Nechť ho Alláh nechá sviset se děsem nad násilnostmi, jež páchal na druhých.
Limuzína přijela a odvezla mě k Friedlander bejovi. Sluha mě doprovodil do pokoje, který jsem už viděl dvakrát. Čekal jsem, až Papá dokonči modlitby. Friedlander bej nikdy svou oddanost Bohu nestavěl na odiv. Svým způsobem ji to činilo ještě pozoruhodnější. Cosi v jeho víře mě zahanbovalo, a proto jsem si při takových situacích vyvolával v paměti všechny zločiny a krutosti, kterých se dopustil. Klamal jsem sám sebe. Friedlander bej o sobě určité takové iluze neměl. Aspoň prosil svého Boha, aby mu odpustil. Kdysi mi to vysvětlil: musel se starat o velké množství příbuzných a společníků a někdy byl nucen, v jejich zájmu, být tvrdý k těm ostatním. Z tohoto pohledu byl velkým vůdcem a přísným, ale milujícím otcem svých lidi. Já, na druhé straně, jsem byl nula, která také dělala spoustu nezákonných věcí, ale nikomu neprospívala. A neměl jsem ani tolik slušnosti, abych prosil Alláha o odpuštění.
Konečné mi jeden z těch obrovských chlapů, kteří Papá hlídali, pokynul. Vešel jsem do kanceláře. Friedlander bej na mne čekal, usazený na svém starožitném lakovaném díváně. „Opět je mi velkou cti té přivítat," řekl. Naznačil mi, abych se posadil na druhý divan na protější straně stolu.
„Je mi cti popřát ti dobrý večer," uklonil jsem se.
„Pojíš se mnou kousek chleba?" zeptal se.
„Jsi velmi štědrý, ó, šejchu." Nebyl jsem nervózní ani zaražený, jako tomu bylo při předchozích setkáních s Papá. Koneckonců jsem pro něho udělal nemožné. Musel jsem si připomínat, že ten velký muž je teď mým dlužníkem.
Sluhové přinesli podnosy s jehněčím, kuřaty, hovězím a rybami, podávanými s jemně kořeněnou zeleninou a rýži. Skončili jsme čerstvým ovocem a sýry. Když sluhové uklidili nádobí, usadili jsme se s Papá pohodlně nad kávou provoněnou kořením.
„Nechť je tvůj stůl věčný, ó, šejchu," poděkoval jsem. „Nikdy jsem neochutnal lepši jídlo."
Potěšilo ho to. „Děkuji Bohu, že ti chutnalo. Vypiješ ještě šálek kávy?"
„Ano, děkuji ti, ó, šejchu."
Sluhové už tam nebyli, ani Kameny, které mluví. Friedlander bej mi sám nalil kávu, což byl projev upřímné úcty. „Jisté nyní souhlasíš s tím, že to, co jsem pro tebe naplánoval, bylo správné," řekl tiše.
„Ano, ó, šejchu, jsem ti vděčen."
Mávl rukou. „To my, já a město, jsme vděční tobě, můj synu. Nyní musíme mluvit o budoucnosti."
„Promiň mi, ó, šejchu, ale nemůžeme hovořit o budoucnosti, pokud naše přítomnost není bezpečná. Jeden z vrahů, kteří páchali zlo, byl odstraněn, ale jeden je dosud mezi námi. Možná se ten zlosyn vrátil do své domoviny, je pravda, že již nějaký čas ne-zaútočil na žádnou oběť. Ale bylo by rozumné předpokládat, že je dosud ve městě. Udělali bychom dobře, kdybychom se pokusili zjistit jeho totožnost i skrýš."
Starý muž se mračil a popotahoval si šedavou tvář. „O, můj. synu, jsi jediný, kdo věří v existenci tohoto druhého vraha. Nevidím, proč by muž, který byl Jamesem Bondem a který byl chánem Xarghisem, nemohl být také tryznitelem, jenž zabil tak hrůzným způsobem Abdulláha. Zmínil ses o tom, kolik různých osobnostních modulů chán vlastnil. Copak z něho nemohl některý z nich učinit démona, který také zavraždil korunního prince Nikolaje Konstantina?"
Co musím udělat, abych ty lidi přesvědčil? „Ó, šejchu," řekl jsem, „tvá teorie by znamenala, že jeden člověk pracoval jak pro fašisticko-komunistickou alianci, tak pro běloruské royalisty. S každým činem by pak vlastně sám sebe neutralizoval. Zpozdilo by to výsledek jeho práce. Mohlo by to být pro něho výhodné, i když nechápu, jak. Nějaký čas by snad mohl podávat pozitivní hlášeni oběma stranám. Jenže, kdyby tomu tak bylo, jak by nakonec situaci řešil? Nakonec by nutně byl jednou stranou odměněn a druhou ztrestán. Je bláznovstvím myslet si, že jeden člověk mohl Nikki zároveň chránit i usilovat o její život. A navíc, policejní lékař zjistil, že ten, kdo zabil Abdulláha, Tami a Nikki, byl menší a těžší než chán a měl krátké, silné prsty."
Obličejem Friedlander beje se kmitl slabý úsměv. „Tvá představa, ó, vážený, je přesná, ale příliš omezená. Já osobně jsem občas shledal užitečným podporovat obě strany sporu. Co jiného člověku zbývá, když se jeho milováni přátelé nemohou dohodnout?"
„S tvým prominutím, ó, šejchu, chci zdůraznit, že hovoříme o mnoha chladnokrevných vraždách, ne sporech či hádkách. A ani Němci, ani Rusové nejsou naši milovaní přátelé. Jejich vnitřní hašteření nemají pro naše město žádný význam."
Papá zakroutil hlavou. „Máš příliš omezený pohled," opakoval tiše. „Až se nevěřící země světa rozpadnou, ukáže se naše síla. Když se oba velcí satanové, Spojené státy a Sovětský svaz, rozpadli na jednotlivé skupinky států, bylo to znamení Alláhovo."
„Znamení?" zeptal jsem se. Zajímalo by mne, co to mělo společného s Nikki a dráty v mém mozku a s chudými, zapomenutými lidmi v Budajínu.
Friedlander bej svraštil obočí a náhle vypadal jako válečník z pouště, jako ti mocní náčelnici, kteří tady už dávno před ním mávali neodolatelným Mečem Prorokovým. „Džihád," zašeptal.
Džihád. Svatá válka.
V kůži mi mravenčilo a v uších mi hučela krev. Nyní, když se ty kdysi mocné národy stávaly pro svou chudobu a

rozpad bezmocnými, nastal pro islám čas dokončit boj, jenž začal před mnoha staletími. V očích Papá byl výraz, který se velmi podobal tomu, co jsem viděl v očích chána Xarghise.
„Děj se vůle Alláhova," řekl jsem. Friedlander bej zvolna vydechl a věnoval mi blahosklonný, pochvalný úsměv. Nechtěl jsem ho rozhněvat. Byl nebezpečnější, než jsem si kdy myslel. Ve městě měl téměř moc diktátora. To, společně s jeho věkem a sebeklamem, mě nutilo v jeho přítomnosti našlapovat opatrně.
„Prokážeš mi velkou čest, když přijmeš toto," nakláněl se přes stůl s další obálkou. Předpokládám, že člověk v jeho postavení považuje peníze za dokonalý dárek pro někoho, kdo má všechno. Kdokoliv jiný by to možná považoval za urážku. Vzal jsem si obálku.
„Zaplavuješ mne svou štědrostí," řekl jsem. „Nedostává se mi slov, jimiž bych vyjádřil své díky."
„To já jsem dlužníkem, můj synu. Odvedl jsi dobrou práci. A já vždy odměňuji ty, kdož plní má přání."
Nepodíval jsem se do obálky - i já jsem věděl, že by to bylo porušení dobrých mravů. „Jsi otcem štědrosti."
Perfektně jsme spolu vycházeli. Měl mě nyní mnohem raději než při našem prvním setkání. Jak dávno to bylo! „Začínám být unaven, můj synu, proto mne musíš omluvit. Můj řidič té zaveze k domovu. Brzy mne zase musíš navštívit, můj synu, a pak si promluvíme o tvé budoucnosti."
„Při očích a hlavě, ó, pane nejmocnější. Jsem ti k službám."
„Není boha kromě Boha, Velkého a Vítězného." Zní to jako formální odpověď, ale obvykle je to rezervováno pro okamžiky nebezpečí nebo velkých a důležitých činů. Hledal jsem ve tváři šedovlasého muže nějaké vysvětlení, ale pokynul mi, abych odešel. Rozloučil jsem se a opustil jeho kancelář. Celou cestu do Budajínu jsem usilovně přemýšlel.
Bylo pondělí večer a u Frenchyho už začínalo být plno. Byla tam směsice námořníků a obchodníků, kteří sem přišli z přístavu padesát nebo sedmdesát kilometrů vzdáleného. Bylo tam pět nebo šest turistů, mužů, kteří se vypravili za dobrodružstvím, a několik párečků turistů. Ty hledaly barvité a pikantní příhody, které by si mohly odvézt domů. Pak několik obchodníků z města, kteří asi věděli, do čeho jdou, ale přesto sem přišli za pitím a nahotinami.
Jasmína seděla mezi dvěma námořníky. Smáli se a mrkali na sebe nad její hlavou - asi si mysleli, že našli to, co hledali. Jasmína usrkávala koktejl se šampaňským. Před sebou měla sedm prázdných sklenic. Ona tedy rozhodně našla to, co hledala. Frenchy si za koktejl počítal osm kiamů, o které se rozdělil s dívkou, jež je objednala. Jasmína už na těch dvou veselých mořských vlcích trhla dvaatřicet kiamů, a jak to vypadalo, mohla by vyrazit ještě víc. Noc teprve začínala. A to nemluvím o spropitném. Jasmína byla nedostižná v mámení spropitného. Byla to radost ji pozorovat. Dokázala zbavit frajera peněz rychleji než kdokoliv jiný, snad s výjimkou Chiri.
U baru bylo několik míst volných. Jedno poblíž dveří a další vzadu. Nerad sedím blízko dveří, člověk vypadá jako turista nebo něco takového. Zamířil jsem tedy do tmavého kouta. Než jsem se dostal ke stoličce, přišla ke mně Indihar.
„V boxu se vám bude sedět pohodlněji, pane."
Usmál jsem se. V arabských šatech a bez bradky mě nepoznala. Navrhla mi box, protože kdybych seděl na stoličce, nemohla by si sednout vedla mne a pracovat na mé peněžence. Indihar byla milé stvořeni, nikdy jsem s ni neměl žádný problém. „Sednu si k baru," odmítl jsem. „Chci mluvit s Frenchym."
Trochu trhla ramenem, pak se obrátila a obhlížela zbytek osazenstva. Jako jestřáb na lovu zahlédla tři zazobané vypadající obchodníky sedící s jednou dívkou a s jedním změněncem. Jasná příležitost pro třetí společnici. Indihar vyrazila.
Frenchyho barmanka Dálila přišla na můj konec. Po pultu tahala mokrou utěrku. Zaútočila na skvrnu hned přede mnou a hodila na pult korkovou podložku. „Pivo?"
„Gin a bingaru a střik toniku."
Zaostřila pohled. „Maríd?"
„Můj nový image," přikývl jsem.
Upustila hadr na pult a zírala na mne. Neřekla jediné slovo. Trvalo to tak dlouho, až jsem začal být nervózni. „Dálilo?" řekl jsem.
Otevřela ústa, zavřela je, pak zase otevřela. „Frenchy," křičela, „už je tady!"
Nevěděl jsem, co to znamená. Lidé všude kolem se obraceli a dívali se, co se děje. Frenchy se zvedl ze svého místa poblíž pokladny a spěchal ke mně. „Maríde," řekl, „slyšeli jsme, žes vyjel po tom chlapovi, co odkrágloval Vdovy."
Došlo mi, že jsem teď veličina. „No, spíš on vyjel po mně. A docela mu to šlo, než jsem to začal brát vážně."
Frenchy se zašklebil. „Byl jsi jediný, který měl odvahu jit po něm. I ctihodná policie byla deset kroků za tebou. Ušetřil jsi spoustu životů, Maríde. Ode dneška piješ u mne i ve všech ostatních barech na Hlavni zadarmo. A žádné spropitné! Promluvím s děvčaty."
Byl to jediný způsob, jakým Frenchy uměl poděkovat, a já jsem to ocenil. „Diky, Frenchy." Uvědomil jsem si, jak rychle by se sláva mohla stát nepříjemnou.
Chvíli jsme si povídali. Snažil jsem se, aby pochopil, že se tady pohybuje ještě jeden vrah, ale nechtěl to slyšet. Raději věřil, že nebezpečí skončilo. Nakonec, kde jsem měl důkaz, že ten darebák byl ještě ve městě? Od smrti Nikki na nikom cigaretu nepoužil. „Co hledáš?" zeptal se Frenchy.
Hleděl jsem na jeviště, kde tančila Blanca. To ona vlastně našla mrtvolu Nikki v uličce. „Mám jednu stopu a představu, co rád dělá svým obětem." Pověděl jsem Frenchymu o moďáku, co měla Nikki v kabelce, a o modřinách a popáleninách od cigaret na tělech oběti.
Frenchy vypadal zamyšlené. „Poslyš, vzpomínám si, že mi jedna z mých holek vyprávěla o zákazníkovi, kterého odmítla."
„Co s nim bylo? Snažil se ji popálit nebo tak něco?"
Frenchy zakroutil hlavou. „Ne, tak to nebylo. Nevím, která, ale říkala, že když sundala tomu chlápkovi šaty, měl všude takové popáleniny a modřiny."

„Čí zákazník to byl, Frenchy? Musím s ni mluvit."
Zahleděl se do nedohledna a usilovně vzpomínal. „A, už vím, byla to Maribel."
„Maribel?" opakoval jsem nevěřícně. Maribel byla ta stařena, co sedávala na stoličce na rohu baru. Vždycky obsadila tohle místo. Bylo ji něco mezi šedesáti a osmdesáti a kdysi před půlstoletím, když ještě měla obličej a tělo, tady byla tanečnicí. Pak přestala tančit a soustředila se na ty prvky zábavního průmyslu, jež přinášejí okamžitější peněžní výsledky. A když zestárla ještě víc, musela snížit cenu, aby mohla konkurovat novějším modelům. Ted nosila červenou nylonovou paruku, která měla eleganci a bohatost umělých trávníků v evropské čtvrti. Nikdy nesehnala peníze na tělesnou či duševní modifikaci. Obklopen těmi nejkrásnějšími těly, jaká lze za peníze koupit, vypadal její obličej ještě starší, než ve skutečnosti byl. Maribel byla v jasné nevýhodě. Překonala ji však s pomoci dokonalé obchodní techniky, jež zdůrazňovala osobni nasazeni a zákazníkovo uspokojeni: za cenu jednoho koktejlu dokázala dát muži vedle sebe dobrodiní své manuální zručnosti a dlouholeté zkušenosti. Přímo u baru, jak tak seděli a povídali si, jako by byli sami někde v motelovém pokoji.
Maribel se řídila starým arabským příslovím: největší laskavost je laskavost rychle prokázaná. Pochopitelně na ni spočívala tíha konverzace, ale pokud jste je nesledovali opravdu pozorně - nebo pokud se tomu chlapíkovi podařilo skrýt skelný pohled - vůbec by vás nenapadlo, jak intimní záležitosti se tu odehrávají.
Většina dívek chtěla, abyste jim koupili šest nebo sedm koktejlů, než vůbec začaly vyjednávat. Maribel už v hodinách mnoho písku nezbývalo, nemohla se zdržovat. Jestliže Jasmína je Neiman-Marcus - a podle mého názoru je - pak Maribel je Supermarket Štětek Bláznivého Abdulláha.
Proto jsem nemohl uvěřit tomu, co mi Frenchy řekl. Maribel nikdy nemohla mít šanci vidět jizvy svého zákazníka. Ne, pokud seděla tady u baru.
„Vzala toho frajera k sobě domů," culil se Frenchy.
„Kdo by šel s Maribel domů?" Bylo těžké tomu věřit.
„Někdo, kdo potřeboval prachy."
„Čubčí synu. Ona platí chlapům, aby ji šoustali?"
„Peníze obíhají po tomhle světě jako všechno ostatní."
Poděkoval jsem Frenchymu za informaci a řekl mu, že si potřebuju s Maribel promluvit. Zasmál se a vrátil se na své místo. Posunul jsem se na židli vedle ni. „Ahoj, Maribel."
Chvíli se na mě musela dívat, než mě poznala. „Maríde," řekla šťastně. Mezi první a druhou slabikou mi její ruka dopadla do klina. „Koupíš mi pití?"
„Dobře," mávl jsem na Dalílu. Postavila před stařenu koktejl. Hodila po mně pokřivený úsměv a já jsem jen bezmocně pokrčil rameny. Děvčata i změněnci u Frenchyho vždycky dostávali k drinkům vysoké nerezové poháry ledové vody. Říkali, že je to proto, aby oslabili chuť lihoviny a ztlumili vliv alkoholu. Usrkávali šampaňské nebo likér a zapíjeli ledovou vodou. Zákaznici si mysleli, že to dívky nemají lehké, když musí vypít dva či tři tucty sklenek něčeho, co jim vůbec nechutná. Pravda byla, že dívky alkohol vůbec nepolykaly, plivaly ho do těch vysokých pohárů. Dálila co chvíli pohár odnesla a vyprázdnila ho pod záminkou, že tam dává čerstvou studenou vodu. Maribel plivací nádobu nechtěla. Napila se ráda.
Musel jsem uznat, že Maribel měla ruku stejné šikovnou jako nějaký zlatník. Cvičeni vede k dokonalosti. Chystal jsem se ji říct, ať toho nechá, ale pak jsem si řekl, no a co. Byla to poučná zkušenost. „Maribel, Frenchy mi říkal, že jsi viděla někoho se stopami popálenin a s modřinami po celém těle. Pamatuješ si, kdo to byl?"
„Já že to viděla?"
„Byl to někdo, koho sis vzala domů."
„Kdy?"
„To nevím. Kdybych toho člověka našel, možná by mi řekl něco, co by zachránilo pár životů."
„Opravdu? Dostanu za to nějakou odměnu?"
„Sto kiamů, když si vzpomeneš."
Ruka ji zkameněla. Neviděla sto kiamů v jednom balíku od svých hvězdných dni, a ty patřily do jiného století. Prohledávala své zmatené vzpomínky a zoufale se snažila něco si vybavit. „Řeknu ti, někdo takový opravdu byl, to si vzpomínám, ale zaboha si nemůžu vzpomenout, kdo. Ale přijdu na to, určitě. Bude ta odměna ještě platit—"
„Kdykoliv si vzpomeneš, zavolej mi nebo řekni Frenchymu."
„Ale nebudu se s nim muset o ty prachy rozdělit, že ne?"
„Ne." Na pódiu teď byla Jasmína. Viděla, že sedím s Maribel, viděla, jak Maribel pohybuje paží nahoru a dolů. Hodila po mně znechucený pohled a odvrátila se. Zasmál jsem se. „Dik, ale už to stačí, Maribel."
„Už jdeš, Maríde?" zeptala se Dálila. „To moc dlouho netrvalo."
„Měj se, krásko," řekl jsem. Odešel jsem od Frenchyho. Dělalo mi starost, že moji přátelé, jako třeba Okking, Hassan a Friedlander bej, věří, že nebezpečí pominulo. Věděl jsem, že se mýlí, ale odmítali mě poslouchat. Skoro jsem si přál, aby se přihodilo něco strašného, jen aby viděli, že mám pravdu. Ale nechtěl jsem za to nést vinu.
Uprostřed obecné úlevy a oslavováni jsem byl osamělejší než kdy dřív.

19

„Nepřeješ si to."
Audran na něho pohledl. Wolfe tam seděl jako socha plná sebeuspokojení. Oči měl zpola zavřeně, střídavě špulil a vcucával rty. Pak o centimetr pootočil hlavu a zahleděl se na mne. „Nepřeješ si to," opakoval.
„Ale přeji!" zvolal Audran. „Chci jen, aby už tohle skončilo."

„Nicméně." Vztyčil prst a vrtěl jím. „Nepřestáváš doufat, že existuje nějaké jednoduché řešeni, něco, co nebude nebezpečné, ani, což je podle tebe ještě horši, ošklivé. Kdyby byla Nikki zemřela úhledně a jednoduše, pak bys byl pronásledoval jejího vraha vytrvale a bezohledné. Jenže jak se věci mají, je situace čím dál odpornější, a ty se ze všeho nejvíc snažíš před ní skrýt. Podívej se, kde jsi teď: skrčený v komoře na prádlo u nějakého zbídačeného, bezejmenného feláha." Nesouhlasné se zamračil.
Audran cítil jeho opovržení. „Myslíš tím, že jsem se choval nesprávně.“ Ale ty jsi detektiv, já ne. Já jsem jen Audran, pouštní negr, co posedává na chodníku mezi plastikovými pohárky a jinými odpadky. A pak, ty sám vždycky říkáš, že všechny loukotě vedou do středu kola."
Ramena se mu sotva znatelně zvedla a opět klesla. Vyjádřeni soucitu. .Ano, to říkám. Jenže, mravenec, který obejde tři čtvrtiny obvodu kola, než si vybere loukoť, může ztratit víc než jen čas."
Audran bezmocně rozhodil ruce. „Dostávám se k lomu středu svým neobratným způsobem. Tak proč nevyužiješ svého geniálního mozku a neřekneš mi, kde můžu najit toho druhého vraha."
Wolfe položil ruce na opěradla křesla a nadzvedl se. S obličejem bez výrazu a bez jediného pohledu mým směrem odkráčel. Byl čas jít nahoru za orchidejemi.
* * *
Když jsem vytáhl moďák a zasunul zpět doďáky, seděl jsem na podlaze Džarirova přístěnku s hlavou položenou na kolenou. S doďáky na svých místech jsem byl neporazitelný - neměl jsem hlad, žízeň ani strach, dokonce ani zlost. Bojovně jsem vysunul bradu a rukou si prohrábl rozcuchané vlasy. Ustup, brácho, tohle je práce pro...
Nejspíš pro mne.
Podíval jsem se na hodinky. Začínal večer. To bylo také v pořádku. Všichni ti mizerní hrdlořezové a jejich oběti budou venku.
Chtěl jsem ukázat tomu nafoukanému Nero Wolfovi, že skuteční lidé také dovedou být mazáni. A také jsem nechtěl žít zbytek života s pocitem, že v příštích několika minutách budu zvracet. To znamenalo chytit vraha Nikki. Vyndal jsem obálku s penězi a spočítal je. Bylo tam padesát sedm tisíc kiamů. Čekal jsem něco přes pět tisíc. Zíral jsem na tu spoustu peněz dost dlouho. Pak jsem je schoval, vytáhl krabičku s prášky a spolkl dvanáct paxii. Jen tak nasucho.
Vyšel jsem z místnůstky a prošel kolem Džarira. Cestou ven jsem mu neřekl ani slovo.
Ulice v té části města už byly prázdné, ale čím blíž jsem přicházel k Budajínu, tim víc lidí jsem viděl. Prošel jsem východní bránou a pokračoval po Hlavni. V ústech jsem měl sucho, navzdory doďákům, které měly hlídat mé žlázy s vnitřní sekreci. Bylo dobře, že jsem se nebál, protože jsem byl pominutý strachem. Potkal jsem Polo-hadždže. Prohodil pár slov, ale já jsem jen kývl a šel dál, jako bych ho vůbec neznal. Ve městě byla asi zrovna předvolební konference nebo výprava turistů, protože si vzpomínám, že na Hlavni postávaly hloučky lidí. Hleděli do oken klubů a kaváren. Neobcházel jsem je, prostě jsem se jimi prodral.
Dveře Hassanova obchodu byly zavřené. Stál jsem před nimi a hloupé na ně hleděl. Nepamatuju si, že bych je byl někdy předtím viděl zavřené. Kdybych tam byl jen já, byl bych na to prosté upozornil Okkinga, jenže jsem tam nebyl jen já. Byly tam i mé doďáky, takže jsem kopl do dveří vedle zámku, jednou, dvakrát, třikrát, až se nakonec rozlétly.
Abdulhassan, ten americký pouliční hošík, pochopitelné na své stoličce v prázdném obchodě neseděl. Třemi dlouhými kroky jsem přešel místnost a trhl závěsem ve dveřích. Ani ve skladu nikdo nebyl. Spěchal jsem ztemnělými uličkami mezi bednami a kontejnery a vyběhl těžkými železnými dvířky do ulice za domem. V protější budově byly podobné železné dveře, za nimi byla místnost, ve které jsem vyjednával pro Nikki svobodu. Moc si jí neužila. Zabouchal jsem.
Nikdo se neozval. Zabušil jsem znovu. Konečně nějaký slabý hlas zavolal cosi v angličtině.
„Hassane," zařval jsem.
Ten hlásek zase cosi řekl, pak na několik sekund ztichl, a potom zakřičel něco jiného. Slíbil jsem si, že jestli tohle přežiju, koupím tomu klukovi arabský doďák. Vytáhl jsem obálku s penězi, mával s ni a křičel: „Hassane! Hassane!"
Po chvilce se dveře maličko pootevřely. Vzal jsem tisícikiamovou bankovku, vstrčil ji tomu klukovi do ruky, ukázal mu zbytek prachů a řekl: „Hassan! Hassan!" Dveře se zavřely a mých tisíc kiamů zmizelo.
Za několik sekund se dveře znovu otevřely. Tentokrát jsem byl připravený. Uchopil jsem je za okraj a tahal jsem ze všech sil, až jsem mu je vyrval. Vykřikl a vyletěl s nimi, ale pak se pustil. Vrazil jsem dovnitř a hned nato jsem se zkroutil bolesti, protože mě ten kluk pořádné kopl. Byl příliš malý, aby trefil tam, kam mířil, ale stejné to bolelo. Chytil jsem ho za košili a dal jsem mu pár facek, pak jsem mu několikrát ťukl hlavou do zdi a pustil ho na zaneřáděnou dlažbu ulice.
Nadechl jsem se a uklidnil. Doďáky se snažily, srdce mi bilo, jako bych se jen tak procházel, a ne běžel o život. Sklonil jsem se a vzal si zpět tisícovku, kterou Arnik ještě svíral v dlani. „Kdo šetři, má za tři," učila mě matka.
V místnosti v přízemí jsem nenašel nikoho. Napadlo mě zabouchnout a zamknout ty železné dveře za mnou, aby se tam můj americký kámoš nebo nějaký jiný grázlík nemohli nepozorované připlést, ale pak jsem si to rozmyslel. Třeba by se mi mohly hodit, kdybych potřeboval rychle zmizet. Potichu a opatrně jsem se blížil ke schodišti proti zdi nalevo ode mne. Bez doďáků bych teď byl úplné někde jinde a šeptal bych nějaké neznámé krásce do ucha romantické nesmysly.
Vytáhl jsem svou krabici s doďáky a přebíral jsem je. V obou vrcholových implantátech jsem měl ještě volné přípojky. Mohl jsem si přidat ještě tři doďáky, ale už jsem tam měl všechny, které jsem považoval za nutné v krizové situaci. Tedy, s výjimkou jednoho: ještě jsem měl ten speciální černý doďák, který se zapínal přímo do mých trestacích buněk. Bylo mi jasné, že ho dobrovolné nikdy nepoužiju. ale kdybych se měl zase postavit někomu takovému jako chán Xarghis Moghadil s nožem na máslo, raději vyjdu z boje jako řvoucí divoká bestie než jako rozumný pofňukávající človíček. Držel jsem doďák v ruce a stoupal pomalu po schodech.
V horní místnosti byli dva lidé. V roku stál Hassan, protíral si oči, mírně se usmíval a vypadal trošku rozrušené a hodně ospale. „Audrane, synu mého bratra," řekl.
„Hassane."

„Chlapec tě pustil dovnitř?"
„Dal jsem mu tisíc kiamů a zbavil ho nutnosti rozhodovat. Pak jsem ho zbavil i té tisícovky."
Hassan mě obdařil jedním ze svých podlézavých úsměvů. „Mám toho hocha rád, však víš, ale je to Američan." Nejsem si jistý, co tím myslel: „On je Američan, takže je trochu hloupý," nebo „Je to Američan, těch jsou spousty."
„Nebude nás obtěžovat," ujistil jsem ho.
„To je dobře, ó, vynikající." řekl Hassan. Oči mu zalétly k nadporučíku Okkingovi, ležícímu na podlaze s rukama a nohama roztaženýma a zápěstími a kotníky přivázanými silonovými šňůrami k železným kruhům zasazeným ve zdi. Bylo zjevné, že Hassan tohle zařízení nepoužil poprvé - naopak. Okkingova záda, nohy, paže a hlava byly označkovány popáleninami od cigaret a dlouhými jasně červenými krvavými pruhy. Nevím, jestli křičel, protože doďáky soustředily veškerou mou pozornost na Hassana. Vím však, že dosud žil. To jsem nemohl nevidět.
„Konečně ses dostal k našemu poldovi," řekl jsem. „Nemrzí té, že nemá zadrátovaný mozek? Rád používáš svůj nelegální moďák, že?"
Hassan zvedl obočí. „Je to škoda," přikývl. „Ale samozřejmě, tvůj implantát mi bude stačit. Už se na to moc těším. Jsem ti dlužen poděkování, synu mého bratra, za zmínku o nadporučíkovi. Věřil jsem, že náš přítel tady je takový hlupák, za jakého se vydává. Tys však trval na tom, že zatajuje informace. Nemohl jsem riskovat, že máš pravdu." Zamračil jsem se a pohlédl na Okkingovo zmítající se tělo. Slíbil jsem si, že později, až budu zase sám sebou, budu zvracet.
„Od samého začátku," řekl jsem, jako bychom jen debatovali o ceně drog, „jsem si myslel, že jsou tu dva vrazi s moďáky. Byl jsem pěkný hlupák: teď už vím, že to byl jeden moďák a jeden staromódní cvok. Já jsem se snažil vyzrát na nějakého mezinárodního lumpa s dokonalým technickým vybavením, a nakonec se z něho vyklube starý darebák odvedle. Tolik ztraceného času, Hassane! Měl bych se stydět, že jsem za tohle vzal od Papá peníze." Hleděl jsem dolů na Okkinga, kroutil hlavou a vůbec jsem se choval jako laskavý policejní seržant ve filmu, snažící se umluvit šíleného zoufalce, aby neskákal z římsy. Přitom jsem se však nenápadně snažil dostat blíž k Hassanovi. Věřte mi, je to těžší, než to vypadá.
„Friedlander bej ti zaplatil poslední kiam, který kdy uvidíš.“ Znělo to dočista smutně.
„Možná jo. možná ne," poznamenal jsem a pořad se pomalu přibližoval. Očima jsem hlídal Hassanovy tlusté krátké prsty sevřené kolem laciného zahnutého arabského nože. „Musel jsem být slepý. Tys pracoval pro Rusy."
„Samozřejmě," štěkl Hassan.
„A unesls Nikki."
Podíval se na mne, překvapený. „Ne, synu mého bratra, to byl Abdulláh, ne já."
„Ale na tvůj příkaz."
„Bogatyrevův."
„Abdulláh ji unesl ze Seipoltovy vily."
Hassan přikývl.
„Takže byla ještě živá, když jsem se poprvé vyptával Seipolta. Byla někde v jeho domě. Chtěl ji živou. Když jsem se pak vrátil, abych z něho dostal odpověď, byl mrtvý."
Hassan na mne hleděl a pohrával si s nožem.
„Když Bogatyrev zemřel, zabil jsi ji a její tělo pohodil. Pak jsi zabil Abdulláha a Tami, aby ses chránil. Kdo ji přinutil napsat ty dopisy?"
„Seipolt, ó, chytrý."
„Takže Okking je poslední. Jediný, který tě může spojit s vraždami."
„A ty, samozřejmé."
„Samozřejmě. Jsi zatracené dobrý herec, Hassane. Naliti jsem ti. Kdybych nebyl našel tvůj nelegální moďák," —zuby mu blýskly v překvapeném šklebu—„a pár věci, které spojovaly Nikki se Seipoltem, nikdy bych neměl čeho se chytit. Ty i ten německý vrah jste odvedli perfektní práci. Nikdy bych na tebe nepřišel, dokud jsem si neuvědomil, že každá zatracená informace šla přes tebe. Od Papá ke mně, ode mne k Papá. Měl jsem to před nosem, celou tu dobu, jen si toho všimnout. Nakonec jsem na to prosté musel přijít - byls to ty, ty a tvoje prokleté tlusté, krátké, široké prsty." Byl jsem už jen asi tři metry od Hassana, připravený udělat další opatrný krok, když vtom po mně vystřelil.
Měl malou bílou pistoli a vyšil ve vzduchu velký klenutý oblouk z jehel. Poslední dvě mě zasáhly do boku, hned pod levou paží. Cítil jsem je jen matně, skoro jako by trefily někoho jiného. Věděl jsem, že za chvilku to bude pekelně bolet. Část mého vědomi pod doďáky uvažovala, jestli byly jehly napuštěné nějakým svinstvem, nebo jestli jsou to špičaté kousky kovu, které mi mají roztrhat tělo. Jestli je v nich droga nebo jed, brzy to zjistím. Přišel čas zoufalých činů. Úplně jsem zapomněl, že s sebou mám paralyzační pistoli. Stejně jsem ale neměl chuť do střeleckých závodů s Hassanem. Chytil jsem černý doďák a v okamžiku, kdy jsem bolesti klesal k zemi, vrazil jsem ho na místo.
Bylo to jako... bylo to jako bych ležel přivázaný na stole a zubař se mi provrtával podnebím do hlavy. Bylo to jako začátek epileptického záchvatu, který ne a ne se rozběhnout - člověk touží, aby to buď zmizelo, nebo to s nim zakroutilo a dalo pokoj.
Bylo to. jako by mi rovnou do oči svítilo nejjasnější světlo na světě, jako by mi v uších vybuchovaly ty nejhlasitější zvuky, démoni přejížděli kůži skelným papírem, nepojmenovatelné odporné zápachy ucpávaly nos a nejodpornější chuť se zarazila v hrdle. Byl bych s chutí zemřel, jen aby to přestalo.
Byl bych zabil.
Chytil jsem Hassana za zápěstí a zaťal mu zuby do krku. Cítil jsem, jak mi horká krev stříká do obličeje. Vzpomínám si, jak jsem si pomyslel, že chutná nádherně. Hassan vyl bolestí. Bušil mě do hlavy, ale nemohl se vytrhnout z toho šíleného, zvířecího sevření, kterým jsem ho držel. Mlátil kolem sebe. Spadli jsme na podlahu. Vyškubl se a bleskurychle nabil do pistole další zásobník. Znovu po mně vystřelil a já jsem mu znovu skočil na hrdlo. Zuby jsem mu rval dýchací

trubici a do oči jsem mu tlačil ztuhlé prsty. Cítil jsem jeho krev, stékala mi po pažích. Hassan vydával příšerné, šílené výkřiky, ale ty mě je téměř přehlušovaly. Černý doďák mě mučil, pálil mě do mozku jako kyselina. Všechny mé výkřiky, všechna zdivočelost mého útoku ani trochu nezmenšily mé utrpení. Drápal a škubal jsem Hassanovo zkrvavené tělo.
Mnohem později jsem se probudil, těžce omámen uklidňujícími prostředky, v nemocnici. Po jedenácti dnech. Dověděl jsem se, že jsem Hassana trhal, dokud nezemřel, a ani potom jsem nepřestal. Pomstil jsem Nikki a ty ostatní, ale ve srovnáni s mým dílem vypadaly všechny Hassanovy zločiny jako dětská hra. Rozkousal a roztrhal jsem Hassanovo tělo tak, že bylo stěží co identifikovat.
A totéž jsem udělal Okkingovi.

20

Z nemocnice mě nakonec propustil doktor Yeniknani, ten jemný Turek. Hassan mi způsobil pěknou řádku zraněni, ale nepamatuji! si, jak mi je uštědřoval, Alláh budiž pochválen. Rány po jehlách, škrábance a tržné rány, to bylo to nejsnadnější léčeni. Doktoři mě prostě shrnuli dohromady a celého mě zabalili do gelových obvazů. Tentokrát se o mé léčení staral počítač - žádni nepříjemní ošetřovatelé. Lékař do něho naprogramoval seznam drog í s množstvím a časem, kdy je smím dostat. Pokaždé, když jsem chtěl dávku, zmáčkl jsem knoflík. Pokud jsem mačkal příliš často, měl jsem smůlu, nic se nedělo. Když jsem počkal na správný okamžik, vstříkl mi počítač nitrožilní sonnein rovnou do vyživovací trubičky. Byl jsem v nemocnici skoro tři měsíce, a když. jsem vyšel, měl jsem zadek stejně hladký a hezky jako v den, kdy jsem se narodil. Budu si muset nějaké to mechanické krmítko pořídit. Mohlo by to znamenat revoluci v pouličním narkotikovém průmyslu. Já vím, někdo přijde o práci, ale to je odjakživa cena pokroku a svobodného podnikaní.
Fyzická nakládačka, kterou jsem dostal, když jsem redukoval bývalého šíitu Hassana na kosti do polévky, nebyla tak hrozná, aby mě držela tři měsíce v posteli. Ty raný se daly v podstatě ošetřit na pohotovosti a za několik hodin jsem už mohl tancovat a slavit. Skutečným problémem byla má hlava. Viděl jsem a udělal jsem příliš mnoho hrozných věci a doktor Yeniknani a jeho kolegové se obávali mi jen tak odpojit trestací doďák a ty ostatní abstrahujici doďáky. Byla tady možnost, že až všechna fakta a vzpomínky zaplaví můj ubohý nechráněný mozek, totálně a natrvalo zešílím.
Našel mě ten americký kluk - tedy našel nás: Hassana a Okkinga a mne - a zavolal policii. Dovezli mě do nemocnice, a jak mi řekli, žádný z těch vysoce placených a vysoce kvalifikovaných specialistů se mnou nechtěl nic mít. Nikdo nechtěl ohrozit svou reputaci. „Vyndat mu dodatky? Nechat mu je? Když mu je odpojíme, může přijít o rozum natrvalo. Když mu je necháme, mohou se mu propálit rovnou do žaludku." A celé ty hodiny mi černý doďák zaplavoval centrum trestu v mozku. Znovu a znovu jsem ztrácel vědomi, ale můžu vás ujistit, že o Honey Pilař se mi nezdálo.
Nejdřív vyhodili trestací čip, ale nechali mi ty ostatní, aby mě udrželi v jakémsi necitlivém limbu. Pomalu mě přiváděli k plnému, holému vědomi a pečlivě zkoumali každý krok. Dnes můžu hrdě tvrdit, že jsem stejně normální jako kdy dřív. Doďáky mám naskládané v krabici - kdyby mě popadla nostalgie.
Ani tentokrát za mnou do nemocnice nikdo nepřišel, říkal jsem si, že moji přátelé mají dobrou paměť. Využil jsem toho času a vypěstoval jsem si zase bradku, i vlasy mi dorostly. Bylo úterý dopoledne, když doktor Yeniknani podepsal mé propouštěcí papíry. „Modlím se k Alláhovi, abych vás tady už nikdy neviděl."
Pokrčil jsem rameny. „Od teď si založím klidný obchůdek, ve kterém budu turistům prodával napodobeniny minci. Už žádné maléry."
Doktor Yeniknani se usmál. „Nikdo nechce maléry, ale na světě je jich víc než dost. Neutečete před nimi. Pamatujete si nejkratší súru v Koránu? Je to vlastně ta nejkratší odhalená Prorokem, požehnání a mír jeho jménu: „Rci: 'Béřu útočiště u Pána lidi, krále lidi, Boha lidi: před zlem našeptavače-plíživce, jenž našeptává do niter lidi: před Džinny a lidmi.' "
„Před džiny a lidmi, pistolemi a noži," řekl jsem.
Doktor Yeniknani pomalu potřásal hlavou: „Hledáte-li pistole, naleznete pistole. Hledáte-li Alláha, naleznete Jej."
„No nic," řekl jsem unavené, „budu prostě muset začít nový život, až se odsud dostanu. Změním své zvyky a způsob myšlení a zapomenu všechna léta zkušeností, které jsem nasbíral."
„Posmíváte se mi," povzdechl si, „ale jednoho dne se vám vaše slova vrátí. Prosím Alláha, až ten den přijde, aby vám dopřál čas udělat to, co říkáte." Pak mi podepsal papíry a já jsem byl zase volný, zase já, a neměl jsem kam jít.
Byt už jsem neměl. Všechno, co jsem měl, byl sportovní vak a spousta peněz v něm. Zavolal jsem si z nemocnice taxi a nechal se zavézt k Papá. Bylo to podruhé, co jsem k němu přišel bez ohlášení, ale tentokrát mě omlouvalo, že nemám Hassana, aby mi zařídil schůzku. Sluha mě poznal, dokonce jsem mu stál za sotva znatelnou změnu výrazu. Zjevné jsem byl slavný. Když vás objímají politikové a hvězdy sexu, nic to neznamená, ale když si vás všímají majordomové, uvědomíte si, že cosi z toho, co si o sobě myslíte, je pravda.
Dokonce jsem ani nemusel do přijímacího pokoje. Jeden z Kamenů, které mluví, se zjevil ve dveřích, udělal čelem vzad a odkráčel. Šel jsem za nim. Vešli jsme do kanceláře Friedlander beje a já jsem popošel ještě o několik kroků blíž k jeho stolu. Vstal, starý obličej tak rozbrázděný vráskami úsměvu, až jsem se bál, že se mu rozpadne na milion kousků. Spěchal mi vstříc, vzal můj obličej do dlani a políbil mě. „Buď pozdraven, můj synu!" zvolal. Pak mě znovu políbil. Nemohl najit slova, kterými by vyjádřil svou radost.
Trochu mě to uvádělo do rozpaků. Nevěděl jsem, jestli mám hrát neprůstřelného hrdinu, nebo vyplašeného kluka, který náhodou byl ve správný čas na správném místě. Po pravdě řečeno, jediné, co jsem chtěl, bylo co nejrychleji vypadnout s další tlustou obálkou a už nikdy nemít nic společného s tímhle starým gaunerem. Ztěžoval mi to. Nepřestával mě líbat.
Nakonec už toho bylo příliš i pro staromódního arabského potentáta jako byl Friedlander bej. Pustil mě a vrátil se za hradbu svého stolu. Nevypadalo to, že strávíme příjemný oběd, při kterém mu já budu vypravovat historky o zkrvavených tělech a on mě ujišťovat, jak jsem úžasný. Dlouhou chvíli na mne jen mlčky hleděl. Jeden z Kamenů se

vplížil vedle mne, hned za mé pravé rameno. Druhý se mi postavil za levé rameno. Nepříjemně mi to připomínalo mé první interview s Friedlander bejem, tehdy v motelu. I nyní, v tomto velkolepém prostředí, jsem se jaksi změnil z hrdiny dobyvatele na slizkého mizeru, kterého přistihli s rukou v něčí kapse a přivlekli na kobereček. Nevím, jak to Papá dělá, ale je to část jeho kouzla. Ach, jo, myslel jsem si a žaludek se mi začal svírat. Pořád jsem ještě nezjistil, jaký měl motiv.
„Splnil jsi svůj úkol, ó, vynikající," řekl Friedlander bej. V hlase mu znělo zamyšleni a skoro bych řekl nesouhlas. „Alláh mi ve své velikosti popřál štěstí a ty svou předvídavost."
Papá přikývl. Byl zvyklý, že je tak spojován s Alláhem. „Zde přijmi projev naši vděčnosti." Jeden z Kamenů mě šťouchl obálkou do žeber. Vzal jsem si ji.
„Díky, ó, šejchu."
„Neděkuj mně, ale Alláhovi za jeho dobročinnost."
„Ano, máš pravdu." Vstrčil jsem obálku do kapsy. Uvažoval jsem, jestli už můžu jít.
„Mnozí z mých přátel byli zabiti," přemítal nahlas Papá, „a mnozí z mých cenných společníků. Bylo by dobré pojistit se, aby se to už nikdy nemohlo opakovat."
„Ano, ó, šejchu."
„Potřebuji oddané přátele ve vysokých úřadech, na které bych se mohl spolehnout. Je mi stydno, když si vzpomenu, jakou důvěru jsem vkládal v Hassana."
„Byl to šíita, ó, šejchu."
Friedlander bej mávl nikou. „I přesto. Je na čase napravit křivdy, jež jsme utrpěli. Tvůj úkol ještě neskončil, můj synu. Musíš mi pomoci vybudovat nový systém zabezpečení."
„Udělám, co bude v mých silách, ó, šejchu." Ani trochu se mi nelíbilo, jak se věci vyvíjejí, ale opět jsem byl bezmocný.
„Nadporučík Okking je mrtev a ve svém ráji, inšalláh. Na jeho místo nastoupí seržant Hadždžár, muž, kterého dobře znám a jehož slov a činů se nemusím obávat. Uvažuju o vytvořeni nového, velice důležitého odděleni - spojky mezi mými přáteli v Budajínu a oficiálními úřady."
V životě jsem se necítil tak malý a tak osamělý.
Friedlander bej pokračoval. „Tebe jsem si vybral, abys vedl tu novou dozorčí skupinu."
„Mne nehodného, ó, šejchu?" Hlas se mi chvěl. „Jistě nemíníš mne."
Kývl. „Už to tak bude."
Cítil jsem nával vzteku a pokročil jsem ke stolu. „Běž do hajzlu i se svými plány!" křičel jsem. „Sedíš si tady a manipuluješ – vidíš umírat mé přátele - zaplatíš jednomu chlapovi a druhému chlapovi a čerta starého ti záleží na tom, co se s nimi stane, jen když se ti sypou peníze. Vůbec by mě nepřekvapilo, kdybys byl za Okkingem a jeho Němci i za Hassanem a těmi Rusy." Najednou jsem ztichl. Nemyslel jsem dost rychle, jen jsem se nechal unést vztekem. Ale podle náhlé ztuhlosti kolem úst Friedlander beje jsem viděl, že jsem narazil na něco zatraceně citlivého. „Bylo to tak, že?" zašeptal jsem. „Bylo ti úplné ukradené, co se komu stane. Hráls to na obě strany. Ne doprostřed - žádný střed nebyl. Jen ty, ty chodící mrtvolo. Nemáš v sobě ani špetku lidskosti. Nedokážeš milovat, nedokážeš nenávidět, na nikom ti nezáleží. Přes všechno své klečeni a modleni jsi prázdný. Viděl jsem hromady písku, které měly víc svědomí, než máš ty."
Bylo skutečně zvláštní, že za celý ten výstup žádný z Kamenů, které mluví, nepřišel bliž, ani se mnou nepraštil, ani mi nerozbil obličej. Papá jim nejspíš dal pokyn, aby mě nechali dokončit můj proslov. Udělal jsem další krok a Papá zvedl koutek úst v smutném pokusu starce o úsměv. Zastavil jsem se, jako bych narazil na neviditelnou skleněnou stěnu. Baráka. Charismatické kouzlo, jež obklopuje svaté a hrobky a mešity a světce. Nebyl bych mu mohl ublížit a Friedlander bej to věděl. Sáhl do zásuvky a vyndal šedivé plastikové zařízeni, které se mu pohodlné vešlo do dlaně. „Víš, co to je, můj synu?"
„Ne," odpověděl jsem.
„Patři to k tobě." Zmáčkl knoflík a ta ječící noční můra, která ze mne udělala zvíře, která mne donutila rvát a trhat Okkinga a Hassana, zaplavila mou lebku s děsivou, nezadržitelnou zuřivosti.
Zkroutil jsem se na koberci před Papá.
„To bylo jen patnáct sekund," řekl klidné.
Vzdorovitě jsem na něho hleděl. „Tak mě hodláš přinutit, abych dělal, co chceš?"
Zase se na mne smutně pousmál. „Ne, můj synu." Mírným obloukem to zařízení vypustil z ruky a já jsem je chytil. Díval jsem se na něho. „Vezmi si to. Toužím po tvé láskyplné spolupráci, ne po tvém strachu."
Baraka.
Dal jsem si dálkové ovládání do kapsy a čekal. Papá kývl. „Tak to bude," opakoval. A jen tak, najednou, ze mne byl polda. Těsné za sebou jsem cítil Kameny, které mluví. Abych mohl dýchat, musel jsem klouzat o kousek před nimi. Vytlačili mě z místnosti a přes halu a ven z domu Friedlander beje. Nedali mi šanci něco říct. Stál jsem na ulici, podstatné bohatší, než když jsem přišel. Byl jsem něco jako napodobenina tajného policejního agenta s Hadždžárem jako přímým nadřízeným. Ani v těch nejhroznějších drogových halucinacích se mi nezdálo něco tak příšerného.
Jak už to bývá, zpráva o mém postavení se rychle roznesla. Asi to věděli dřív než já, zatímco já jsem se zotavoval a hrál pasiáns se sonneinem. Když jsem vešel do Stříbrné palmy, Heidi mě odmítla obsloužit. U Útěchy zírali Jacques, Mahmúd a Sajíd upřeně dvacet čísel nad mé rameno do vlhkého vzduchu a debatovali o tom, kolik česneku je dost česneku. Vůbec mě nevzali na vědomí. Všiml jsem si. že Sajíd Polo-hadždž zdědil Hassanova amerického kluka. Doufal jsem, že spolu budou šťastni. Nakonec jsem se vypravil k Frenchymu a Dálila přede mne položila podložku. Vypadala velice zaraženě. „Jak je, Maríde?"
„Ujde to. Ty se mnou ještě mluvíš?"
„Jisté, Maríde, známe se tolik let." Ale ustaraně se ohlížela na druhý konec pultu.

Podíval jsem se tim směrem. Frenchy se zvedl ze své židle a pomalu přišel ke mně. „Nechci té tady, Audrane," řekl stroze.
„Frenchy, když jsem zabil chána, řekls mi, že u tebe můžu pit zadarmo do konce života."
„To bylo před tim, než jsi to udělal Hassanovi a Okkingovi. Nikdy jsem je neměl rád, ale to, cos udělal..." Odvrátil hlavu a odplivl si.
„Ale Hassan byl ten, kdo—"
Přerušil mě. Obrátil se k barmance. „Dálilo, jestli ještě někdy naliješ tomuhle bastardovi, letíš. Rozumělas?"
„Ano," řekla a nervózně přeletěla očima od Frenchyho ke mně.
Hromotluk se otočil ke mně. „A teď vypadni."
„Můžu mluvit s Jasmínou?"
„Vyřiď si to a vypadni." Pak se obrátil zády a odkráčel. Odešel, jak odcházíte od něčeho, co nechcete vidět, slyšet ani cítit.
Jasmína seděla v boxu se zákazníkem. Sel jsem k ní. „Jasmíno," řekl jsem, „já ne—"
„Raději běž pryč, Maríde," řekla ledově. „Slyšela jsem, cos udělal. Slyšela jsem o tvé nové špinavé práci. Zaprodal ses Papá. Byla bych to čekala od kohokoliv druhého. Ale že ty, Maríde? Napřed jsem tomu nemohla uvěřit. Ale udělals to, že? Všechno, co říkají?"
„Byl to ten doďák, Jasmíno, Nemáš tušeni, co to se mnou udělalo. Stejně jsi to byla ty, kdo chtěl—"
„A ten doďák z tebe udělal fizla, co?"
„Jasmíno..." Stál jsem tam, chlap, který má svou hrdost, který nic nepotřebuje, který nic nečeká, který bloudi osamělými cestami světa beze strachu, protože ho už nic nepřekvapuje. Jak je to dávno, co jsem tomu naletěl, co jsem tomu věřil a viděl se tak? A teď tady škemrám...
„Běž pryč, Maríde, nebo budu muset zavolat Frenchyho. Jsem v práci."
„Můžu ti zavolat později?"
Udělala odmítavou grimasu. „Ne, Maríde. Ne."
Tak jsem šel. Býval jsem sám i předtím, ale tohle bylo něco úplně nového. Asi jsem to měl čekat, ale stejné mě to zasáhlo víc než všechny ty hrůzy a ošklivosti, kterými jsem prošel. Pro mě vlastni přátele, bývalé přátele, bylo jednodušší udělat přes mé jméno tlustou čáru a vyškrtnout mě za svého života než vyrovnal se s pravdou. Nechtěli si přiznat, v jakém nebezpečí byli, v jakém nebezpečí by zase někdy mohli být. Chtěli předstírat, že svět je krásný a zdravý a funguje podle jednoduchých pravidel, která kdysi kdosi někam napsal. Nepotřebovali ta pravidla znát, jen potřebovali vědět, že tady jsou, pro jistotu. Já jsem teď byl neustálou připomínkou, že žádná pravidla neexistuji, že ve světě je šílenství, že jejich vlastni bezpečnost, životy, jsou vždy ohroženy. Nechtěli na to myslet, a proto udělali jednoduchý kompromis: já jsem zlosyn, já jsem obětní beránek. Posbíral jsem všechnu poctu a všechen trest. Ať to Audran udělá, ať za to Audran zaplatí, čert vem Audrana.
Ať je tedy po vašem. Vpadl jsem k Chiri a shodil z mé oblíbené židle nějakého mladého černocha. Maribel se zvedla ze svého místa na konci pultu a opile vrávorala ke mně. „Tě sháním, Maríde," řekla chraptivě.
„Teď ne, Maribel. Nemám náladu."
Chirigo hleděla ze mne na mladíka, který zjevně uvažoval, že si to se mnou chce vyřídit. „Gin a bingaru?" zeptala se a zvedla obočí. „Nebo tende?"
Maribel se usadila vedle mne. „Musíš mě vyslechnout, Maríde."
Podíval jsem se na Chiri. Bylo to těžké rozhodnuti. Dal jsem si vodku s citronádou.
„Vzpomněla jsem si, kdo to byl," řekla Maribel. „Ten, co jsem s ním šla domů. S téma spáleninami, jak jsi ho hledal. Byl to Abdulhassan, ten americký kluk. Vidíš? To mu musel udělat Hassan. Říkala jsem ti, že si vzpomenu. Takže seš mi dlužný."
Byla na sebe pyšná. Snažila se sedět na stoličce rovně.
Podíval jsem se na Chiri a ona mi věnovala slabounký náznak úsměvu.
„Doprdele," řekl jsem.
„Doprdele," přikývla.
Ten mladý černoch pořád ještě stál za mnou. Zmatené pohlédl z jednoho na druhého a odešel z klubu. Pravděpodobně jsem mu ušetřil hromadu peněz.

Když přitažlivost selže
Z amerického originálu When Gravity Fails
vydaného A Bantam Spectra Book, New York 1988,
přeložila Ladislava Vojtková.
Odborná jazyková spolupráce Jaroslav Olša Jr.
V knize byly citovány úryvky z následujících děl:
Prosté umění vraždy od Raymonda Chandlera
v překladu Tomáše Korbaře,
I-ťing / Kniha proměn v překladu Oldřicha Krále,
a Korán v překladu A. R. Nykla.
Obálku nakreslil Jim Burns.
Vydalo sdružení POLARIS,
nám. Míru 18, Frenštát p. R.
v roce 1997 jako svou 39. publikaci.

Tisk CENTA, spol. s r. o., odštěpný závod Brno,
provoz Vídeňská 113.
Vydání první.
Cena 96 Kč
ISBN 80-85911-28-0